Nakano Eskici Dükkânı

Hiromi Kawakami

Çeviri: Selen Ak

domingo

Nakano
Eskici Dükkânı

Hiromi Kawakami

Nakano Eskici Dükkânı

Çeviri: Selen Ak

domingo

domingo

NAKANO ESKİCİ DÜKKÂNI
HIROMI KAWAKAMI

Özgün ismi: Furudogu Nakano Shoten
© 2005 Hiromi Kawakami

Türkçe yayın hakları:
© 2019 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 12746

Çeviri: Selen Ak
Editör: Algan Sezgintüredi
Son okuma: Tuğçe İnceoğlu
Kapak görseli: "A Study of Levitation 12/16/2010" ©Natsumi Hayashi
Kapak ve sayfa uyarlama: Betül Güzhan

ISBN: 978 605 198 097 3

Baskı: Ekim 2019
Optimum Basım
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1
34295 Küçükçekmece İstanbul
Tel: 0212 463 71 25 Sertifika No: 41707

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Şahkulu Mah. Büyük Hendek Cad. Brot Apt.
No: 4/10 Beyoğlu İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

İÇİNDEKİLER

2 Numara Dikdörtgen - 1

Kâğıt Ağırlığı - 21

Otobüs - 37

Mektup Açacağı - 51

Koca Köpek - 71

Selüloit - 89

Dikiş Makinesi - 105

Elbise - 123

Kâse - 141

Elmalar - 161

Cin - 179

Kum Torbası - 197

2 Numara Dikdörtgen

Demem o ki lafı Bay Nakano'nun diline pelesenk olmuştu.

Damdan düşer gibi, "Demem o ki şu soya sosunu uzatır mısın?" deyince şaşırdım.

Üçümüz erkenden öğle yemeğine çıkmıştık. Bay Nakano zencefilli domuz menüsü sipariş etmiş, Takeo günün yemeği balık buğulama istemiş, bense körili pilav almıştım. Zencefilli domuzla balık buğulama hemen gelmişti. Bay Nakano ile Takeo, masanın üstündeki kutudan birer çift kullan at çubuk alıp ikiye ayırdıktan sonra yemeye başlamışlardı. Takeo bıyık altından, "Kusura bakma," diye mırıldanmıştı ama Bay Nakano tek kelime etmeden yemeğine gömülmüştü.

Sonunda körili pilavım gelip de elimi kaşığıma attığım anda, Bay Nakano o "Demem o ki"li cümlesini kurdu.

"'Demem o ki' demeniz biraz yersiz kaçmıyor mu?" diye sordum.

Bay Nakano kâsesini masaya bıraktı. "'Demem o ki' mi dedim?"

Yanı başındaki Takeo, "Dediniz," diye mırıldanarak beni onayladı.

"Demem o ki ben öyle bir şey demedim."

"E, şimdi de dediniz işte."

"Ya."

Bay Nakano abartılı bir hareketle kafasını kaşıdı.

"Tik olmuş demek ki."

"Çok tuhaf bir tik."

Soya sosunu Bay Nakano'ya uzattım, iki parça daikon turşusunu soslayıp katur kutur yedi.

"Herhalde kafamda yaptığım konuşmanın bir parçası."

Ardından açıkladı. Mesela, kafamda şöyle düşünüyorum: A olursa sonra B olur, o zaman da kesin C olur, ardından da D gelir. Ama konuşmaya başladığımda hemen D, diyorum; demek ki "demem o ki" istemeden ağzımdan çıkıyor.

"Öyle mi oluyor?" diye sordu Takeo, balığının suyunu kalan pilavının üstüne dökerken.

Takeo ve ben, Bay Nakano'nun dükkânında çalışıyorduk. Bay Nakano eskici dükkânını yirmi beş küsur yıldır Tokyo'nun batısında, öğrenci kaynayan bir banliyöde işletiyordu. İlk işi orta ölçekli bir gıda firmasındaymış ama çok geçmeden bir kuruma bağlı çalışma fikrinden soğuyarak işten ayrılmış. Söylediğine göre, işten ayrılması "kurum terk" deyiminin popülerlik kazanmaya başladığı bir döneme denk gelmiş ama "terk" sayılabilmesi için biraz daha uzun süre çalışmış olması gerekiyormuş.

Bir yandan dükkânla ilgilenen Bay Nakano heceleri hafifçe uzatarak, neyse, demişti bana; işimden nefret ediyordum, o yüzden ayrıldım, onuruma dokunuyordu.

Mülakat sırasında Bay Nakano, hiç dolandırmadan, "Buradakiler antika değil, ikinci el eşya. Biz ikinci el eşya satıyoruz," demişti.

Bay Nakano'nun vitrinine yapıştırılmış ilanda, baştan savma bir kaligrafiyle "YARI ZAMANLI YARDIMCI ARANIYOR. MÜLAKATLAR HEMEN YAPILIR" yazıyordu. İlanda, mülakatlar hemen yapılır yazmasına karşın, içeri girip sorduğumda dükkân sahibi, "Mülakatlar Eylül'ün birinde öğleden sonra saat ikide başlayacak. Dakiklik çok önemli," demişti. İnce yapılı dükkân sahibi, beresi ve sakalıyla tuhaf bir izlenim bırakıyordu. Bay Nakano ile ilk karşılaşmam böyle olmuştu.

Bay Nakano'nun dükkânı, (antika olmayan) ikinci el eşyalarla tıka basa doluydu. Japon tarzı yemek masalarından eski

vantilatörlere, klimalardan sofra takımlarına kadar, 1960'lı yıllarda ve sonrasında sıradan bir evde bulabileceğiniz envaiçeşit malzeme üst üste, alt alta yığılmıştı. Bay Nakano sabahları kepengi açar; dudaklarında sigarası, eşyaları vitrinin önünden geçen müşterileri cezbedecek şekilde düzenlerdi. Süslü püslü her çeşit desende tabaklar ve kâseler, artistik masa lambaları, tavşan veya kaplumbağa biçimli akik benzeri kâğıt ağırlıkları, eski tarz daktilolar ve benzeri şeyler, vitrinin önüne kurulan cazip tahta tezgâhta sergilenirdi. Sigarasının külü bazen kaplumbağa kâğıt ağırlığının sırtına düşer, Bay Nakano üstünden eksik olmayan siyah önlüğünün kenarıyla üstünkörü silerdi.

Bay Nakano öğleyi biraz geçene kadar dükkânda kalır, o gidince dükkâna ben bakardım. Bay Nakano öğleden sonraları Takeo ile birlikte mal almaya giderdi.

Mal alımı tam da adının çağrıştırdığı gibi bir işti: Müşterilerin evine gider, satmak üzere satın aldıkları malları alırlardı. Çoğu kez bir ailenin başındaki kişi ölmüş olurdu ve evdeki eşyalar elden çıkarılırdı. Bay Nakano'nun dükkânı, hatıra ya da yadigâr veya bir gardırobun tamamı hariç her şeyi toplu alırdı. Bay Nakano birkaç bin yenden en fazla on bin yenlik fiyata küçük kamyonetini dolduracak kadar eşya alırdı. Müşteriler genelde eşyaların evden alınmasını isterdi çünkü çöpe sığmayacak onca şeyi attırmak için para harcamaktansa değerli gördükleri eşyaları kendilerine ayırıp gerisinden kurtulmak işlerine gelirdi. Çoğu kişi teklif edilen göstermelik fiyatı sızlanmadan kabul eder, Bay Nakano'nun kamyonuyla uzaklaştığını görmekten mutluluk duyardı ama Takeo'dan duyduğum kadarıyla arada sırada işlerin tuhaflaştığı, müşterinin teklifi çok düşük bulduğu da oluyordu.

Takeo ben işe başlamadan çok kısa bir süre önce, mal alımına yardım etsin diye işe alınmıştı. Yük hafif gibiyse Takeo almaya tek başına giderdi.

Bay Nakano, Takeo'dan ilk kez yalnız başına gitmesini istediğinde, Takeo endişeli bir sesle, "Fiyatı nasıl halledeceğim?" diye sormuştu.

"Demem o ki sen ne dersen uygundur. Nasıl iş yaptığımı gördün; neye, ne kadar teklif verdiğimi biliyorsun."

Takeo, Bay Nakano'nun teklif verişlerini izlemişti izlemesine ama o zamanlar dükkânda daha üç aydan biraz fazla bir süredir, üstelik yarı zamanlı çalışıyordu. Bay Nakano bana gelişigüzel konuşan biri gibi geliyordu ama dükkânın şaşırtıcı derecede iyi iş yaptığını görünce, acaba bu durum Bay Nakano'nun o kayıtsızlığından mı kaynaklanıyor, diye düşünmeden edemiyordum. Sonuçta Takeo o gün giderken bir hayli gergindi ama geri geldiğinde normale dönmüştü.

"Dert değildi," demişti ilgisizce. Takeo eşyalar için 3.500 yen teklif ettiğini söyleyince, Bay Nakano defalarca başını sallamıştı ama malları görünce gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Takeo, buna soygunculuk denir, biliyorsun. İşte bu yüzden acemilerden korkacaksın," demişti Bay Nakano gülerek.

Eşyaların arasındaki bir kavanoz 35.000 yen ederdi. En azından Takeo öyle söylüyordu. Bay Nakano'nun dükkânı o tarz şeyler satmıyordu, o yüzden kavanozu yerel bir tapınağın bahçesinde kurulan antika pazarında satmak zorunda kalmıştı. Takeo'nun o zamanlar çıktığı kız yardım etme bahanesiyle peşine takılıp Takeo ile tezgâha gitmişti. Kız kir pas içindeki bir kavanozun bu kadar edebileceğini görünce, kendi ikinci el işini kurması için Takeo'ya durmadan baskı yapmaya başlamış: Neden kendi ikinci el eşya işini kurmuyormuş? Öyle yaparsa ailesinin yanından ayrılıp kendi evine çıkabilirmiş. O yüzden veya başka bir nedenle Takeo, çok geçmeden kızdan ayrılmıştı.

Üçümüzün, yani Bay Nakano, Takeo ve benim, birlikte yemek yemesi alışılageldik bir durum değildi. Bay Nakano çoğu zaman koşuşturma içinde pazarlardan veya açık artırmalardan bir şeyler almaya ya da insanlarla buluşmaya giderdi; Takeo ise malları alıp getirdikten sonra doğruca eve yollanır, sağda solda

oyalanmazdı. O gün Bay Nakano'nun ablasının bir galerideki sergisini görmeye gideceğimiz için birlikteydik.

Masayo ellilerinin ortasında, bekâr bir kadındı. Nakano ailesi vaktiyle kentin bu kesimindeki asıl mülk sahiplerinden biriydi ve servetleri her ne kadar Bay Nakano'nun anne babasının zamanına kadar büyük ölçüde azalmışsa da görünüşe göre, Masayo'nun kira gelirleriyle yaşamını sürdürmesine izin verecek kadarı hâlâ vardı. "Çünkü kendisi bir sanatçı ya." Bay Nakano'nun ablasıyla dalga geçmek için zaman zaman böyle şeyler söylediği olurdu ama bir sanatçı olarak Masayo'nun işlerine hiçbir itirazı yoktu. Masayo'nun tek kişilik sergisi, ikinci katında küçük bir galerisi bulunan, tren istasyonu yakınlarındaki *Şiir* adlı bir çay dükkânında yer alıyordu. Bu seferki sergi Masayo'nun oyuncak bebek kreasyonlarından oluşuyordu.

Masayo'nun ben işe başlamadan kısa bir süre önce düzenlenen bir önceki sergisini duymuştum: "Ağaç boyalı çeşitli malzemeler" sergisi. Halen kentin kıyısında bulunan küçük bir ormandan yapraklar toplamış ve bu malzemeleri kumaş boyamak için kullanmıştı. Masayo ortaya çıkan renkleri tanımlamak için "şık" sözcüğünü kullanıyordu, oysa sergiyi hatırladıkça şaşkın şaşkın başını sallayan Takeo'ya göre, o renkler bir tuvaletin içindekilerden pek farklı değildi. Masayo eserleri için yapraklarını yolduğu dalları galerinin tavanına asmış, dallar havada kalakalmıştı. Belki de sarkan dallar ve boyalı kumaş parçaları yüzünden mekân bir labirenti andırıyor, her adımda kumaş adeta başınızla kollarınızı sararak sizi yerinize mıhlıyordu; Bay Nakano böyle anlatmıştı.

Bu kez sergide yer alan oyuncak bebekler tavana asılmamış, masaların üstüne düzgünce dizilmiş, üstlerine GECE VAKTİ YUSUFÇUK veya BAHÇEDE BEKLERKEN gibi etiketler konmuştu. Takeo dalgın bir edayla sergiyi hızlıca gezinirken, Bay Nakano çevresine bakınıyor, her bebeği dikkatlice eline alarak evirip

çeviriyordu. Gün ışığı pencereden içeri süzülürken, Masayo'nun yanakları odanın sıcaklığıyla kızarmıştı.

Bay Nakano oradaki en yüksek fiyatlı bebeği aldı. Ben de resepsiyonda bir sepete tepeleme yığılmış bebeklerin arasındaki küçük bir kediyi aldım. Masayo merdivenlerin tepesinden el sallayarak bize veda etti, ardından üçümüz birlikte sokağa çıktık.

"Bankaya gidiyorum," diyen Bay Nakano, karşımızdaki bankanın otomatik kapısının ardında gözden kayboldu.

"Her zamanki gibi," diyen Takeo, ellerini bol pantolonun ceplerine sokup yürümeye koyuldu.

O gün Takeo'nun mal almak için Hachioji'ye kadar gitmesi gerekiyordu. Bay Nakano, Hachioji'deki müşterilere "kız kuruları" derdi: Bu iki yaşlı kız kardeş hemen her gün telefon açıp daha en büyük ağabeylerinin toprağı kurumadan ömürlerinde görmedikleri akrabaların birbiri ardına kapıda bitmesinden ve ağabeylerinin topladığı sanat eserlerini, nadir kitapları ve o türden başka şeyleri kapıp götürmeye çalışmasından yakınırdı. Bay Nakano her seferinde nazikçe karşılık verirdi: "Evet, ya... Tabii, çok büyük bir kayıp." Konuşmayı bir kere bile kısa kesmeye çalışmamıştı.

Bay Nakano bir keresinde kız kardeşlerin yakınmalarını dinlemek için yarım saatten fazla zaman harcadıktan sonra göz kırparak, "Bizde işler böyle yürür," demişti. Kız kurularının sıkıntılarıyla bu kadar yakından ilgileniyormuş gibi görünmesine karşın, yaşlı hanımların evinden mal almaya gitmek için hiçbir girişimde bulunmuyordu.

"Tek başıma gitsem olur mu?" diye sormuştu Takeo. Bay Nakano sakalını sıvazlayarak yanıt vermişti: "Demem o ki ortalamanın altında bir teklif ver. Teklifi çok yüksek tutarsan yaşlı hanımların aklı karışır, çok düşük tutarsan yine olmaz."

Dükkâna varıp kepengi açtık. Ben Bay Nakano'nun hep yaptığı gibi malları müşterileri cezbedecek şekilde tezgâha dizmeye çalışırken, Takeo arkadaki garajdan koca kamyonu

çıkardı. Görüşürüz, diye seslendim, motoru çalıştıran Takeo da elini salladı. Sağ elinin serçe parmağının üst boğumu yoktu. Salladığı el, o eldi.

Takeo iş görüşmesine geldiğinde Bay Nakano, "Sen de onlardan mısın yani?" diye sormuş. Yakuzaların parmak kısaltma âdetini kastediyormuş.

Takeo dükkânda çalışmaya başladıktan bir süre sonra, Bay Nakano'ya, "Gerçekten onlardan olsaydım başınıza iş almış olurdunuz, değil mi?" demiş.

Gülmüş Bay Nakano. "Bizim işte, karşında nasıl bir insan olduğunu az buçuk sezersin."

Takeo'nun parmağı demir bir kapıya sıkışmış, parmağının ucunu böyle kaybetmiş. Parmağını kapıya sıkıştıran bir sınıf arkadaşıymış; üç yıllık lise hayatı boyunca Takeo'ya zorbalık etmiş, onu her gördüğünde "içinden kusmak geldiğini" söylermiş. Takeo lisenin bitmesine altı ay kala okulu bırakmış. Çünkü demir kapı olayından beri "yaşamı ciddi tehlikedeymiş" gibi hissediyormuş. Ne öğretmenleri oralı olmuş ne de ailesi. Takeo'nun okulu bırakmasını bir yaşam tarzı seçimi veya temel bir öz disiplin eksikliğinin sonucu saymışlar. Buna rağmen Takeo, "Okulu bırakmak benim için şans oldu," iddiasındaydı. Bu arada, duyduğuna göre, yaşamı tehlikedeymiş gibi hissettiren o çocuk özel bir üniversiteyi bitirmiş ve geçen yıl doğrudan bir kurumda işe başlamışmış.

"Öfkelenmedin mi?" diye sormuştum. Yanıt verirken Takeo'nun yüzünde bir ifade belirmiş, dudakları hafifçe yukarı kıvrılmıştı: "Öfkelenmem benim için neyi değiştirir ki?"

"Neyi mi değiştirir?" diye sormuştum, Takeo ise kendi kendine gülmüştü.

"Hitomi, anlamıyorsun," diye yanıtlamıştı. "Sen kitap seviyorsun, karmaşık bir kafa yapın var. Bense basit biriyim." Aynen böyle söylemişti.

"Ben de basit biriyim," demiştim, Takeo yine gülmüştü.

"Öyle diyorsan, öyle olsun," demişti.

Serçe parmağımın ucu dümdüz, demişti Takeo. Hastanedeki doktor yaranın keloide* meyletmediğini, o yüzden de iz bırakmadan iyileşeceğini söylemişti.

Takeo'nun kamyonla uzaklaşmasını izledikten sonra, kasada oturup kitap okudum. Bir saat içerisinde üç müşteri geldi; biri eski bir gözlük aldı. İnsan neden kendisine reçete edilmeyen bir gözlüğü almak ister, diye düşündüm ama eski gözlükler Bay Nakano'nun dükkânında en çok satan mallardan biriymiş meğer.

"İnsanlar bazı şeyleri sırf işe yaramadıkları için alırlar." Bay Nakano böyle demeyi severdi. "Gerçekten öyle mi?" dedim.

"İşe yarayan şeyleri sever misin, Hitomi?" diye sordu sırıtarak.

"Evet, severim," diye yanıtlayınca Bay Nakano burnundan güldü, derken tuhaf bir melodi mırıldanmaya başladı: "*İşe yarar tabaklar, işe yarar raflar, işe yarar adamlar...*" Beni şaşırtmıştı.

Eski gözlüğü alan müşteriden sonra bir süreliğine müşterilerin arkası kesildi. Bay Nakano henüz bankadan dönmemişti. Bir kadın arkadaşı var galiba, deyivermişti Takeo geçen gün. Bankadayım derken, kalıbımı basarım bir kadından bahsediyordur.

Bay Nakano birkaç yıl önce üçüncü kez evlenmişti. İlk karısından üniversiteye giden bir oğlu, ikinci karısından ilkokul çağında bir kızı, üçüncü karısından da altı aylık bir oğlu vardı. Şimdi başka bir kadın daha mı bulmuştu?

"Erkek arkadaşın var mı, Hitomi?" diye sormuştu bir gün. Özellikle merak eder bir hali yoktu. Kasanın yanında durmuş kahvesini içerken, havadan sudan söz eder gibi sormuştu. "Erkek arkadaş" sözcüğünü bugünlerde bolca kullanılan tekdüze bir vurguyla telaffuz etmişti.

* Vücudun bir yarayı onarma sürecinin bitiş mesajını tespit edemeyip onarıma devam etmesi sonucunda oluşan et büyümeleri. (*e.n.*)

"Bir ara biri vardı ama artık yok," diye yanıtlamıştım, Bay Nakano ise başını sallayıp anladığını söylemişti. Nasıl biriydi veya nasıl ayrıldınız falan diye sormamıştı.

Ben de, "Siz şimdiki eşinizle nasıl tanıştınız?" diye sormuştum.

"Bu bir sır," diye yanıtlamıştı.

"Siz sır dedikçe, insanın sordukça sorası gelir, öyle değil mi?" demiştim.

Bay Nakano gözlerini yüzüme dikmişti.

"Bana neden öyle bakıyorsunuz?" diye sormuştum.

Sakin bir sesle yanıtlamıştı: "Böyle bayağılıklara gerek yok, Hitomi."

Haklıydı: Bay Nakano'nun eşiyle ilişkisinin nasıl başladığını merak ettiğim yoktu. Dükkân sahibi esrarengiz biriydi. Kadınlar da herhalde bundan hoşlanıyordur, diye fısıldamıştı Takeo bir gün kulağıma.

Bay Nakano bankadan dönmemişti, Takeo Hachioji'ye gitmişti, müşteri yoktu. Yapacak bir şey olmadığından, kitabımı okumaya devam ettim.

Son günlerde dükkâna tek başıma baktığım zamanlarda gelip duran bir adam vardı. Bay Nakano yaşlarında gözüküyordu, belki biraz daha yaşlıydı. Ben yalnızken gelmesini tesadüf sanmıştım ama öyle değildi anlaşılan. Bay Nakano'nun dükkânda olduğunu görürse hemen dışarı fırlıyordu. Bay Nakano gözden kaybolunca tekrar damlıyordu.

"O adam buraya sık geliyor mu?" diye sormuştu Bay Nakano bir gün. Evet anlamında başımı sallamıştım. Ertesi gün Bay Nakano bütün öğleden sonrasını arkadaki depoyu alt üst ederek geçirmişti. Akşama doğru o adam gelmiş, bir süre ön kapı ile benim oturduğum kasa arasında mekik dokumuştu; Bay Nakano depodan boyuna adamı gözlüyordu. Adam tam kasaya yaklaşacakken, Bay Nakano neşeli bir gülümsemeyle içeri dalıp adamla çene çalmaya koyulmuştu.

Adamın sesini ilk kez o gün duymuştum. On beş dakikalık sohbetleri esnasında, Bay Nakano adamın komşu mahallede oturduğunu, adının Tadokoro olduğunu ve kılıç koleksiyonu yaptığını öğrenmişti.

"Görüyorsunuz ya, biz burada eski şeyler satmıyoruz," demişti Bay Nakano ki biraz garipti çünkü dışarıdaki tabelada ESKİCİ DÜKKÂNI yazıyordu.

"Anladım. Ama elinizde ilginç şeyler vardır, değil mi?" Tadokoro, kadın dergileriyle birlikte sergilenen 1930'lardan kalma Glico oyuncaklarının durduğu köşeyi işaret etmişti.

Tadokoro'nun baştan çıkarıcı bir havası vardı. Kirli sakalı yanaklarını kaplıyordu, yüzü biraz daha ince olsaydı adını hatırlayamadığım bir Fransız aktöre benzetecektim. Sesinde sinirlerimi geren hafif bir tizlik vardı ama konuşma tarzı sakin ve ölçülüydü.

Tadokoro gittikten kısa bir süre sonra Bay Nakano, "Bu adam buraya bir süre gelmez," demişti. "Hem de o kadar dostane bir sohbetten sonra," diye mırıldanmıştım, Bay Nakano ise başını iki yana sallamıştı. "Neden?" diye sormuştum ama Bay Nakano yanıt vermemişti. "Bankaya kadar gidiyorum," diyerek dükkândan çıkmıştı.

Tam da Bay Nakano'nun tahmin ettiği gibi, Tadokoro iki ay kadar ortalarda gözükmedi. Ama iki ay sonra, Bay Nakano'nun ne zaman dükkânda olmadığını seziyormuş gibi, yeniden gelmeye başladı. Göz göze geldiğimizde, "Merhaba," diyor, giderken de "Görüşürüz," diye sesleniyordu.

Birbirimize söyleyecek başka pek bir şeyimiz yoktu ama Tadokoro ne zaman dükkâna gelse hava ağırlaşıyordu sanki. Devamlı müşterilerimiz vardı, dükkâna gelip giderlerken aynı türden sözlerle selam verir veya veda ederlerdi ama Tadokoro'nun varlığı tamamen farklıydı. Takeo Tadokoro'yla yalnızca iki kez karşılaşmıştı.

"Şu müşteri hakkında ne düşünüyorsun?" diye sormuştum Takeo'ya.

Takeo bir süre düşündükten sonra, diye diye şöyle demişti: "Çok kötü kokmuyor."

"Kötü kokmuyor" ne demek, diye sorunca, Takeo bakışlarını kaçırıp susmakla yetinmişti. Takeo dükkânın önünü sularken, koku derken ne kastettiğini düşünmüştüm. Bir yandan anladığımı düşünüyordum ama öte yandan, Takeo'nun koku anlayışıyla benim koku anlayışımın birbirinden tamamen farklı olması da ihtimal dâhilindeydi.

Sulamayı bitirip boş kovayı içeri getiren Takeo'nun, arka tarafa geçerken kendi kendine mırıldandığını duymuştum: "Çünkü ancak benim gibi bir aptal o kadar kötü kokar." Ama "benim gibi bir aptal" derken ne demek istediğini gerçekten anlamamıştım.

Tadokoro'nun bir dahaki gelişinde, yapacak hiçbir şeyim olmadığı için kitap okuyordum. Dükkânın havası bir anda ağırlaştı. Kristal bir vazo alan genç çift çıktıktan sonra, Tadokoro kasanın yanına geldi.

"Bugün yalnız mısınız?" diye sordu.

"Öyle," dedim ihtiyatla. Tadokoro'yu sarmalayan hava her zamankinden de ağırdı. Bir süre havadan ve haberlerdeki son gelişmelerden bahsetti. İlk kez bu kadar uzun konuşuyorduk.

"Baksanıza," deyiverdi aniden. "Size satmak istediğim bir şey var."

Müşteriler çoğu zaman satmak istedikleri şeyleri dükkâna getirirdi; ufak tefek, alelâde şeyler getirmişlerse bir fiyat verirdim, anlaşırdık. Ama sofra takımları, elektrikli cihazlar veya şu plastik Glico oyuncakları gibi meraklısına özgü nesneler söz konusu olduğunda, fiyata ancak Bay Nakano karar verirdi.

"İşte," diyerek geniş, kahverengi bir zarf çıkardı.

"Nedir bu?" diye sordum.

Zarfı kasanın yanına koyduktan sonra, "Önce bir bakın," dedi.

Bir kere bakmam söylendikten sonra bakmamak olmazdı, biliyordum. Bu tarz şeyler için... Asıl dükkân sahibi ile görüşseniz... Demeye çalıştım ama Tadokoro üstüne çıkacakmış gibi kasaya yanaşıp bakışlarını yüzüme dikti. Ama bunun ne tarz bir şey olduğunu daha görmediniz ki, dedi. Neyse, önce bir bakın. Tamam mı?

İsteksizce zarfı aldım. İçinde zarf boyutunda bir karton vardı. Karton zarfa o kadar iyi oturmuştu ki çıkarırken bir hayli zorlandım. Üstelik Tadokoro'nun da gözü üstümdeydi, o yüzden parmaklarım iyice birbirine dolandı.

Sonunda kartonu çıkarmayı başarınca, kartonun birbirine bantla tutturulmuş iki parçadan oluştuğunu gördüm. Aralarında bir şey vardı.

Tadokoro her zamanki sakin ve ölçülü sesiyle, "Lütfen açın da bir bakın," diye ısrar etti.

"Ama bu bantlanmış..."

"Önemli değil," dedi. Nasılsa dikkatimden kaçmıştı ama adamın elinde bir maket bıçağı vardı. Bıçağı şak diye açıp kartonları bir arada tutan bandı ustalıkla yardı. Maket bıçağı elinin bir uzantısı gibiydi. Hareketi son derece zarifti. Karnımda minik bir kıpırtı hissettim.

"Gördünüz mü, bakın! Bu size örnek olmalı," dedi esrarengiz bir tavırla ve bantlı kenarları açmaya devam etti. Acaba karton parçasının arkasını da çevirecek mi, diye düşündüm ama başka bir harekette bulunmadı. Yavaş yavaş elimi uzatıp karton parçalarını masanın üstüne koyunca içlerindeki siyah beyaz fotoğraflar açığa çıktı.

Fotoğraflarda bir adamla bir kadın vardı: çırılçıplak ve sarmaş dolaş.

"Bunlar da neyin nesi?" Bay Nakano'nun ilk tepkisi buydu.

"Eski fotoğraflara benziyorlar." Takeo'nun izlenimi ise böyleydi.

Gafil avlanmış, nutkum tutulmuştu, o yüzden Tadokoro çevik hareketlerle dükkândan çıkarken omzunun üstünden bana seslendiğinde, karton hâlâ elimdeydi: "Tekrar geleceğim. Bir fiyat belirleyin. Görüşürüz."

Fotoğrafları görünce şaşkınlıktan nefesim kesilmişti, bir yandan da Tadokoro'ya doğru çekiliyormuş gibi hissetmiştim. Tadokoro'nun narin bedeninin şişip genişlediği yanılsamasına kapılmıştım.

Tadokoro gittikten sonra fotoğraflara tekrar bakınca, kompozisyonun masumane olduğunu gördüm. Modellik yapan adamla kadının benzer bir havası vardı. Fotoğraflar on taneydi. Hepsini birer birer tutup baktım.

Özellikle bir tanesi hoşuma gitti. Gün ışığında çekilmişti, adamla kadın giyinikti, kameranın karşısında sevişirlerken açıkta kalan tek kısım kalçalarıydı. Fonda küçük barlarla dolu bir sokak vardı. Tüm barların kepenkleri kapalıydı, önlerinde de kocaman plastik birer kova vardı. Kadınla adam böyle hüzünlü bir dekorda etli kalçalarını ve tombul uyluklarını sergiliyordu.

Ben o fotoğrafı gösterince gözleri fal taşı gibi açılan Bay Nakano, "Sanat sever misin, Hitomi?" diye sormuştu. Elinde kadınla adamın başka bir fotoğrafı vardı, bir tuvalet masasına çırılçıplak oturmuşlardı.

"Galiba bunun gibi klasik fotoğrafları tercih ediyorum," dedi. Kadın adamın kucağına oturmuş, gözlerini sımsıkı kapatmıştı; saçı yapılıydı.

"Kadın da, adam da fazla güzel değil," dedi Takeo. Fotoğrafların onunu da dikkatle inceledikten sonra, hepsini tekrar bir araya getirip masaya koymuştu.

"Bunları ne yapalım?" diye sordum.

"Ben Tadokoro'ya geri veririm," diye yanıtladı Bay Nakano.

"Bunlar burada satılabilir mi dersiniz?" diye sordu Takeo.

"Yarım kalmış gözüküyorlar, bitmemiş gibi."

Konuşma orada sona erdi, Bay Nakano fotoğrafları yeniden kartonun içine yerleştirip zarfa, zarfı da arka odadaki bir rafın üstüne koydu.

Rafın üstündeki o kahverengi zarf bir süre aklımdan çıkmadı. Başımı o yöne çevirmek resmen canımı acıtıyordu. Dükkâna ne zaman bir müşteri girse tedirginlikle acaba Tadokoro mu geldi, diye bakıyordum. Bay Nakano fotoğrafları şahsen geri vereceğini söylemişti ama zarf orada öyle kalmıştı, hâlâ o raftaydı. Tadokoro'nun tam adresini bile bilmiyorduk. Bu arada yeni yıl gelmişti.

Kar yağdıktan sonraki gün, Masayo dükkâna uğradı.

"Karı ne güzel küremişsiniz!" dedi neşeli bir sesle. Masayo'nun sesi hep neşeliydi. Takeo burada ilk çalışmaya başladığı zamanlar, Masayo'nun sesini duyunca irkilirmiş. Artık alışmış görünüyordu ama hâlâ Masayo ile mesafesini koruduğu gözümden kaçmıyordu.

"Küreme işini Takeo'cuğum yaptı, değil mi?"

Takeo kendisinden "Takeo'cuğum" diye söz edildiğini duyunca yine biraz irkildi. Önceki gün yirmi santimetreden fazla kar yağmıştı. Kar tutmaya başladığından beri Takeo tekrar tekrar küremeyi ihmal etmediği için dükkânın önü asfalta kadar tertemizdi. Bay Nakano'nun her zamanki gibi yolun kenarına koyduğu tezgâhtaki mallar kararıp ıslanmış, üstleri su damlacıklarıyla kaplanmıştı.

"Karı severim çünkü kasvetli değildir," dedi Masayo şen şakrak bir sesle. Masayo hesapsızca konuşurdu. Takeo ile birlikte tek kelime etmeden onu dinledik. Masayo konuşurken insanlar gelmeye başladı. Onca kar yağmasına rağmen böyle bir günde bir sürü müşterinin geleceğini biliyordum. Üç kişi oda ısıtıcı, iki kişi de *kotatsu* ısıtıcı aldı, iki tane şilte sattık; Masayo bile müşterilerle ilgilenmemize yardım etti. Akşama doğru nihayet yoğunluk biraz azaldığında dışarı bakmaya fırsat buldum: Karın güneş gören kısmı büyük ölçüde erimişti. Artık

Takeo'nun kürediği yerle karın eriyip gittiği yer arasında bir fark kalmamıştı.

"Soba eriştesi yiyelim mi?" dedi Bay Nakano. Dükkânı kapattı, ardından hep birlikte arkadaki *tatami* odasına doluştuk. Odada eskiden bir *kotatsu* ısıtıcı vardı ama kısa bir süre önce satılmıştı, artık gömme ısıtıcılı masanın yerinde yalnızca *tatami*nin zeminine serilmiş *kotatsu* örtüsü vardı. Bay Nakano dükkândan Japon tarzı genişçe bir yemek masası getirip örtünün üstüne koydu.

"Isınırız, iyi," dedi Takeo örtünün üstüne otururken.

"Birlikte yemek insanı hemen ısıtır." Masayo yine teklifsizce konuşuyordu.

Bay Nakano sigarasını yakarak soba lokantasına telefon açtı. Hâlâ ayakta durduğundan, sigarasının külünü en üst raftaki kırık dökük kül tablasına silkiyordu.

Derken ne olduğunu anlamadan, Bay Nakano, "Şu yaptığıma bakın!" diye bağırmaya başladı. Dönüp baktım; Tadokoro'nun kahverengi zarfını tutmuş, sallıyordu. Sigarasının ucu zarfa değmişti anlaşılan. Zarftan ince bir duman tütüyordu ama ateş, sallanmaktan sönmüştü. Zarfın kenarı yanıp kararmıştı. Bay Nakano kontrol etmek için kartonu çıkarınca içindekilerin zarar görmediği anlaşıldı.

"O nedir? Özgün baskı falan mı?" diye sordu Masayo. Bay Nakano hiçbir şey söylemeden kartonu uzattı. Masayo kartonu açıp fotoğraflara ilgiyle baktı.

"Bunlar satılık mı?" diye sordu.

Bay Nakano kafasını salladı. "Felaketler, değil mi?"

Masayo keyifli denebilecek bir tavırla başını salladı. "Benim işlerim bu kadar kötü değil."

Takeo ile bakıştık. Masayo'nun kendi sanatına karşı bu kadar tarafsız olması şaşırtıcıydı. Sanatçılar anlaşılmaz kimselerdir. Masayo ise çoğundan daha anlaşılmaz şeyler söylerdi.

"Acaba bu fotoğrafları Tadokoro çekmiş olabilir mi?"

"Ne?" diye haykırdı Bay Nakano.

"Tadokoro ortaokulda benim sınıf öğretmenimdi, biliyorsun."

Masayo bir hayli sakin bir sesle konuşmuştu, tam o sırada ön taraftaki kepenkte bir tıkırtı duyuldu. Takeo ve ben şaşkınlıkla irkildik.

"Soba lokantasından gelmişlerdir," diye mırıldanan Bay Nakano, ağzında sigarasıyla ön tarafa geçti. Takeo Bay Nakano'nun peşinden gidince, Masayo ile ikimiz odada yalnız kaldık. Masayo, Bay Nakano'nun paketinden bir sigara aldı ve dirseklerini masaya dayayarak sigarasını yaktı. Masayo'nun sigarayı ağzında tutuşu Bay Nakano'nun bire bir aynısıydı.

"Tadokoro genç görünür ama herhalde artık yetmişine merdiven dayamıştır," dedi Masayo, bir yandan da *tempuralı* soba erişte sinin suyunu içiyordu.

Tadokoro ortaokul üçüncü sınıfta Masayo'nun sınıf öğretmenliğini yapmıştı. Gerçi bugün çekiciliğini hâlâ biraz koruyordu ama Masayo'ya göre zamanında, yani neredeyse otuz sene önce, "film yıldızı" ölçüsünde yakışıklıymış. Özellikle iyi bir öğretmen değilmiş ama bazı kız öğrenciler bala üşüşen arılar gibi Tadokoro'nun başına toplanırmış. Tadokoro'nun çekimine kapılanlar arasında özellikle bir kız dikkat çekermiş; Masayo'nun sınıf arkadaşı Sumiko Kasuya. Hatta dedikoduya göre, ikisi sözde kaplıcalı bir yerde baş başa zaman geçirirlermiş.

Takeo, Kaplıcalı bir yer ne demek, diye sorunca Bay Nakano yüzünde ciddi bir ifadeyle yanıt verdi: Aşk oteli demek istiyor.

Sumiko Kasuya ile Tadokoro hakkındaki dedikodular o kadar yayılmış ki sonunda Sumiko okulu bırakmış, Tadokoro da kovulmuş. Aralarına mesafe girsin diye Sumiko'yu taşrada yaşayan büyükannesinin yanına göndermişler ama Sumiko sabırla Tadokoro'nun kendisini bulmasını beklemiş, bir yıl sonra da kaçmışlar. Ondan sonra birlikte Japonya'yı karış karış

gezmişler, ilişkilerinin yarattığı sansasyon dinince yakınlardaki bir mahalleye dönmüşler, Tadokoro orada ailesine ait kırtasiye dükkânının başına geçmiş.

"Yaptıkları cesaret istermiş." Düşüncesini ilk dile getiren Bay Nakano oldu.

Ardından Takeo lafa girdi: "Öylesine takılmıyorlarmış yani, değil mi?"

"İyi ama fotoğrafların Tadokoro'ya ait olduğunu nasıl anladınız?" diye sordum.

Başta soyup kenara koyduğu kızarmış tempura hamurunu yiyen Masayo, "İşte, ben de tempura hamurunun kendisine bayılırım. Etin suyunu bir güzel çeker, lezzeti insanı şaşırtır," diye mırıldandı. Çubuklarıyla kızarmış kaplamayı alırken bu minvalde gevezelik etmeyi sürdürüyordu.

Anlaşılan Tadokoro, Sumiko Kasuya ile birlikte ülkeyi köşe bucak gezerken fotoğraflarını satarak para kazanıyormuş. Kaçıp evlenmelerinden sonra bile, Tadokoro kadın kıtlığı çekmemiş. Böyle kadınlarla bağlantıları sayesinde erotik fotoğraflar çekmeye başlamış, o fotoğraflar da karaborsada iyi satıyormuş. Ama yalnızca bir amatör olduğu için çok geçmeden yerel gangsterler ve yakuza peşine düşmüş. Yavaş yavaş iş o kadar tehlikeli bir boyut almış ki resimlerini satmayı bırakmış ama sonra, ya böyle fotoğraflar çekmek işine geldiğinden ya da olayların akışı o yönde geliştiğinden, Sumiko Kasuya'yı model olarak kullanıp fotoğrafları yarı fiyatına, yalnızca tanıdıklarına satmaya başlamış.

"Bu fotoğraflardaki kadın Sumiko Kasuya," dedi Masayo çenesiyle rafın üstündeki karton paketi işaret ederek. "Bende o fotoğraflardan biri var."

"Hangisi?" diye sordu Bay Nakano.

"Kalçalı olan," diye yanıtladı Masayo.

Ardından dördümüz başka bir şey söylemeden soba eriştelerimizi yedik. Yemeğini ilk Takeo bitirdi, kâsesini lavaboya götürdü, sonra da Bay Nakano ayağa kalktı. Bense Masayo'nun

izinden giderek, kâsemdeki et suyunun içinde yüzen tempura kabuklarını kaşıkladım.

"Ben de kalçalı olanı beğendim," dedim, Masayo güldü.

"Bana epey pahalıya patladı, on bin yen ödedim. Ama Sumiko çok parasızdı, hiç değilse o kadarını yapabildim."

"Hepsine bin yen bile vermezdim," dedi Bay Nakano coşkuyla. Kâsesini lavaboya koymuş, tekrar yerine oturuyordu. Takeo onaylarcasına başını salladı, yüzünde donuk bir ifade vardı.

Bay Nakano ile Takeo kamyona bakmak için garaja gidince Masayo ile birlikte kâseleri yıkadık. Su akarken sonrasında Sumiko Kasuya'ya ne olduğunu sordum. "Öldü," diye yanıtladı Masayo. "Tadokoro korkunç bir kadın avcısıydı, bir oğulları oldu ama çocuk on sekiz yaşında bir trafik kazasında öldü, Sumiko Kasuya da bir sinir buhranı geçirdi. Tadokoro özünde kötü biri değildir. Aman, sakın Hitomi, böyle adamlara kapılma."

Masayo süngerle kâseleri sertçe ovalıyordu. "Kapılmam," diye yanıtladım. Tadokoro'nun beraberinde taşıdığı o ağır havayı anımsayınca hissettiğim şeye korku diyemem ama omurgamdan bir ürperti geçti; üşütmeden önce hissedilen türden bir ürperti.

Takeo ile birlikte dükkândan çıkarken, "Sumiko Kasuya ölmüş, Masayo söyledi," dedim.

"Ya?" dedi ellerini ovuşturarak.

Tadokoro bir süre dükkâna uğramadı ama derken bir gün, bir sonraki kar yağışından iki gün sonra, beklenmedik bir anda çıkageldi.

"Fotoğrafları satmaktan vazgeçtim," dedi.

Kartonun arasında fotoğrafları uzattım, Tadokoro yakından bakarak, "Zarfa ne oldu?" diye sordu.

Mal almaya giden Takeo dükkâna yeni dönmüştü. "Ben hemen gidip yeni bir zarf alırım," diyerek işi üstlendi.

Tadokoro, Takeo'ya doğru döndü. Takeo koşar adım çıkarken, sakin ve ölçülü sesiyle, "2 numara dikdörtgen formatında alman gerekecek," buyurdu.

Takeo gittikten sonra, "Bir şey öğrenebildiniz mi?" diye sordu Tadokoro yanıma yaklaşarak. "Fotoğraflardan."

"Eskiden öğretmendiniz, değil mi?"

Şaşıracağını düşünmüş olabilirim ama Tadokoro hiç istifini bozmadan iyice burnumun dibine girdi.

"Bir süre öğretmenlik yaptım," dedi, artık o kadar yakınımdaydı ki neredeyse nefesini hissedebiliyordum. Dışarıda, gölgede kalmış karlar ışıldıyordu.

2 numara dikdörtgen aldım, dedi Takeo içeri girerken. Tadokoro, her zamanki gibi sakin ve ölçülü, benden uzaklaştı ve yavaş hareketlerle yeni zarfı jelatin ambalajından çıkardıktan sonra kartonu dikkatle içine yerleştirdi.

"Görüşürüz," deyip dükkândan çıktı.

Hemen arkasından Bay Nakano içeri girip, "Demem o ki Takeo," diye mırıldandı, "bugünkü fiyat çok yüksekti." Takeo ile ikimiz Bay Nakano'nun sakalına bakakaldık.

"Ne var?" diye sordu Bay Nakano bomboş bakarak.

İkimiz de yanıt vermedik; derken Takeo, o zarfa 2 numara dikdörtgen dendiğini bilmiyordum, dedi.

"Ya?" diye karşılık verdi Bay Nakano ama Takeo başka bir şey söylemedi. Bense konuşmadan Bay Nakano'nun sakalına bakmayı sürdürdüm.

Kâğıt Ağırlığı

Yağmur mevsimi başladığından beri, Bay Nakano'nun biraz daha boş vakti vardı. Yağmur, hafta sonu satıcılarının açık havada kurulan antika pazarında tezgâh açmasını engelliyordu, ayrıca yağışlı havalarda az sayıda insan taşındığından, alınacak mallar da az oluyordu.

"İnsanlar taşınırken, nasıl oluyor da bu kadar iyi mallar çıkıyor?" diye sordu Takeo, teneke kutu kahve içen Bay Nakano'ya.

Bay Nakano, başı hafif yana eğik, izmaritini boşalan kutunun deliğine bastırdı. İzmaritleri daracık deliğe attığından, sönerlerken aşağıda biriken küllerle kutu, taşmak üzereydi. Bay Nakano burnunun dibinde kül tablası varken bile izmaritlerini atmak için başka kaplar kullanmayı tercih ederdi.

Bir keresinde Bay Nakano'nun neden dükkândaki kül tablalarını hiç kullanmadığını öğrenmek için Takeo'nun ağzını aramıştım. Takeo, hepsini satmayı düşünüyordur, diye cevap vermişti. Hayret, demiştim, o kül tablası pek eski sayılmaz, nereden geldiği belirsiz, sıradan bir eşantiyon. Takeo sakin bir sesle, bu da Bay Nakano'nun ne kadar tamahkâr bir iş adamı olduğunu gösterir, dedi. Tamahkâr mı? Senin gibi genç bir adam, o demode sözcüğü nereden biliyor, Takeo? Olur mu, Hitomi, *Mito Komon*'da sürekli kullanıyorlar. Sen öyle dönem dizileri mi izliyorsun, diye sormuştum. Aktris Kaoru Yumi'yi çok beğeniyorum, diye açıklamıştı.

Takeo'nun televizyonda pürdikkat Kaoru Yumi'yi seyrettiğini düşününce kendi kendime gülmüştüm. Şimdi düşünüyo-

rum da, Bay Nakano'nun dükkânına arada sırada o aktrisin fotoğrafını taşıyan spiral sinek kovucu reklam afişleri gelirdi. Bir keresinde o posterler en çok satan mallarımızdan olmuştu, dükkâna gelişinin haftasında kapış kapış gitmişti. Ama son zamanlarda talep normal seyrine dönmüştü, posterler artık o kadar çabuk tükenmiyordu.

"Demem o ki insanlar daha iyi bir yere taşınırken, evlerinde de daha iyi eşyalar olsun isterler," diye yanıtladı Bay Nakano Takeo'nun sorusunu.

Ardından ekledi: "İşte o yüzden o kadar kelepir mal düşüyor."

"Kelepir mal," diye tekrarladı Takeo, Bay Nakano da formalite icabı başını salladı.

"İyi ama ya daha kötü bir yere taşınıyorlarsa?" dedi Takeo.

"Daha kötü bir yerden kastın nedir?" diye sordu Bay Nakano gülerek. Ben de güldüm. Takeo'nun ciddi yüzünde gülümsemeden eser yoktu.

"Gece yarısı kaçanlar veya ailesini terk edenler," dedi Takeo.

"Demem o ki öyle acil durumlarda insanın eşyasının alınmasını isteyecek zamanı olmaz, öyle değil mi?" Bay Nakano ayağa kalkarak, siyah önlüğüne dökülen sigara küllerini silkeledi. Takeo kısaca, doğru, dedi; ardından o da ayağa kalktı.

Öğleden itibaren bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Her zaman dışarıda duran tezgâh içeri alındığından, dükkân sıkış tıkış olmuştu. Bay Nakano bir toz alma püskülünü satılık malların üstünde gezdirdi.

Bu eşyalar çok eski olduklarından, toz toplamalarına izin veremeyiz, derdi Bay Nakano sıklıkla. Eski oldukları için tertemiz görünmeliler. Ama fazla da mükemmel olmamalılar. Arada çok ince bir çizgi vardır, çok ince, der ve kıkır kıkır gülerek püskülü eşyaların üstünde gezdirirdi.

Takeo kahve kutusunu yakınlardaki otomatın bitişiğindeki geri dönüşüm kutusuna atmaya gitti. Şemsiye almadan çıkmıştı. Sırılsıklam döndü. Bay Nakano ona bir havlu fırlattı.

Kurbağa desenli havlu, son gelen malların arasından çıkmıştı. Takeo sertçe saçlarını kuruladıktan sonra, havluyu kasanın durduğu masanın kenarına astı. Kurbağalar ıslanınca daha açık bir yeşile dönmüştü. Takeo'nun vücudundan kesif bir yağmur kokusu yayılıyordu.

Masayo'yu bir süredir görmemiştim.

Bay Nakano arkada telefonda konuşurken Masayo'nun adını anınca aklıma gelmişti.

"Masayo'nun neyi varmış, neyi?"

Cidden mi? Şaka ediyorsun. Hadi canım. İnanmam. Bay Nakano telefondakini dinlerken araya bu tarz karşılıklar sokuşturuyordu.

"Masayo'ya ne olmuş acaba?" dedim Takeo'ya, Takeo yapacak işi olmadığından hâlâ içeride duran tezgâhın üstünde oturuyordu.

"Hım," diye karşılık verdi. Yine kutu kahve içiyordu.

O kahveyi seviyorsun anlaşılan. Bir keresinde Takeo'ya böyle demiştim, o ise şaşkın şaşkın yüzüme bakmıştı.

Seviyor muyum? Sürekli aynı kahveden içiyorsun ya, demiştim. Hiç düşünmemiştim, demişti Takeo. Amma tuhaf şeylere dikkat ediyorsun, Hitomi.

O konuşmamızdan sonra bile, Takeo aynı kahveden içmeye devam etti. Bir kereliğine tadını merak edip o markayı deneyecek kadar ileri gitmiştim ama bana göre fazla şekerliydi. Tatlı, sütlü kahve. Takeo tezgâhın üstüne yayılıp oturmuş, bacaklarını da açmıştı.

"Hadi bakalım, çalışma zamanı!" dedi Bay Nakano arka odadan gelerek. Takeo ağır ağır yerinden kalktı. Kamyonun anahtarlarını şıngırdatarak dışarı çıktı. Her zamanki gibi şemsiye almadı. Bay Nakano, Takeo'nun uzaklaşan sırtına bakarak abartıyla iç çekti.

"Ne oldu?" diye sordum. Sormamı bekliyormuş gibi gelmişti. Derin iç çekerek söylenmek, Bay Nakano'nun bir şey

hakkında konuşmak istediğini gösterme biçimiydi. Ben sorsam da sormasam da önünde sonunda anlatmaya başlayacaktı ama derdini anlatana kadar her seferinde çektiği küçük vaazı dinlemesem de olurdu.

Bir gün Takeo'nun Bay Nakano'dan önce davranarak, "Bir şey mi oldu?" diye sorduğunu görmüştüm, Bay Nakano'nun vaazı havada kalmıştı. O günden beri ben de aynısını yapıyordum. Bay Nakano teşvik edildi mi konuşmaya başlayacak, hortumdan boşanan su gibi hararetle anlatmaya koyulacaktı. Onu konuşmaya teşvik etmemek demek, sanki o hortumun ucu taşla veya toprakla tıkanmış gibi, Bay Nakano'nun ağzından yalnızca tuhaf bir vaaz dökülmesi demekti.

"Hani şey var ya..." Bay Nakano'nun musluğu açıldı. "Masayo..."

"Ablanız Masayo mu?"

"Masayo bir adama kapılmış."

"Ne?"

"Dost hayatı yaşıyorlarmış."

"Yani, birlikte mi yaşıyorlarmış?"

"Siz gençler birlikte yaşamak mı diyorsunuz? Sachiko ile İchiro'luk oynuyorlarmış yani."

"Sachiko ile İchiro'dan kastınız nedir?"

"Gençlerde buna dayanamıyorum işte!"

Telefon eden, Bay Nakano ile Masayo'nun halası Michi Hashimoto'ymuş. Michi müteveffa babalarının en küçük kız kardeşiydi; memleketlerinde bir spor mağazası işleten genç bir adamla evlenmişti. Elbette bu yıllar önceydi: O genç adam artık emekli olmuş, dükkânın başına Bay Nakano ile aynı yaşta olan oğulları geçmişti.

Birkaç gün önce, dedi Bay Nakano, Michi, Masayo'ya misafirliğe gitmiş, giderken de *Şiir* çay dükkânından biraz kek almış. *Şiir*'in ürünlerinin kayda değer bir tarafı yoktu, hatta çok lezzetli de değillerdi ama Michi her zaman eski yerel dükkânları desteklemeyi tercih ederdi.

"Gelenek önemlidir," demişti Michi bir keresinde Bay Nakano'ya. Bay Nakano başıyla onaylamıştı ama sonrasında gülerek, "Şu cadde üstündeki dükkânlarda kimsenin geleneğe aldırış ettiği yok," demişti bana.

Michi Hala *Şiir*'den iki *cheesecake* alıp Masayo'yu ziyarete gitmiş. Kapının zilini çalmış, çalmış, açan olmamış. Masayo evde değil demek ki, diye düşünerek kapının kolunu çevirince kilitli olmadığını fark etmiş. Kapı içeri doğru kolayca açılmış. İçeride hırsız olmasından endişelenen Michi Hala, kulak kabartmış. Belli belirsiz bir ses duymuş, önce ona öyle geldiğini sanmış ama sonra sesi tekrar duymuş. İnsan sesine benzemiyormuş. Müzik sesi de değilmiş. Boğuk, tok bir sesmiş. Sanki yan odada bir iki kişi veya bir şeyler yavaş yavaş hareket ediyor gibiymiş.

Michi içeride gerçekten hırsız varsa diye cesaretini toplamış. Sapıkları kaçırmak için taşıdığı zili çantasından çıkarıp gerekirse gürültüyle çalmaya hazırlanmış.

"Düşünebiliyor musun, sapıkları kaçırmak için çantasında zil taşıyan yaşlı bir kadın..." Bay Nakano lafının ortasında durup böyle mırıldandı.

"Son zamanlarda can sıkıcı olaylar yaşandı," diye karşılık verdim, Bay Nakano başını iki yana sallamakla yetindi.

"Demem o ki madem öyle, ne demeye kendini böyle tehlikeli bir duruma sokuyor? İçeride hırsız var sandıysa kaçıp gitse ya?" dedi derin derin iç çekerek.

Michi Hala kaçıp gitseydi, Masayo'nun evindeki "adamı" öğrenemeyecekti, onu demeye getiriyordu Bay Nakano.

Michi ön kapının girişinde bir süre durduktan sonra bir inilti duymuş.

"İnilti mi?"

"Demem o ki... Masayo ile... şu... adam," dedi Bay Nakano sıkkın bir ifadeyle ve toz püskülünü oynatmaya devam etti.

"O işi mi yapıyorlarmış yani?"

"Hitomi, genç bir hanım böyle pervasızca sorular sormamalı."

Bay Nakano yine içini çekti, pervasızca sorduğum soruya zemin hazırlayan konuyu pervasızca açanın kendisi olduğunun farkında değildi anlaşılan.

Kâğıt kapıyı çekip açan Michi Hala, paldır küldür odaya dalmış. Masayo yabancı bir adamla karşılıklı oturuyormuş. Aralarında bir kedi varmış.

"O işi yapmıyorlarmış. En azından o sırada. Kediymiş." İnilti sesi kediden gelmişmiş.

"Sesin kediden gelmesi daha iyi değil mi?"

"Evet, iyi ki kediden gelmiş. Michi Hala onları suçüstü yakalasaydı rezalet çıkardı," dedi Bay Nakano, sanki Masayo suç işlemiş gibi.

"Ama Masayo bekâr olduğuna göre istediği zaman evine birini çağırabilir, çağıramaz mı?" dedim.

Bay Nakano kaşlarını çattı. "El âlem ne der diye düşünmek lazım."

"Öyle."

"Etrafta bu kadar akrabayla yaşamak da kolay değil."

"Ama bu adamın gerçekten, yani dediğiniz gibi, Masayo ile ilişkisi var mı?"

"Kesin olarak bilmiyorum."

Burada Bay Nakano'nun öyküsü muğlaklaştı. Michi Hala Masayo'yu sıkıştırmış, dedi Bay Nakano. Ama Masayo oralı olmamış, adamın kim olduğu veya ne yaptıkları sorulunca ağzını bıçak açmamış. Hatta Michi adamı da sorguya çekmiş ama ağzından laf alamamış.

Sonunda Michi, *Şiir*'den aldığı bir kutu tatlıyı resmen ikisinin suratına fırlatıp çıkmış. Ben de birlikte yeriz diye hevesleniyordum, demiş; Michi Hala telefonda ateş püskürmüştü anlaşılan. Ardından Bay Nakano'ya ateşli bir nutuk çekmiş, biricik kardeşi olarak ablasını daha yakından takip etmesi gerektiğini söylemiş.

"Alt tarafı iki dilim tatlı aldı diye. O tatlılar da o kadar küçüktür ki en az on, hatta yirmi tane almalıydı."

"Yine de..."

"Demem o ki Masayo ellilerinin ortasına gelmiş bir kadın, karışacak halim yok ya?" Bay Nakano yine kaşlarını çattı. "Acaba ne yapmak gerekir, Hitomi?"

Bunun benim üstüme vazife olmadığını, hem de hiç olmadığını söylemek istedim ama öyle söyleyemezdim, hele de patronuma. İşimi seviyordum. Üstelik Bay Nakano fena bir patron değildi. Saatlik ücretim pek fazla değildi ama işin gerektirdiği emeğe uygundu.

"Masayo seni sever, biliyorsun, Hitomi."

Ne? diye sorarak karşılık verdim. Masayo bana özel bir sempati beslediğini bir kere bile söylememişti, bende öyle bir izlenim de bırakmamıştı.

"Acaba diyorum... Masayo'yu görmeye mi gitsen?"

Ne? diye sorarak karşılık verdim, sesim yüksek çıkmıştı.

"Şu adam neye benziyor diye bir bakardın," dedi Bay Nakano zorlama bir kayıtsızlıkla.

"Benden bunu mu istiyorsunuz?"

"Güvenebileceğim başka kimse yok."

"Ama..."

"Biliyorsun, karımla Masayo'nun arası pek iyi değil."

Tek yapman gereken, vaziyeti kontrol etmek. Fazla mesai bile öderim. Bay Nakano dua ediyormuş gibi ellerini birleştirdi. Fazla mesaiden kastınız nedir, diye sordum, göz kırptı. Sen Takeo'ya veya ablama söyleme, yeter, diyerek kasayı açtı ve 5.000 yenlik bir banknot çıkarıp elime tutuşturdu. Hiçbir şey yapamam, bilesiniz. Yalnızca oraya giderim, dedim ve 5.000 yenlik banknotu hemen cüzdanıma tıkıştırdım.

O akşam Bay Nakano'nun dükkânından çıktıktan sonra markete uğrayınca, sepetime her zamanki tavuk *bento*ya ek olarak iki kutu bira attım. Ayrıca bir paket *Cheechiku* –peynirli ve *chikuwa* balık ezmeli rulolar– bir paket de mayonezli kızarmış kalamar aldım. Kısa bir tereddütten sonra sepete iki kutu da *chuhai* koydum. Sonra bir ekler, bir kutu da sebze suyu. Sonunda

kasaya varmayı başarınca –kasaya gelmeden haftalık bir manga dergisi de almıştım– toplam tutar 3.000 yeni biraz aştı.

Ne derler bilirsiniz, diye mırıldandım o gece sokakta yürürken. Haydan gelen huya gider. Torbadaki *chuhai* ve bira kutuları birbirine çarptıkça metalik bir ses çıkıyordu. Yol üstündeki parkta bir banka oturdum ve biralardan birini çıkarıp içmeye başladım. *Cheechiku* paketini yırtıp açtım ama topu topu üç tane yedim. Bank akşamüstüne kadar süren yağmurdan dolayı ıslaktı. Takeo şimdi burada olsaydı biramı onunla paylaşırdım, diye geçti aklımdan ama sonra hemen fikrimi değiştirdim. Gerçekten burada olsaydı canımı sıkardı.

Biram henüz bitmemişti ama banktaki ıslaklık kotuma işlediği için kalktım. Biramı içe içe yürüdüm. Masayo'yu yarın, sabah saatlerinde ziyaret etmeye karar verdim. Ay yükselmiş, sislere bürünmüştü. İnce bir hilal biçimindeydi.

Hilal demişken, Masayo'nun kaşları hilal gibiydi.

Masayo pek makyaj yapmazdı, sadece biraz ruj sürerdi ama yüzü her zaman ışıl ışıldı. Hani bebek yüzlü derler ya, o ifade tam da Masayo'nun yüzü için söylenmiş gibiydi; gözleri ve burnu oval yüzüne cuk otururdu. Gençliğinde çok güzeldi muhakkak. Bay Nakano ile Masayo'nun yüz hatları birbirine çok benziyordu ama Bay Nakano'nun yüzü daha köşeli, teni daha koyuydu; Masayo'nun yüzü porselene hakkedilmişse Bay Nakano'nunki olsa olsa esmer şeker sabununa kazınmıştı.

Masayo'nun genellikle makyajsız yüzünde bir tek kaşları özenle biçimlendirilmişti. İncecik, narin kavisler çizen kaşları, yirminci yüzyıl başlarından kalma posterlerde görebileceğiniz bir Taişo dönemi güzelinin kaşları gibiydi. Masayo bir keresinde kaşlarını cımbızla teker teker aldığını söylemişti.

"Bu yaşta gözlerim yakını görmediğinden, bazen amacımdan şaşıyorum," diyerek gülmüştü Masayo. "Ama onca yıl kaşlarımı aldıktan sonra, geriye alınacak pek bir şey kalmadı zaten."

Masayo'yu dinlerken, ellerim istemsizce kendi kaşlarıma gitmişti. Kaş bakımıyla pek ilgilenmediğimden, gözlerimin üstünden fışkıran kaşlarım kalın ve bakımsızdı.

Zili çaldım, çok geçmeden Masayo kapıda belirdi.

Ön kapıdaki ayakkabılığın üstünde bir çift bebek vardı: Dal gibi ince uzun bir adamla bir kadın. Bebekler altı ay önceki oyuncak bebek kreasyonları sergisinde sergilenmişti. Ayağıma yerdeki terlikleri geçirip Masayo'yu izledim. Düşünüp taşındıktan sonra, gelirken *Şiir*'den dört adet tatlı almıştım. Odalardan birine girdikten sonra paketi Masayo'ya verince, Masayo avucuyla ağzını kapatarak kıkır kıkır güldü.

"Seni Haruo göndermiş," dedi.

Evet, diye yanıtladım.

"Ne kadar ikramiye ödedi?" diye sıkıştırdı beni.

Yo-yok, ondan değil... diye geveleyince Masayo hilal kaşlarını kaldırdı.

"Haruo arı kovanına çomak sokmak istemez, o yüzden kendi gelmiyor," dedi. "Hım, bahse girerim 5.000 yen vermiştir. Bazen cimriliği tutar," diye tahmin yürüttü, bir yandan da çatalını *Şiir*'den aldığım limonlu tarta batırdı.

Derken bir baktım, Masayo'ya Bay Nakano'nun "fazla mesai ödemesi" hakkında her şeyi anlatıvermişim. Aslında fark etmeden ağzımdan kaçırdım desem yalan söylemiş olurum: Sanırım içten içe, aldığım miktarı doğrulayınca Masayo'nun yüzünün alacağı şekli görmek istiyordum; yine de Masayo'nun o parayı az mı, yoksa çok mu bulduğunu anlayamadım.

"Kusura bakmayın," dedim ve bakışlarımı eğerek vişneli tartımı didikledim.

"Hitomi, tart seviyorsun demek."

"Pardon?"

Baksanıza; vişneli tart, limonlu tart, milföy tart ve elmalı tart. Masayo, şakıyan bir kuş gibi neşeyle *Şiir*'den aldığım tart çeşitlerini saydı. Sonra ayağa kalktı ve telefonun altındaki dolabı açıp cüzdanını çıkardı.

"Ona istediğin masalı anlat," diyerek bir mendile sardığı 10.000 yeni vişneli tart tabağımın yanına koydu.

"Yok, olmaz... Gerek yok," diyerek mendili ittirdim ama Masayo bu kez mendili cebime sokuşturdu. Mendil buruşmuştu, üst yarısından banknot görünüyordu.

"Al şunu. Haruo her şeyin kendi istediği gibi kalması gerektiği fikrindedir."

İstersen elmalı tartı da al, diye ısrar etti Masayo cebime iki kez dokunarak. Mendil hafifçe dalgalandı. Ondaki de ne cüret, ellisini geçmiş bir kadınım, keşke yakamdan düşse. Masayo limonlu tartının kalanıyla oyalanırken, tıpkı Bay Nakano gibi kendi kendine söyleniyordu. Ben de dikkatimi vişneli tarta verdim. Masayo limonlu tartını bitirince hemen milföye geçti.

Milföyü yerken o adamdan söz etmeye başladı. Soyadı Maruyama'ydı. Bay Nakano nasıl hortumdan fışkıran su gibi konuşuyorsa Masayo da konuşmaya bir başladı mı, sözcükler bardaktan boşanırcasına son sürat akıyordu.

Anlayacağınız, vaktiyle Maruyama'yla çıkıyorduk ama ondan ayrıldım, dedi Masayo coşkuyla. Ardından Maruyama komşu mahalledeki pirinç tüccarının kızı Keiko ile evlenip barklandı ama kısa bir süre önce boşandılar. Bizde adam emekli olunca boşanırlar ya, belki onlarınki de öyle bir şeydir. Keiko Maruyama'ya bir boşanma protokolü yollamış, o da kabul etmiş. Keiko biraz şaşırmış galiba. Bence Maruyama'nın boşanmayı bu kadar kolay kabul etmesini beklemiyordu.

Masayo'nun sözleri su gibi akıyordu. Bana gösterdiği fotoğrafa bakılırsa Bay Maruyama orta boylu, orta yapılı, çökük gözlü bir adamdı. Fotoğrafta Masayo ile yan yana bir tapınağın önünde duruyorlardı. Orası Hakone Tapınağı, dedi Masayo, heyecanlı bir sesle. O gezimizde birkaç ahşap Hakone mozaiği de aldık.

Masayo içerideki odadan gizli bölmeli bir *yosegi* kutusu getirdi. Ya, çok güzel, dedim; Masayo da gülümseyerek kaşlarını

indirdi. Geleneksel şeyler ne hoştur. Çok güzel, değil mi? Belli belirsiz başımı salladım. Nakano'lar kesinlikle gelenekle ilgili şeyleri seviyorlardı.

Lütfen pastayı Bay Maruyama'ya saklayın, diyerek Masayo'nun önüme koyduğu elmalı tartı ittirdim. Emin misin, dedi Masayo tartı dikkatlice kutusuna geri koyarken. Ardından parmaklarını sakınarak Hakone işi kutunun üstünde gezdirdi.

"Bay Nakano'ya ne diyeyim?" diye sordum Takeo'ya.

"Neyi uygun görüyorsan onu," dedi limonlu kokteylini yudumlayarak. Masayo'dan 10.000 yeni aldıktan sonra Takeo'yla içmeye gitmiştim.

Biraz içince bile Takeo'nun ağzından kerpetenle laf alınıyordu. Film seyreder misin? Hangi video oyunlarını seversin? Bay Nakano'nun dükkânında çalışmaktan memnun musun? Bu ciğer *sashimi* çok güzel olmuş, sen ne dersin? Birbiri ardına sorular sordum.

Pek sayılmaz. Her zamanki şeyler. Evet, öyle. Ağzından alabildiklerim bunlardan ibaretti. Ama arada sırada başını kaldırınca göz göze geliyorduk ve halinden şikâyetçi olmadığı anlaşılıyordu.

"Masayo nedense mutluluktan havalara uçuyordu adeta."

"Neden uçmasın, sevgilisi var," dedi Takeo duygudan yoksun bir sesle.

Çenemi tutamadım, "Takeo, senin kız arkadaşına ne oldu?" diye soruverdim.

"Bir şey olmadı."

Dört aydır kız arkadaşım yok, dedi Takeo limonlu kokteylinden bir yudum daha alarak. İki yıl, iki ay, on sekiz gündür erkek arkadaşım yok, diye karşılık verdim. Ne diyorsun, on sekiz gün ha? Takeo hafifçe güldü. Takeo'nun gülüşünde öyle bir şey vardı ki gülmediği zamanlara kıyasla daha duygusuz gözüküyordu.

Ağırdır, demişti Masayo. Maruyama göründüğünden daha ağırdır, diye mırıldanmıştı, parmaklarıyla Hakone hatırası kutuyu okşayarak. Ağır derken, kilosunu mu kastediyorsunuz, diye sormuştum. Hilal kaşlarını kaldıran Masayo, kahkahasını bastırarak yanıt vermişti: Hım, evet, sanırım öyle diyebiliriz.

Takeo'nun duygusuz ifadesi, aklıma Masayo'nun bastırdığı o boğuk kahkahayı getirmişti. Nasıl anlatsam sanki Masayo'nun boğazının derinliklerinden bir ses çıkmıştı: Hayal meyal duyulan, belli belirsiz, esrarengiz bir ses.

"Takeo, Bay Nakano'nun dükkânında çalışmaya devam edecek misin?"

"Kim bilir."

"Bay Nakano tuhaf bir adam, öyle değil mi?"

"Hım, öyle sanırım."

Takeo'nun gözlerinde hülyalı bir bakış vardı. Sağ eliyle sol elinin serçe parmağına dokundu. Takeo'nun ilk boğumu eksik olan sağ serçe parmağı, sol serçe parmağının yerli yerinde duran ucunu okşadı. Bir süre izledikten sonra, dokunabilir miyim, diye sordum, Takeo sakatlanmış serçe parmağının ucuna dokunmama izin verdi.

Ben parmağına dokunurken, Takeo bardağını kaldırıp kalan limonlu kokteyli kafasına dikti.

"Kâğıt ağırlığı gibiymiş," dedim Takeo'nun küçük parmağını bırakarak.

"Kâğıt ağırlığı mı?"

Maruyama kâğıt ağırlığı gibiymiş. Masayo öyle demişti. Ne dersin, Hitomi? Bir erkek üstündeyken, kendini kâğıt ağırlığının altında ezilen bir kâğıt gibi hissettiğin olmadı mı hiç?

Kâğıt ağırlığı derken, kaligrafi takımından çıkan şeylerden mi söz ediyorsunuz, demem üzerine Masayo kaşlarını çatmıştı. Gençlere bu yüzden dayanamıyorum işte! Hayatlarında kâğıt ağırlığı bile kullanmamışlar! Kaligrafi kâğıdından bahsetmiyorum, benim dediğim sıradan şeyleri zapt etmek için

kullanılır, demişti Masayo tabağına dağılmış milföy kırıntılarını çatallayarak.

Bay Nakano'nun dükkânında kâğıt ağırlıkları var. Evet, var. Çok işe yararlar. Kutuda sakladığım faturaları zapt etmek için ben de kâğıt ağırlığı kullanıyorum. Yoksa faturalar biriktikçe kutudan dışarı uçup ortalığa saçılıyor. Faturaları yerli yerinde tutmak için kâğıt ağırlığı kullanıyorum.

Masayo bunları söylerken, kendimi sabit bir kâğıt ağırlığı tarafından yerli yerinde tutulan, incecik bir kâğıt gibi hissettiğim zamanları hatırlamıştım.

"Acaba sen de ağır mısın, Takeo?" Kafayı bulmuştum anlaşılan. Soruyu soran ben olduğuma göre.

"Denemek ister misin?"

"Hayır, şu an değil," dedim.

"Ne zaman istersen bana uyar."

Takeo'nun gözleri de mahmurdu. Takeo çok ağırmış gibi durmuyordu. Bay Nakano da bir hayli hafif gözüküyordu. O gece yaklaşık 6.000 yen harcadım. İkimiz de körkütük sarhoş olduk, eve giderken iki kez öpüştük. İlki parka gelmeden hemen önceydi; dudaklarımız birbirine değdi. İkincisi ise parktaki bir çalılığın yanı başındaydı; ben dilimi kullanmaya çalıştım ama Takeo'nun kendini biraz geri çektiğini hissettim.

"Of, pardon," dedim, Takeo ise "Önemli değil" diyerek görev bilinciyle dilini ağzıma soktu. Gerçi tam dilini ağzıma sokarken konuştuğu için, ağzından "önevli devil" gibi bir şey çıkmıştı.

Önemli değil de ne demek? Gülmeye başladım, Takeo da güldü, böylece ne yazık ki öpüşmemiz kesintiye uğradı. Güle güle, diyerek el salladım. Takeo ise her zamanki vedalaşma sözcüğü "teşekkürler" yerine, benim lafımı tekrarlayarak "güle güle" dedi. Ama Takeo'nun "güle güle" deyişinde son derece inandırıcılıktan uzak bir şey vardı.

* * *

Masayo yalnızdı. Adam orada değildi. En azından ben oradayken yoktu, diye rapor verdim Bay Nakano'ya. Hım, çok iyi, dedi. Takeo tezgâhı dükkânın önüne taşıyordu.

Havalar uzun zamandır güzeldi. Bay Nakano her zamanki masa lambalarını, daktiloları ve kâğıt ağırlıklarını ustalıkla tezgâha dizdi.

Ben, "Ah, kâğıt ağırlıkları," diye mırıldanınca Takeo bana doğru bir bakış attı.

"Evet, kâğıt ağırlıkları," diye tekrarladı alçak sesle.

Bay Nakano, "Ne? 'Kâğıt ağırlığı' aranızda bir şifre mi yoksa?" diye lafa girdi.

"Pek sayılmaz," dedi Takeo.

"Pek sayılmaz," diye tekrarladım.

Bay Nakano başını iki yana salladıktan sonra dükkânın arkasına yöneldi. Kamyon orada duruyordu. O gün alınacak üç parti mal vardı. Takeo, diye seslendi. Takeo hemen Bay Nakano'nun peşinden gitti.

Hava güzel olduğu için olacak, gün boyu müşterilerin ardı arkası kesilmedi. Normal bir günde çoğu müşteri dükkâna yalnızca bakmak için girer, sonra da çıkardı. Oysa bugün bir sürü kişi bir şeyler satın almak için kasaya gidiyordu. Alınanlar küçük bir tabak veya ikinci el bir tişört gibi ucuz şeyler olsa da, kasa gün boyunca durmadan öttü. Hava kararda ama yoğunluk azalmadı. Saat yediyi vurup her zamanki kapanış saatimiz geldiğinde bile muhtemelen işten eve dönen insanlar birer ikişer dükkâna uğramayı sürdürdü. Saat sekize geldiğinde Bay Nakano ile Takeo son parti malları alıp dükkâna dönmüştü ama içeride hâlâ iki müşteri vardı, o yüzden kepengi yalnızca yarıya kadar indirmiştim.

"Döndük," dedi Bay Nakano içeri girerken. Ardından sessizce Takeo içeri girdi.

Müşterilerden biri kepengin sesini duyunca çıktı, öteki ise satın alacağı eşyayı kasaya getirdi.

Müşterinin elinde bir kül tablasıyla bir kâğıt ağırlığı vardı; kül tablası Bay Nakano'nun kullanmaktan kaçındığı, alelade bir eşantiyondu.

"Bay Nakano, bu ne kadar?" diye sordum, bir kül tablasına bir Bay Nakano'ya bakarak. Bay Nakano kasaya geldi.

"O kâğıt ağırlığını seçtiğinize göre, bu işten anlıyorsunuz belli ki," diye atıldı Bay Nakano şen şakrak bir sesle. Öyle mi, dedi müşteri, bir memnuniyet belirtisi göstermeden.

"Kül tablasına gelince, beş yüz yen... Ama size dört yüz elli olur," dedi Bay Nakano bir çırpıda.

Takeo ifadesiz bir yüzle, evlerden aldığı envaiçeşit malla tıka basa dolu karton kutuları dükkânın girişine yığıyordu.

Müşteri çıkınca, Bay Nakano kepengi tangır tungur kapattı. Açlıktan ölüyorum, dedi. Aynen, diye karşılık verdi Takeo. Ben de açım, dedim sonuncu olarak. Üç kâse *katsudon* söylüyorum, diyen Bay Nakano ahizeye uzandı.

Pilav üstü domuz pirzolalarımızı yerken, Bay Nakano Takeo ile bana kâğıt ağırlıklarını sordu ama ikimiz de anlamazdan geldik. Bay Nakano'dan da, Takeo'dan da ter kokuları yükseliyordu. Takeo *katsudon*unu bitirdikten sonra, bir anda gülme krizine girdi. Neye gülüyorsun öyle, diye sordu Bay Nakano. Takeo yeniden kahkahalarıyla ortalığı inletmeden önce, "kül tablası" demeyi başarabildi. Bay Nakano içerlemiş bir tavırla ayağa kalkıp bulaşıkları yıkamaya koyuldu.

Takeo'nun üst üste koyduğu karton kutuların yanındaki rafta, normalde bugünkü müşterinin satın aldığı tavşan kâğıt ağırlığıyla birlikte sergilenen kaplumbağa kâğıt ağırlığı yapayalnız kalmıştı. Bay Nakano'nun açtığı suyun kesintisiz sesi kararan dükkânda yankılanırken Takeo gülmeye devam ediyordu.

Otobüs

"Vay canına, iki kişilik bilet göndermiş," dedi Bay Nakano, iadeli taahhütlü mektup zarfından bir çift uçak bileti çıkararak. Zarfın ağzı yırtılmıştı. Bir eskici dükkânı sahibi olmak her ne kadar bir miktar özen gerektirse de Bay Nakano genelde eşyalara biraz kaba davranırdı.

"Tamotsu Konishi'nin kayınpederi ölmüş," diye devam etti.

Öyle mi? dedi Takeo her zamanki gibi formalite icabı başını sallayarak. Ben de Takeo ile aynı anda, öyle mi, diye karşılık vermiştim. Tamotsu Konishi adını ilk kez duyuyordum.

"Düşünüyorum da Tamo'nun iyi yetiştirildiği hep belli oluyordu zaten. Tam da iki kişilik uçak bileti gönderecek bir tipti." Bay Nakano derinden etkilenmişti.

"Hokkaido'ya gelmemi istiyor. Önümüzdeki hafta sonu. Teoride iş ziyareti olacak. Mal almak ya da daha büyük olasılıkla değer biçmek için," diye açıkladı Bay Nakano ve gözlerini kocaman açarak, uçak biletlerini –gidiş dönüş iki bilet, toplamda dört yaprak– hafifçe parmaklarının arasında tuttu. Önce Takeo'ya baktı, ardından bakışları bana kaydı.

Profesyonel olarak değer biçiyor musunuz, Bay Nakano, diye sordum. Bay Nakano hafifçe başını iki yana salladı. Aslında hayır. O işten pek anlamam.

"Tamo benden neden değer biçmemi istesin ki?" diye homurdanarak bir mendile tükürdü. Ciğerlerim son günlerde pek iyi değil. Son zamanlarda bu laf Bay Nakano'nun diline pelesenk olmuştu. Takeo ve Hitomi, sigara içmediğiniz için sevinmelisiniz. Bense istediğim zaman bırakabilirim ama... bırakmama

hakkımı kullanmak istiyorum. Benim yaşıma gelince böyle oluyor işte.

Takeo, Bay Nakano'nun söylediklerini dinliyor muydu, dinlemiyor muydu, bilmiyorum ama kamyonun anahtarlarını alıp doğruca arkaya geçti.

Bay Konishi kim? diye sorma zorunluluğu hissettim.

"Liseden bir arkadaş."

Öyle mi? dedim tekrar başımı sallayarak. Bay Nakano'yu liseye giderken düşünmekte zorlanıyordum. Dik yakalı okul formalarından giymiş miydi? Arkadaşıyla birlikte eve yürürken ekmek arası kroket veya başka bir şeyler atıştırır mıydı? Gözlerinin akları şimdiki gibi hareli değil de berrak mıydı acaba?

"Tamo o zamanlar bile kadınsız yapamazdı," dedi Bay Nakano havayı hafifçe içine çekerek. Ardından tekrar mendiline tükürdü.

"Bir sürü kadınla gönül eğlendirdi, sonra da zengin biriyle evlenip Hokkaido'da kadının ailesiyle yaşamaya başladı."

Öyle mi? dedim üçüncü kez.

"Kadın da kadın hani."

Laflarına karşılık başımı sallamaktan vazgeçip Bay Nakano'nun doğruca yüzüne baktım. Başka bir şey söyleyecekmiş gibi bir hali vardı ama ben dükkânın hesabını tuttuğumuz defterin sayfalarını çevirmeye başlayınca ayağa kalktı. Takeo, diye seslenerek arka tarafa doğru yürüdü. İkisi birlikte mal almaya gidiyorlardı.

Alınacak mallar Masayo'nun bir ahbabının evindeydi. Ev uzun zamandır onlarındı, dolayısıyla kesin iyi mallar vardır, demişti Masayo ama ağır ağır hazırlıklarını yapan Bay Nakano şöyle karşılık verdi: "Biliyorsun, ev sahiplerinin evlerinde her şey çok iyi de çıkabilir, çok kötü de."

Bay Nakano ile Takeo'nun kamyonla uzaklaştıklarını duyunca, özel bir neden olmaksızın derin bir oh çektim. Takeo ile o gece dışarı çıkmayı planlamıştık. Onu ben davet etmiştim.

* * *

"Biriyle çıkmayalı uzun zaman oldu," dedi Takeo masaya otururken. Buluştuğumuz kafeyi Takeo seçmişti, burası otuz yıllıktan daha eski görünüyordu.

"Şu duvar resimlerini yapan adamın adı neydi?"

"Seiji Togo."

"Resimlerin nostaljik bir havası var, öyle değil mi?"

"Ben pek anlamam."

"Ama ressamın adını biliyorsun."

"Kusura bakma, adamın adını tesadüfen biliyorum."

"Özür dilemene gerek yok."

"Alışkanlık, kusura bakma."

"Bak işte yine yaptın."

"Haklısın."

Takeo o akşam dükkâna döndüğünde, tişörtünün arkası terden sırılsıklamdı ama şimdi karşımda otururken vücudundan hafif bir sabun kokusu yayılıyordu.

"Eski kız arkadaşından haber alıyor musun?"

"Hiç almıyorum, kusura bakma," dedi kati bir sesle.

"Bak işte yine yapıyorsun."

"Haklısın."

Takeo siyah çay sipariş etti. Limonlu. Konuşurken hafifçe başını eğerek kafeyi işleten hanıma selam verdi. Başını mı eğdi, yoksa çenesini mi içeri çekti, pek anlaşılmıyordu. Takeo'nun hareketlerinde hep bir tuhaflık vardı.

"Buraya sık gelir misin?"

"Fiyatlar ucuz, çok kalabalık da olmuyor."

Hafifçe güldüm. Takeo da güldü. Tuhaf olabilirdi ama aslında ben de tuhaftım. Bir şeyler yemek ister misin, diye sordu Takeo. Olur, diye yanıtladım.

Bir *yakitori* lokantasına gittik; tuzlama ciğer, tavuk kanat ve *tsukune* köfte yedik. Menüde "sirkelenmiş çıtır tavuk derisi" diye bir şey görünce sipariş ettim. Ben siparişi verince Takeo "Sirkelenmiş mi?" diye mırıldandı.

"Turşu sevmez misin?" diye sordum.

"Eskiden her gün sirke içmek zorundaydım," diye karşılık verdi.

Seni kim zorluyordu? Eski kız arkadaşım. Neden? İşe yarıyormuş.

Amma tuhaf, ne işe yarıyormuş, diye sordum gülerek ama Takeo karşılık vermedi.

Yemeğin sonunda Takeo bir kâse pilav istedi, gevrek sirkelenmiş tavuk derisi ve birkaç turşuyla birlikte pilavı silip süpürmesini izledim. Limon sosumun kalanını içtim. Seni ben davet ettim, o yüzden hesap benden, dedim ama Takeo hemen ayağa kalkıp elinde adisyonla kasaya yöneldi. Başlangıçta adımları rahattı ama kasaya varınca, ortalıkta takılacak bir şey bulunmamasına karşın, tökezledi. Görmezden geldim.

Lokantadan çıkınca, "Gerçek bir randevu gibiydi," dedim. Takeo kaşlarının uçlarını birleştirerek, "Gerçek bir randevu mu?" diye tekrarladı.

Gece henüz yeni başlıyordu, siyah takım elbiseleriyle barlara kulüplere müşteri toplamaya çalışan elemanlar sokaklarda omuz omuza gevezelik ediyordu. Birer içki daha içelim mi? diye sordu Takeo, başımla onayladım. Ana caddeden uzakta, köhne bir bara gittik. Takeo en ucuz viskiyle soda istedi, ben de *piña colada* içtim. Beyaz bir içecek istemiştim, onu getirdiler.

İkimiz de ikişer içki içtikten sonra kalktık. Yürürken Takeo elimi tuttu. Birlikte el ele yürürken bir tuhaf görünüyorduk. İstasyona yaklaşınca Takeo elimi bıraktı. Görüşürüz, dedi ve istasyondan içeri girdi. Bilet gişesine kadar arkasından baktım ama Takeo hiç arkasına dönmedi. Karnım hâlâ açtı, o yüzden markete uğrayıp bir puding aldım. Daireme döndüğümde telesekreterimin ışığı yanıp sönüyordu. Mesaj Takeo'dandı: "Kusura bakma, iyi vakit geçirdim," tek söylediği buydu.

Tekdüze bir sesle konuşuyordu. Arka planda istasyon anonsları duyuluyordu. Kaydı dinlerken pudingin kapağını açıp azar azar yedim. Mesajı üç kez başa sarıp Takeo'nun sesini dinledim. Ardından dikkatle silme düğmesine bastım.

* * *

Bay Nakano hafta sonu için Hokkaido'ya gitti.

"Takeo, benimle gelmek ister misin?" diye sordu ama Takeo kabul etmedi.

Bedava Hokkaido yolculuğu; neden gitmedin, diye ağzını aradım sonrasında. Bakışlarını yüzüme dikip, "Ben uçaklardan korkarım," dedi.

Şaka mı ediyorsun, diyerek güldüm ama Takeo dik dik yüzüme bakmaya devam etti.

"Ayrıca Bay Nakano muhtemelen otel masraflarımı, hatta belki uçuş maliyetinin de bir kısmını ödememi isterdi."

Öyle bir şey istemezdi! Ama daha laf ağzımdan çıkarken bile, Bay Nakano'nun böyle bir şey yapabileceğini kabul etmek zorunda kaldım ve Takeo'nun öngörüsüne hayran oldum.

Hakkında yürüttüğümüz tahminlerden habersiz olan Bay Nakano cuma sabahı erkenden Haneda havaalanına gitti. Muhtemelen fazladan uçak biletini çoktan bozdurmuş, parasını almıştı. Bize Hokkaido'da bir meslektaşıyla buluşmayı planladığını söyledi, ikisi sanki Tokyo'dan birlikte gelmişler gibi, Tamotsu Konishi'nin evine birlikte gideceklerdi.

"Bay Nakano'nun da eli pek sıkı."

"Hitomi, sana ne kadar dürüst davrandığımın farkına varmalısın," dedi Takeo. Onu hiç anlamayacaktım.

Tamotsu Konishi'nin gönderdiği dönüş bileti açık biletti.

"Ne zaman döneceğimi ancak tanrı bilir," dedi Bay Nakano cıvıl cıvıl bir sesle; o tam çıkmak üzereyken dükkâna gelen Masayo ise kahkahayı koyuverdi.

"Nasılsa fazla müşterimiz yok, emekliye ayrılıp dükkânı Hitomi ile Takeo'ya bırakabilirim," diye sürdürdü Bay Nakano.

"Öyle bir durumda dükkânın başına ben geçerim," dedi Masayo coşkuyla.

"Abla sen dükkânı bu haliyle bile batırırsın."

"Bu haliyle mi? Kendi dükkânını küçük mü görüyorsun?"

"Demem o ki burası o haline rağmen, benim mucizevi işletmeciliğim sayesinde bugünlere geldi."

Kardeş olarak enteresan bir ikiliydiler. Sonunda Bay Nakano yola çıktı, Masayo da her gün para kasasını kontrol etmeye geldi. Kasada günlük satışların geliri, hesap defteri, bir de Toyokowa Inari Tapınağı'ndan bir muska vardı. Muskayı Masayo almıştı; dükkâna bereket getirmesi gerekiyordu. Kapı çerçevesinin üstüne as, demişti Masayo ama Bay Nakano görünür bir yere muska koyma fikrini kati bir dille reddetmişti. Yok, daha neler! Janis Joplin dinleyerek büyüdüm ben, demişti Takeo'ya, göz ucuyla artık kasada duran muskaya bir bakış atarak. Takeo ise her zamanki gibi ifadesiz bir yüzle, öyle mi, demişti.

Gezisinin üçüncü gününde Bay Nakano'dan bir kart geldi. Kart, Nakano ve Ortakları adına postalanmıştı.

"Bu dükkânın adı Nakano ve Ortakları mı?" diye sordum.

Masayo başını iki yana salladı. "Şimdiye kadar böyle dendiğini hiç duymadım."

Masayo kartı okuduktan sonra bana uzattı. Okuduktan sonra ben de Takeo'ya uzattım, Takeo ise gözleri mıhlanmış gibi karta bakakaldı.

Kısa bir özet geçeyim. Şimdi Sapporo'dayım, biraz *ramen* yedim. Biraz da Cengiz Han ızgara yedim.

Ne yazık ki Ishii'nin bir işi çıktı, o yüzden yarından sonraki güne kadar Sapporo'dayım. Hokkaido o kadar uçsuz bucaksız ki iri kemikli bir kadın gibi enginlere uzanıyor.

Herkese selamlar. Haruo Nakano.

Takeo alçak sesle kartta yazanları okudu. Ishii, Bay Nakano'nun birlikte yolculuk edeceği o Hokkaido'lu meslektaşı herhalde, dedi Takeo başını yana eğerek.

Tam o sırada tesadüfen biz de *ramen* yiyorduk. Masayo bize *tanmen* yapmıştı. İçi fasulye filizleri, diş sarımsaklar ve bambu

filizleriyle doluydu. Pek müşterimiz yoktu. Eğer işiniz varsa, dükkâna ben bakabilirim, Hitomi, diyordu Masayo arada sırada. Hayır, gerek yok, diye yanıtlıyordum. Masayo birkaç sigara içtikten sonra evine gidiyordu.

Saat on birde dükkânı açarken ve yine saat yedi civarında dükkânı kapatırken Masayo geliyordu. Bay Nakano'dan çok daha dakikti ve en önemlisi, ne zaman kasada dursa satışlar artıyordu.

"Bende insanları rahatlatan bir şey olmalı," diyordu.

Takeo ile "gerçeğe benzeyen randevuya" çıkmamın üzerinden tam bir hafta geçmişti. O süre zarfında ona iki e-posta göndermiş, bir kez de akşamleyin telefon açmıştım. Takeo iki seferinde de e-postama şöyle yanıt vermişti: "İyiyim. Umarım sen de iyisindir." Telefon konuşmasına gelince, sohbeti beş dakika bile sürdürmekte zorlanmış, o yüzden çok geçmeden kapatmıştım.

"Bir erkekle nasıl rahatça konuşulur?" Bir gün öğleden sonra, Takeo yokken, Masayo'ya sormaya karar vermiştim. Masayo muhasebe defterini gözden geçiriyordu ama yine de başını kaldırıp bir süre düşündü.

"Yatağa girince genelde biraz rahatlarlar."

Öyle mi? diye karşılık verdim.

"Sence de bu dükkânın batmaması bir mucize değil mi?" dedi Masayo hayretle. Ardından defteri şak diye kapattı. Belki de Haruo eve dönmeyi planlamıyordur, dedi kahkahasını bastırarak. İşler giderek kötüye gidiyor, oysa bu kadın onu soyup soğana çeviriyor.

Ne diyorsunuz, gerçekten mi? diye sordum. Masayo gözlerini kıstı. Hırslı bir kadın. Ama Haruo hep öylesinin peşinden gider. Bunları söylerken omuzlarını silkti. Acaba bu çocuk neden hep birebir aynı tip kadınlara âşık oluyor, merak ediyorum. Çok saçma.

Masayo'nun "kadın" derken Bay Nakano'nun (üçüncü) eşinden mi, yoksa bir başkasından, yani metresinden falan mı bah-

settiğini bilmiyordum. Konuyu deşmeye utanmıştım. Takeo ile sevişme meselesine gelince, düşünmekte zorlanıyordum. Eşyaları düzenlesem mi, diyerek dışarı çıktım ve tezgâhta tuhaf duran bir kül tablasıyla abajurun yerini değiştirdim. Yağmur mevsimi henüz sona ermemişti ama yaz gibi sıcak günler birbiri ardından gelmişti, şimdi de yakıcı güneşin ışıltısı kül tablasına vuruyordu.

Kısa bir özet geçeyim. Değer biçme işi iyi gitti. İshii'nin ağzı iyi laf yapar, durumu kurtardı.

Tamotsu ile birlikte birkaç gün yolculuk edeceğiz. Hokkaido'da yaşamasına karşın araba kullanamıyor, o yüzden otobüsle gitmek zorundayız. Trene de binebilirdik ama otobüsle daha az aktarma yapılıyor.

Bir kasabadan diğerine gitmek yaklaşık iki saat sürüyor, yani yolda çişim gelirse hiç şansım yok.

Bu gece ana caddede denize bakan kaplıcalı bir otelde kalıyoruz. Son durakta inmeyi planlamıştık ama Tamotsu aniden burada kalmayı önerdi. Burası dışında civarda kalınacak başka yer yok: Ne bir kasaba ne bir dükkân ne de deniz kenarında bir ev; hiçbir şey yok.

Burnun ucundaki mağaraya gideriz diye umuyordum, dediklerine göre orada beyaz yengeçler varmış (hiç güneş görmedikleri için beyazlarmış) ama Tamotsu korkuyormuş. Tamotsu kel ve göbekli olabilir ama hâlâ kadınları çekiyor.

Herkese selamlar. Haruo Nakano.

Takeo kartı sesli okudu. Sıcak bir gündü. Havalar ilk ısınmaya başladığında hep sıcaktan delireceğimi düşünürüm ama o his geçince tekrar alışırım, artık beni rahatsız etmez; neden acaba?

"Dondurma ister misin?" diye sordu Takeo.

Takeo bazen, dükkânda yalnız kaldığımızda, o kendine özgü katılığını bir yana bırakıp benimle samimi konuşuyordu. Olur, dedim, o da koşa koşa karşı kaldırımdaki markete gitti.

Döndüğünde elinde kola aromalı dondurma vardı. Bu uygun mudur, diye sorup dondurmayı bana uzattı, yine o acayip resmi konuşma tarzına geri dönmüştü.

"Bay Nakano'nun eli kalem tutuyor," dedim, Takeo başıyla onayladı. Ağzı dondurmayla dolu olduğundan yanıt veremiyordu.

Takeo taşınmayı planlayan bir ailenin evinden mal almaya gitmiş, henüz dönmüştü. Kimse ölmemişti, yalnızca taşınıyorlardı, o yüzden fazla eşya yoktu. Takeo mallar için para ödememişti. İki karton kutu dolusu ıvır zıvır vardı. Takeo kutuları dükkâna getirip yere koyar koymaz, büyük kutunun içinden eski bir kurabiye kutusu yuvarlandı. Teneke kutu açık yeşildi, güzel bir deseni vardı. Kapağını açmaya çalıştım ama pastan sımsıkı kapanmıştı, yerinden oynamadı.

Takeo çevik bir hareketle kutuyu elimden aldı. Biraz oflayıp puflayarak kutuyu hafifçe sarsınca kapak kolayca açıldı. İçi ağzına kadar canavar biçimli silgilerle doluydu.

"Vay canına!" dedi Takeo.

"Ne?"

"Bunlar para ediyordur."

Canavarların cart sarılı kırmızılı turunculu renkleri hiç mi hiç solmamıştı. Sana bedavaya gelmesi iyi olmuş, dedim, Takeo hafifçe başını salladı. Neyse ki haberim yoktu, olsaydı kendimi tuhaf hissederdim.

Neyse ki haberim yoktu. Takeo'nun sözleri beynimde yankılandı. Takeo, bir akşam yine benimle yemek ister misin? diye sordum düşünmeden. Olur, tabii, dedi hemen. O zaman bana gelirsin, dedim. Hatta bu akşam gel. Tamam, gelirim. Takeo yine o katı haline geri dönmüştü. Dondurmamın çubuğunu çiğnedim. Ağzıma tatlı sıvıya bulanmış tahta tadı geldi.

Dükkânın kapanış saatine yakın, evimin darmadağın olduğunu fark ettim. Takeo çoktan gitmişti. İşlerini bitirince hemen çıkardı. Masayo gelir gelmez ben de alelacele çıktım.

Eve dönünce ortalıktaki giysileri, CD'leri ve dergileri dolabın alt katına tıkıştırdım, rekor bir sürede elektrikli süpürgeyle yerleri aldım, tuvaleti temizledim, banyo zemini ve küvetin ise idare eder durumda olduğuna karar verdim çünkü zaman yoktu; en sonunda da daireyi gözden geçirdim. O kadar derli topluydu ki hiç doğal durmuyordu, o yüzden dolaptan birkaç CD ve dergi çıkarıp ortalığa serpiştirdim.

Takeo yine sabun kokuları saçarak geldi. Bir an, acaba duş alsa mıydım, diye geçirdim ama o düşünceyi anında kafamdan kovdum çünkü eğer öyle yapsaydım Takeo beklentiye girdiğimi sanabilirdi. Aşkı zor kılan buydu işte. Daha doğrusu asıl zorluk, istediğim şeyin aşk olup olmadığına karar vermekteydi.

Akışına bırakalım, diye mırıldanarak, Takeo'yu selamlamak için elimi kaldırdım. Selam, dedi Takeo. Selamlaşma tarzı samimiyet ile nobranlık arasında bir yerdeydi.

"Ne akışından bahsediyordun?" diye sordu. Ku-kulakların da iyiymiş, diye kekeledim. Takeo artık Takeo değildi; gözüme "Takeo adında bir adam" gibi gözüküyordu. "Yiyecek bir şeyler söyleyelim mi, pizza mesela?" diye sordum ihtiyatla.

"Sen pizza sever misin, Hitomi?"

"Genel olarak."

Hım, dedi. Neli pizza söyleyelim, diye sordum. Domatesli olabilir, dedi. Ya, dedim. Ben ançüezli istiyorum. Hım, iyi olur.

Takeo sandalyede oturuyordu. Daha doğrusu sandalyede değil, arkalığı olmayan sarı bir taburede. Tabureyi Bay Nakano'nun dükkânından ucuza almıştım. Sarısının havailiği hoşuma gitmişti.

Söğüş salata yaptım (salatalığı kesip üstüne salata sosu döktüm), dolaptan bira bardaklarını aldım, bir de tabakları çıkarınca yapacak başka bir şey kalmadı. Pizzanın gelmesine yirmi dakika falan vardı. Belirsiz bir çaresizlik içinde, genç bir erkekle kadının nasıl vakit geçirmesi beklenir ki, diye düşündüm.

Bay Nakano'dan bir kart aldım, dedi Takeo ve oturduğu yerde arka cebini yokladı. Cebinden ikiye katlanmış kartı çıkarıp, her zamanki üslubuyla yavaş yavaş okudu.

Sevgili Takeo, kısa bir özet geçeyim. Nasılsın?

Biraz içtim. Buraya geldiğimden beri, alkol beni fazlasıyla etkilemeye başladı. Kaç gündür otobüsle yolculuk etmekten başka bir şey yapmıyorum, belki ondandır.

Gün boyu plajda bir sürü sinek oluyor. Herhalde yumurtadan yeni çıktılar. Sürüler halinde uçuyorlar, ben de öylece izliyorum ama onların beni fark ettiği yok.

Hokkaido gerçekten uçsuz bucaksız bir yer. Acaba sake o yüzden mi daha çabuk etki etmeye başladı?

Kadınları gerçekten anlamıyorum. Takeo, genç olmana rağmen kadınlara kayıtsız gibisin ya, sana imreniyorum.

Sanırım Tamotsu geceyi burada tanıştığı bir kadınla geçirecek, yarın da evine dönecek.

Takeo, demem o ki kadınlara bulaşma.

Sevgiler Haruo Nakano

Ya, Bay Nakano iyi mi acaba, dedim.

Takeo'nun tüm vücudu havaya dikildi. "Biraz kafayı bulmuş, hepsi o."

Ama sanki canı bir şeye sıkılmış gibi, öyle değil mi?

"Canı gerçekten bir şeye sıkılan birinin böyle bir kart yazacak vakti olmaz."

Takeo'nun sesi o kadar tasasızdı ki aniden içimden ona bakmak geldi. Bugün gerçek anlamda ilk kez yüzüne bakıyordum. Takeo'nun gözleri kapalıydı. Sesindeki tasasızlığın aksine, yüzünde, yaşadığı oyuğa sinmiş küçük bir hayvanınkine benzer bir ifade vardı. Takeo'nun tüm vücudundan elektrik yüklüymüş gibi, hafif bir enerji yayılıyordu adeta.

Kızdın mı, diye sordum usulca.

"Neden kızayım?" dedi aynı tasasız sesle ama o elektrik hâlâ oradaydı. Takeo'nun kafası kızgın olmayabilirdi ama vücudu kesinlikle öyleydi. Bakışlarımı kaçırdım. Kimdi bu Takeo? Artık bilmiyordum.

"Böylesine gamsız olmak ne güzel," diye mırıldandı Takeo. Artık yalnızca sesinin tonu tasasızdı. Takeo'yu neden eve çağırdığımı düşünmeye başlamıştım. Tüm içtenliğimle yanımda Takeo yerine "gamsız" Bay Nakano'nun olmasını tercih ederdim.

Her gün görüştüğümüz için Takeo'yu biraz tanıdığım izlenimine kapılmıştım. Oysa aslında hiç tanımıyormuşum, şimdi anlıyordum. Takeo'nun kollarına atılmam gerektiğini bile düşünmüştüm. Masayo bir konuda haklıydı: İki kişi yatmaya başlayınca her şey belirsizleşiyor, çözümsüz bir hal alıyordu.

Takeo bacaklarını tabureden aşağı sarkıtmıştı. Sonunda zil çaldı, pizzanın parasını ödedim, 2.000 yenden biraz fazla tuttu. Takeo, hadi yiyelim, dedikten sonra yemeğe girişti. Birkaç kutu bira bitirdik. Her şeyi silip süpürdükten sonra Takeo bir sigara içti. Sigara içtiğini bilmiyordum, dedim. Arada bir içerim, diye karşılık verdi. Söyleyecek pek bir şey bulamadığımızdan, öylece karşılıklı oturduk. Birer kutu daha bira içtik. Takeo iki kez saate baktı. Bense üç kez.

Peki öyleyse, diyerek ayağa kalktı. Ön kapıdayken dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Beni öpeceğini sandım ama yanılmışım. Dudaklarını yaklaştırınca, "Ee, şey, sevişmek falan pek bana göre değil, kusura bakma," dedi.

Takeo beni oracıkta şaşakalmış bıraktı ve arkasından kapıyı kapatıp gitti. Toparlanmam birkaç dakika sürdü. Bardakları ve tabakları yıkarken biraz düşününce, Takeo'nun ançüezi en az olan dilimleri yediği aklıma geldi. Kızsam mı, üzülsem mi bilemedim; belki de gülüp geçmeliydim.

Ertesi gün dükkâna gittiğimde Takeo çoktan gelmişti. Masayo da dükkândaydı. Saate baktım, bire geliyordu. Geç kalmıştım.

Masayo ben gelir gelmez çıktı. Hemen aklıma gelmemişti ama aslında Takeo'nun o gün dükkânda olması için bir neden yoktu.

"Buyur." Takeo 2.000 yen uzattı. "Dün geceki pizza ve biralar için, çok güzeldi," dedi.

Hı hı, diyerek dalgın dalgın başımı salladım. Gece nedense uyumakta zorlanmıştım, sonra da sabaha kadar televizyon izlemiştim. Gecenin bir yarısında gösterilen televizyon programlarının neden bu kadar doğallıktan uzak olduğunu hiç anlayamayacaktım.

Bir şey söylemeden 2.000 yeni cüzdanıma koydum. Takeo da bir şey demedi. Her zamanki gibi dükkânda müşteri yoktu. Bir saat geçti, hâlâ kimse gelmiyordu.

"Sirke," dedi Takeo aniden.

Ha?

"Kız arkadaşım sirkenin iktidarsızlığa iyi geldiğini duymuş, o yüzden her gün bana içiriyordu."

Ne?

"Ya, sorun o değil, sadece o işle pek ilgim yok."

Ha, tamam.

"Anlatamıyorum. O iş bir sürü sıkıntıya yol açıyor."

Tekrar sessizliğe gömülmeden önce, tüm söylediği buydu.

Acaba bugün yine Bay Nakano'dan kart gelir mi, dedim sessizliği bozmak için. Takeo hafifçe güldü.

Acaba hâlâ otobüsle yolculuk ediyor mudur? Takeo'nun yüz ifadesini görmek için çaktırmadan baktım.

Sence Bay Nakano otobüste tek başına neye benziyordur? Takeo karşılık olarak kaşlarının altından bana baktı.

Bay Nakano o an kapıdan girecekmiş gibi bir hisse kapıldım ama hâlâ kimse gelmiyordu.

Hitomi, ben... Ben bu işte pek iyi değilim, kusura bakma, dedi Takeo usulca.

Neyde iyi değilsin?

Hiçbir şeyde.

Yanılıyorsun. Asıl ben iyi değilim.

Gerçekten mi? Yani... dedi Takeo, ilk kez doğruca gözlerimin içine bakıyordu Sen de mi, yoksa, yaşamda sıkıntı çekiyorsun?

Takeo Bay Nakano'nun bir köşede bıraktığı buruşuk paketten bir sigara çıkarıp yaktı. Bir tane de ben alabilir miyim, diye sorarak bir sigara yaktım. Takeo tıpkı Bay Nakano gibi bir mendile tükürdü. Takeo'nun sorusuna soruyla karşılık verdim: Sence Bay Nakano ne zaman döner? Takeo, Tanrı bilir, dedi. Ardından dudaklarını büzüp sigara dumanını içine çekti.

Mektup Açacağı

Tık. Kısacık bir tıkırtı sesi. Ortalığı aydınlatan elektronik bir flaş.

"Demem o ki bu dijital fotoğraf makineleri beni korkutuyor." Bay Nakano makineyi işaret ederken pek de korkmuş görünmüyordu.

"Ne demek istiyorsun yani?" diye sordu Masayo, hâlâ yüzünün önünde duran makineyle birlikte Bay Nakano'ya bakıyordu.

"Ses çıkarmıyor."

"Sesten kastın ne?"

"Deklanşör sesi."

Bir tıkırtı çıkıyor ya, dedi Masayo ve makinenin ekranını tekrar gözüne yaklaştırıp çömeldi. Masayo duvarın hemen önünde yere konmuş bir cam vazonun önden resmini çekiyordu. Ardından vazoyu yan çevirerek bir resim daha çekti. Sonra vazoyu baş aşağı çevirip son bir çekim daha yaptı, bu kez alt kısmını yakın plan aldı. Duvar sarımsıydı. Takeo kısa bir süre önce genelde duvarın önünde düzensiz duran eşyaları arkaya taşımıştı. Bay Nakano'nun karmakarışık dükkânındaki yegâne sakin köşe, şimdi vazonun yumuşak bir ışığa bürünmüşçesine durduğu duvarın önüydü.

Bundan böyle çevrimiçi açık artırma düzenleyeceğiz! Masayo bunu ilk kez Bay Nakano Hokkaido'dan döndüğünde dile getirmişti. Tokizo bizim için hazırladığı internet sitesinde fotoğraflar yayınlayınca, mallar kapış kapış satılacaktır! diyordu Masayo, her hafta dini bir vazifeyi yerine getirir gibi dükkâna

gelip "nitelikli objeler" dediği eşyaların fotoğrafını çekiyordu. Takeo ile ben de her seferinde Masayo'nun talimatlarını yerine getirmek zorunda kalıyor, duvarın önündeki eşyalarını düzenlemek veya kırk beş derecelik açıyla reflektör tutmak (Masayo düz beyaz kartona böyle diyordu: Kendisi sanatçı ya, diye homurdanıyordu Bay Nakano Masayo'nun arkasından) gibi işlere koşuyorduk.

Masayo'nun söz ettiği Tokizo, Batı antikaları satıyordu ve Masayo'nun birlikte yaşadığı Bay Maruyama'nın bir arkadaşının arkadaşıydı. Tokizo'nun uzmanlık alanı saatlerdir, dedi Bay Nakano, Masayo ise çok şaşırdı.

Sen Tokizo'yu nereden biliyorsun?

Bit pazarlarında birkaç kez görmüştüm. O değnek gibi çırpı bacaklı ihtiyar internet kullanmayı biliyor muymuş yani?

İster leyleğe benzesin, ister çırpı gibi olsun, Tokizo, senin aksine, girişimci bir ruha sahip, dedi Masayo lafını sakınmadan ve makinenin ekranına bakmayı bırakmadan.

Konusu açılmışken, Bay Nakano Hokkaydo'dan döndüğünde biraz şişmanlamıştı. Birkaç havlu sarılmış gibi şişkin duran karnı dışında cılız vücuduyla leylek ne kelime, keçiyi andırıyordu. Kolları, bacakları ve yüzü aynıydı, göğsü de iç bükey duracak kadar yağsızdı, bir tek göbeği çıkmıştı.

"Acaba korkunç bir hastalığa mı yakalandı?" diye Takeo'nun ağzını aradım.

Takeo başını iki yana salladı. "Yok, yalnızca fazla yemiş."

"Gerçekten mi?"

"Dedem de kilo alınca aynen böyle olurdu."

"*Hokke* ve patates yemekten mi olmuştur diyorsun?"

"Bence Cengiz Han ızgaradandır," diye fikrini bildirdi.

Bay Nakano çok geçmeden eski haline döndü. Üç banyo havlusu sarılmış gibi duran karnı önce iki havluya, sonra tek havluya düştü ve sonunda Bay Nakano, öncekinden de ince bir görünüme kavuştu.

"Şimdi de bir anda çok inceldi. Kesin bir hastalığı var, değil mi?" dedim Takeo'ya, Takeo ise güldü.

"Hitomi, Bay Nakano'yu seviyorsun anlaşılan."

"Ha?"

"O kadar ilgilendiğine göre?"

Bay Nakano'ya karşı özel bir sevgim yoktu. Sırf meraktan soruyordum. Sonrasında Takeo'ya, hayır, dedim. Ama laf olsun diye soruyordum, diye eklemeye dilim varmadı, nedense utandım. Takeo aldığı malları boşaltmayı yeni bitirmişti, şakağından bir damla ter süzülüyordu. O ter damlasına kaçamak bir bakış attım. Gözlerimi kapattım, tam bacaklarımı birbirine yapıştırmak isteyeceğim kadar özel bir an yaşamak üzereydim ki alelacele defteri açtım.

Deftere çeşitli notlar alınmıştı: *204 Kitano Tepeleri. Teklif 20.000'e kadar. Araç muayenesi için telefon. Şikâyet, kadın, bileyi taşı.*

Bileyi taşı açık mavi keçeli kalemle; *Kadın* turuncuyla; *Şikâyet*'in *Şik*'i siyahla, *ây*'ı maviyle, *et*'i de kırmızıyla yazılmıştı. Bay Nakano notları telefondayken almıştı herhalde. Ne zaman uzun bir konuşma yapsa defteri açıp bir şeyler karalardı. *Araç muayenesi için telefon* sözcüklerinin arasına, arkadan Takeo'ya benzeyen genç bir erkek resmi, birkaç anlamsız çizgi, bir de vazo eskizi çizilmişti. Bay Nakano'nun çizimleri beş para etmezdi ama her nasılsa ne çizdiği net anlaşılıyordu.

Eskizdeki vazo, Masayo'nun şu an dijital makineyle fotoğrafını çektiği vazoydu. "Gallé olabilir," dedi Masayo ama Bay Nakano ablasının bu fikrine güldü.

"Gallé nedir?" diye sordu Takeo.

Bay Nakano biraz düşündükten sonra yanıt verdi: "Gallé camın üstüne yapıştırma yusufçuk ve mantar gibi desenler çalışan kişiye denir."

"Ne fena."

"Zevk meselesi işte."

Siz bu vazonun güzelliğini anlamıyorsunuz, dedi Masayo, şimdi de yukarıya doğru yana eğik bir açıdan deklanşöre basıyordu. Deklanşörden *tık* diye hafif bir ses çıkıyordu. Dijital fotoğraf makineleri kesinlikle bana göre değil, diye yakındı Bay Nakano. Ses falan çıkarmazsa ne yaptığını nasıl bileceğim, diye söylendi.

Bu da ses sayılır, Takeo başını yana eğdi. Bay Nakano ayağa kalkıp arka tarafa doğru ilerledi. Haruo çok muhafazakârdır, dedi Masayo vazoyu nazikçe yerinden kaldırarak, sonra da duvarın önüne ne olduğu anlaşılmayan küçük bir hayvan heykelciği koydu. Köpek, diyerek heykelciğin açısıyla oynadı. Belki de bir tavşandır.

Ayı, dedi Takeo.

Duvardan Bay Nakano'nun çalıştırdığı kamyon motorunun sesi duyuluyordu. Ama kamyon bir türlü çalışmıyordu. Tam ateşleme sesi duyuldu derken, bir anda ses kesiliyordu. Akü bitmiştir, diyen Takeo da arka tarafa doğru ilerledi.

Masayo deklanşöre basarken *tık* sesini duyamıyordum, çalıştırılmaya çalışılan motorun sesi deklanşörünkini boğuyordu. Deklanşörün düğmesi alçaktaydı, o yüzden Masayo'nun parmaklarının düğmeye ne zaman basıp düğmeden ne zaman kalktığı da zor anlaşılıyordu. Masayo makinesini indirdi, sonra yeniden hareket etmeye başladı, Masayo'nun hayal meyal seçilen hareketlerinin neresine odaklanacağımı şaşırmıştım.

Bakışlarımı yavaş yavaş tekrar deftere çevirdim. *Bileyi taşı* sözcüğün açık mavi harflerine baktım. Arka tarafta bininci kez ateşlenmeye çalışılan motorun yankılı gümbürtüsü duyuldu.

"Ne dersiniz?" diye sordu Bay Nakano.

Dükkâna orta yaşlı üç kadın gelmişti. Kadınlar Bay Nakano'yla hemen hemen aynı yaşta, belki biraz daha gençlerdi; muhtemelen trenle bizim mahalleye gezmeye gelmişlerdir, diye düşündüm. Masayo'nun kısa bir süre önce dediği gibi, iki yıl

kadar önce tren istasyonuna ev sahipliği yapan binayı yenilediklerinden beri, müşteri profili biraz değişmişti.

"Kadınlardan biri güzeldi." Üç kadından ikisi yüzükler küpeler takmış takıştırmış, üstlerine de alışılmadık dantel desenler veya kedi çizimleri taşıyan tişörtler giymişti –o tişörtleri nereden aldıklarını düşünemiyordum bile– ama öteki kadın dar pantolonun üstüne yazlık düz bej bir süveter giymişti, aksesuar olarak da bir tek lüks görünümlü altın bir kol saati takıyordu.

"O saat epey pahalıydı. Herhalde antikadır."

Nakano dükkânında satılanlar ikinci el eşyalardı. *Vintage* veya antika satışı yapmıyorduk. Burada çalışmaya başladığımın ilk günü Bay Nakano'nun bana söylediklerini hatırlayınca biraz güldüm.

"Üçü de hiçbir şey almadı."

Altın kol saati takan kadın, kaplumbağa kâğıt ağırlığını eline alıp bir süre düşünmüştü. Ardından kâğıt ağırlığını nazikçe yerine koyup Masayo'nun bir ahbabının evindeki mallarla birlikte gelen bir Imari kâsesine geçmişti. Bu arada takıp takıştırmış iki kadın, belli ki öğle yemeği yedikleri yerin menüsü hakkında eleştiri dolu yorumlar yapıyordu.

Yer mantarı yazıyordu ama ben o siyah toz tanecikleri sosa düşmüş toz sandım. Liçi sorbeye gelince, bahse girerim yalnızca aromasını eklemişlerdir. Liçi özü; hani Hong Kong'da falan sattıkları cinsten. Yani, bilseydik Hong Kong'a giderdik. Elbette, Japonya'da da satıyorlardır. İkisi bu hararetli konuşmayı sürdürürken, içlerinden biri Masayo'nun yaptığı kuru bitki torbalarından birini eline aldı ve burnunu torbanın içine sokup kokladı.

"Kadın o kâseyi alacak sandım," dedim, Bay Nakano başını salladı.

"E, ne dersin? Hani aşk oteline giderken öyle yapılırmış ya."

Ne, diye haykırdım. Bay Nakano yine damdan düşer gibi yapmıştı yorumunu.

"Ne yapılırmış?"

"Demem o ki kadınlar öyle şeyler der ya. Hani, aşk oteline girmeye gelince, son derece dakiksindir, falan gibi şeyler."

Ne, diye karşılık verdim. Altın saatli kadın böyle mi dedi?

"Neden böyle oluyor?" Bay Nakano bana bakarak kaşlarını çattı. Kaşlarını çatması gereken asıl bendim.

Bay Nakano çok geçmeden kaşlarını indirip kendinden geçmişçesine konuşmaya başladı: Az önceki kadın tam da böyle şeyler söyleyecek cinsten bir kadına benziyordu.

"İnsanın iyi bir zamanlamasının olması kötü bir şey mi?"

"Saniyesi saniyesine dakik olmanın yakışıksız kaçtığını söyledi."

"Yakışıksız" sözcüğünü duyunca kahkahalara boğuldum. Bay Nakano ciddiyetini koruyarak devam etti.

"Kentin içindeki aşk otellerinin girişi hep bir sürü insanın gelip geçtiği caddelerdedir, değil mi?"

Kent dışında ise arabanızla yol kenarındaki bir aşk oteline gidebilirsiniz, yani endişelenmeye gerek yoktur. Ama kentteki bir aşk oteline girerken dikkat çekmekten çekinirsiniz. Özellikle de gündüz vakti, diye açıkladı Bay Nakano.

Dinleyip bir yandan da başımı sallarken daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ettim: Bay Nakano'nun bu tavrına artık oldukça aşinaydım, o yüzden hafifçe iç geçirdim. Bay Nakano ise bana aldırış etmeden konuşmasını sürdürdü.

"Önünüze arkanıza baktıktan sonra, hızla içeri dalarsınız. İşte mesele de bu." Doğruca yüzüme baktı. Ciddi bir ifade takınmıştı.

"Tam içeri girmiştik, bir basamak varmış, kadının ayağı takıldı."

Ama sizinki takılmadı, öyle mi, Bay Nakano? diye sordum, o da onaylarcasına başını salladı.

"Çünkü benim keskin reflekslerim vardır."

"Ama kadının ayağı takılmış."

Evet, dedi Bay Nakano. Ardından bir odaya çıktık, şunu bunu yaptık, sonrasında da, tam her şey çok güzeldi derken, üstüme gelmeye başladı.

Bay Nakano'nun durmalı kalkmalı konuşma tarzını dinlerken, aklıma ilkokul üçüncü sınıftan sınıf arkadaşım Masaki geldi. Masaki'nin kafasında on yenlik para boyutunda kel bir bölge vardı, boyu kısa olmasına rağmen, vücuduna göre ayakları da çok büyüktü; yakar topta pek başarılı değildi. Topu ilk o yer, oyundan ilk o çıkardı. Ben de genelde oyundan çıkan ikinci veya üçüncü kişi olduğumdan, kenarda Masaki'nin yanında öylece dikilerek bir hayli zaman geçirmiştim.

Neredeyse hiç konuşmuşluğumuz yoktu ama Masaki bir gün pat diye şöyle dedi: "Bir kemiğim var, biliyor musun?"

Öbür çocukların hemen hepsi oyundan çıkmıştı, yalnızca en güçlü iki üç oyuncu hâlâ oyundaydı. Masaki ile birlikte tırmanma çubuklarının oraya dönmüş, topun sahanın bir ucundan diğerine gidişini izliyorduk.

Ağabeyimin kemiği, dedi Masaki. Sen neden söz ediyorsun, diye sordum. Ağabeyim önceki yıl öldü, diye yanıtladı Masaki. İyi ama onun kemiğinin sende işi ne? Kül kabından çaldım, ağabeyimi gerçekten severdim. Masaki bunları söyledikten sonra, yeniden susup çubuklara yaslanmıştı. Ben de üstelememiştim.

Liseyi bitirmeden hemen önce Masaki'ye rastlamıştım, uzun bir süredir görüşmemiştik. İnanılmaz boy atmıştı, üstüne üstlük son derece seçkin bir üniversiteye girmeye çalıştığını söyledi. Tokyo Üniversitesi mi, diye sordum. Masaki güldü ve kısaca başını salladı. Hitomi, kalıbımı basarım, Todai'den başka seçkin üniversite bilmiyorsundur, öyle değil mi, dedi üniversitenin kısaltmasını kullanarak. Evet, dedim halimden hoşnut edayla ve gözlerimi Masaki'nin başına diktim. Keli saçının altında kalmıştı, görünmüyordu.

"Üstünüze gelip ne yaptı?" diye sordum Bay Nakano'ya.

"Hani işte, ben bazı konularda fazlasıyla becerikliymişim, bu da onun hoşuna gitmemiş gibi."

Böbürlendiniz mi, diye sordum. Öyle değil, dedi Bay Nakano dalgın bir ifadeyle. Genelde acele etmem, birden fazla kez gelmesine dikkat ederim, iç çamaşırımı her gün değiştiririm.

"Ne?"

"Hem dahası da var, yani bunları yakışıksız bulmasından başka. Gelirken çıtı çıkmıyor. Ne bir inilti ne bir iç çekiş. İnsan az da olsa bir ses çıkarır, değil mi? Bu kadını çözemiyorum. Aynı dijital fotoğraf makineleri gibi."

"Öyle mi?" dedim soğuk bir tavırla. Başka türlü karşılık vermem mümkün değildi.

Bir müşteri gelmişti. Genç bir adam. Gözlerini sabırsızca dükkânın içinde gezdirdikten sonra, rastgeleymiş gibi gözüken bir tavırla 1960 veya 70'lerden kalma *menko* iskambil kâğıtlarını eline aldı. İskambilleri kasaya getirince, adamın aslında Nakano dükkânının en pahalı malları olan Şova dönemi *menko* destelerinin en ucuzunu seçtiğini fark ettim. Teşekkürler, diyerek *menko* destesini kâğıt bir torbaya koydum. Müşteri aval aval ellerime bakıyordu. Burada ilk çalışmaya başladığımda, insanların ellerimi izlemesi sinirimi bozardı ama artık hiç rahatsız olmuyordum. Eskici dükkânı müşterileri genelde kasada ödeme yapıp makbuz alırken her şeyi şahin gibi izlerler. Bay Nakano iç geçirerek dışarı çıktı. Az sonra müşteri de çıktı. Hava nemli ve rutubetliydi; yağmur yağacak gibi görünüyordu.

Bay Nakano'nun "banka"sıyla tanışmam tamamen tesadüf oldu.

"Banka"sı derken, Bay Nakano'nun sevgilisinden söz ediyorum. Takeo günün birinde bana, Bay Nakano "bankaya gidiyorum" dediğinde, muhtemelen sevgilisiyle buluşmaya gidiyordur, dediğinden beri ikimiz de Bay Nakano'nun bu hiç görmediğimiz kadın arkadaşından "Banka" diye söz eder olmuştuk.

Tesadüfen, bankanın yan sokağında o "Banka"ya rastladım.

Bay Nakano her zamanki gibi öğle üzeri "bankaya gidiyorum" diyerek dükkândan çıkmıştı, ben de mal almaktan döner dönmez, Takeo'dan dükkâna bakmasını rica edip kiramı ödemek üzere bankaya gitmiştim.

Henüz ayın başı olmasına karşın, banka çok kalabalıktı. Nakano dükkânından aylık maaşımı nakit alıyordum. Eksik günler aylık toplamdan düşülüyor, kalan miktar da ay sonunda bir torba zarf içinde elden veriliyordu. Bay Nakano arada sırada hesaplarda hata yapıyordu, o yüzden zarfı alır almaz içindeki parayı çıkarıp kontrol etmeyi alışkanlık edinmiştim. Şimdiye kadar iki kez az, bir kez de fazla para vermişti. Yanlışlık benim lehime olduğunda da Bay Nakano'yu hemen haberdar etmiştim. Çok dürüstsün, Hitomi! Dürüstlüğün başına iş açar. Tuhaf bir sesle konuşan Bay Nakano, büyüklük gösteriyormuşçasına uzattığım 3.500 yeni almıştı.

Kuyruk ilerlemiyordu, o yüzden önce gidip çorap almaya karar verdim. Önümüzdeki ay kuzenimin düğünü olduğu yeni aklıma gelmişti. Benimle aynı yaşta olan kuzenim üniversiteyi bitirdikten sonra üç yıl boyunca bir seyahat acentesinde çalışmıştı ama kendini o kadar zorlamıştı ki hasta düşmüştü. Yine de doğası gereği boş oturamayacak kadar çalışkan olduğundan, bir insan kaynakları firmasına kayıt yaptırmıştı ve şimdi yine gece gündüz demeden çalışıyordu. Kuzenimin evleneceği adamın, işe başladığı şirkette müdür olduğunu öğrenince, kuzenime hayranlık duymadan edemedim. "Müdür" gibi belirsiz bir unvana sahip bir adamla evlenmek, tam da kuzenimin yapacağı bir işti. Düğünde dağıtılacak hediyelikler de kesin "4.000 yenlik eşyalar" listesinden seçilir, diye düşünerek, bankanın biraz ilerisindeki giysi mağazasına uğramaya karar verdim. Dışarı adımımı atar atmaz, Bay Nakano ile "Banka"sı karşımda belirdi.

Bay Nakano ile "Banka"sı tam karşımdaki köşeyi dönüyorlardı. O sokağın biraz ilerisinde bir aşk otelinin girişi vardı. Bay

Nakano'nun dükkâna bu kadar yakın bir otele gideceği hayatta aklıma gelmezdi. Pek düşünmeden peşlerine düştüm. "Banka"nın güzel bacakları vardı. Dizlerinin hemen üstünde biten daracık bir etek ve üstüne oturan bir tişört giymişti; boynunda peşi sıra dalgalanan, gevşekçe bağlanmış ince bir eşarp vardı. "Banka" etrafına bakınınca bir an donakaldım ama kadın beni fark etmemiş olacak, yine hemen önüne döndü.

"Banka" hoş bir kadındı. Çok güzeldi demek biraz aşırı kaçabilirdi ama zarif bir görünümü vardı, pek makyaj yapmamasına rağmen cildi kusursuzdu. Belki gözleri biraz kısıktı ama burnu düzgündü. Dudakları anlatılmaz bir titreşimle doluydu. Aynı zamanda masumane bir havası da vardı.

Demek Bay Nakano'nun çözemediği, yatakta ses çıkarmayan kadın, bu hoş kadındı. Ağzım bir karış açık, peşlerinden yürüdüm. Bay Nakano ile "Banka"sı dümdüz ilerlediler. Otelin girişine geldiklerinde, Bay Nakano kendi etrafında bir daire çizdi. Kaçamak bir bakışla tüm sokağı gözden geçirdi. Bay Nakano ilk bakışta beni gördüğünün ayırdına varamamıştı anlaşılan ama hemen ardından gözleri fal taşı gibi açıldı. Dudaklarında adım şekillendi.

Bay Nakano bir anda otelin içine çekildi. Adeta isteyip istemediği sorulmaksızın, kelimenin tam anlamıyla yaka paça içeri sokulmuş gibiydi. "Banka" da onunla birlikte içeri çekildi. Vay canına, hakkını vermem gerekiyordu, Bay Nakano bu işte çok iyiydi.

Kendimi toplayıp çorap almak için giysi mağazasına gittim. Kısa bir tereddütten sonra, file çorapta karar kıldım. Bir moda dergisinde göz gezdirdiğim bir makalede şöyle diyordu: "Botlarınızla eteğiniz arasında bir parça file çorap görmek, erkeklerin gözünü döndürür." Çorabı aldıktan sonra mevsimin yaz olduğunu, dolayısıyla bot giyemeyeceğimi fark ettim, ayrıca çorabın yalnızca bir parçasını gösterecek uzunlukta eteğim de yoktu. Hem zaten bu düğün dışında etek giyebileceğim bir ortam da olmayacaktı, o yüzden aslında pek fark etmezdi. Belki

Takeo bana geldiğinde giyerdim, hani kostümlü oyun falan oynuyormuşuz gibi. Ama file çoraptan kostüm mü olurdu? Kafamda bu saçmalıklar, yürüyerek dükkâna geri döndüm.

Bay Nakano dükkânı kapatmaya gelmeden hemen önce, bankaya gidip kiramı yollamayı unuttuğumu fark ettim. Bay Nakano gelince, hoş geldiniz, dedim. Bay Nakano ise hiçbir şey olmamış gibi, ben geldim! diye karşılık verdi. Deftere mavi tükenmez kalemle *banka* yazdım. Harfler açık mavi, kalın keçeli kalemle yazılmış *bileyi taşı* sözcüğünün altında darmadağınık görünüyordu.

Bileyi taşı ile bileme taşı aynı şey mi, diye soracaktım ama Bay Nakano arkaya çekilmişti. Çıkmaya hazırlanırken, o tarafa doğru, hoşça kalın, diye seslendim. İyi geceler! Arkadan Bay Nakano'nun sesi geldi. Yarın görüşürüz, diye eklediğini duydum. Sesi günışığına çıkmış bir hayalet gibi titrek bir ışıltı saçıyordu.

Mahallede biri bıçaklanmış! İki dükkân ötedeki bisiklet dükkânının sahibi böyle haykırarak bizim dükkâna daldı.

Öğrenebildiği tek şey, orta yaşlı bir adamın bıçaklandığıydı. Olay alışveriş bölgesinin sonundaki bir sokakta olmuş, adamı ambulansla götürmüşler. Görgü şahidi yokmuş, acil servisi bıçaklanan adamın kendisi aramış. İnsanlar ancak ambulans gelince yerde birinin yattığını fark etmiş, yoldan geçen meraklılar olay yerine toplandığında, adam da, ambulans da çoktan gitmişmiş.

Bisiklet dükkânının sahibi iş giysilerini giymiş, iri kıyım, şişman bir adamdı, yani Bay Nakano'nun tam zıddıydı. Bu adam içki sigara bile içmez, demişti Bay Nakano bir keresinde. Bay Nakano bisiklet dükkânı sahibine hep mesafeli yaklaşırdı, oysa adam arada sırada daha olgun ve bilge bir işletme sahibi pozlarında, kasıla kasıla bizim dükkâna uğrardı.

Bay Nakano ilk ve ortaokulu bisiklet dükkânı sahibiyle birlikte okuduğunu söylemişti. Higonokami'yi bilir misiniz? Tam kalem açmalık çakılar yaparlar. Çakıları kalemi açmakla kalmaz,

kalemin ucunu kraliyet donanmasındaki *Yamato* savaş gemisi gibi oyar; inanılmaz iyidir! Ama yine de, ne zaman kalem kutumu unutup kalem ödünç istesem, bana vere vere kısacık kalmış, hatta kullanılmaktan ucu bile aşınmış bir kalem verirdi. Bu arada avucunda mutlaka *Yamato* gemisi veya *Zero-Sen* savaş uçağı gibi bir kalem saklıyor olurdu. İşte böyle bir adamdır o. Bay Nakano bisiklet dükkânı sahibi hakkında böyle konuşmuştu.

Bisiklet dükkânı sahibinin ziyaretinden kısa bir süre sonra, bıçaklanan adamın alışveriş bölgesinden biri olduğunu öğrendik, akşama doğru ise bıçaklanan kişinin Bay Nakano'nun ta kendisi olduğu anlaşıldı. Telefon çalmıştı, acele etmeden açmıştım (Telefon üç kere çalmadan açmayın, derdi Bay Nakano. Telefonu hemen açarsanız müşteriyi kaybedersiniz, müşterinin almak istediği şeyi satma şansınız kalmaz, demişti bir keresinde sigarasını tüttürerek); arayan Masayo'ydu.

Panik yapmayın, dedi Masayo, sesi her zamankinden de sakindi.

"Harou bıçaklanmış."

Ne, diye sordum, şok olmuştum. Bisiklet dükkânı sahibi az önce yine paldır küldür dükkâna dalmıştı. Bana bir bakış atıp hararetle başını salladı.

"Ama ciddi bir şey yok. Kanama bile yok denecek kadar az."

Öyle mi, diye karşılık verdim, konuşurken sesimin bana ihanet ettiğinin farkındaydım. Ters orantı gibi, Masayo'nun sesi iyice sakinleşti. Sesi insana ihanet de etse, inadına sakin de kalsa, sonuç değişmiyor, diye geçti aklımdan.

"O yüzden bugün dükkânı ben kapatacağım. Biraz gecikebilirim, umarım beni beklemek sizin için sorun olmaz."

Sorun olmaz. Bu kez normal bir sesle yanıtladım. Bisiklet dükkânı sahibi, gözlerinde delici bir bakışla, ağzımı ve ahizeyi kavrayan elimin tersini izliyordu. Ne bakıyorsunuz? diye bağırmak istedim ama normalde bağırıp çağıran bir tip olmadığımdan dilim varmadı. O yüzden ahizeyi yerine koyup önüme döndüm.

"Bıçaklanan bizim zavallı Nakano'ymuş, değil mi?" diye sordu.

Ya, dedim. Bilmiyorum.

O saatten sonra, bisiklet dükkânı sahibi bana ne sorarsa sorsun, suratımı asıp susarak karşılık verdim. Çok geçmeden Takeo döndü. Bisiklet dükkânı sahibi "alışveriş bölgesinin çıkmaz sokağında yaşanan saldırının" detayları hakkında gevezelik edip durdu. Ama hâlâ bilinmeyen çok şey vardı, Takeo ise doğru soruları sormuyordu, o yüzden konuşma bir yere varmadı.

Bisiklet dükkânı sahibi çıktıktan kısa bir süre sonra Takeo, "Hitomi, hastaneye gitsem mi?" diye sordu.

"Ay, hangi hastane olduğunu sormadım."

"Polise sorabilirim."

Takeo dükkân telefonunun ahizesini kaldırıp orayı burayı aradı. Bir elinde ahize, dirseğiyle defteri açık tutarak, mavi tükenmez kalemle hastanelerin adlarını ve telefon numaralarını yazdı. *Satake Kliğini, Nishimachi 2* sözcükleri *banka*'nın altına sıralandı. Ben gideyim o halde, dedi Takeo, sonra da hızlı adımlarla arkaya geçti. Kamyonun ateşleme sesi birkaç kez duyulduktan sonra sonunda motor çalıştı, Takeo bir kez kornaya bastı. Ardından bana bakarak hafifçe elini kaldırdı, direksiyonu kavradı ve başını çevirip ön camdan dışarı baktı.

Satake Kliniği'ni bulmak zor oldu. O gece dükkânı kapamaya gelen Masayo ile birlikte hastane odasında ziyaretine gittiğimden beri, Bay Nakano'yu doğru dürüst ziyaret etmemiştim.

Bay Nakano bıçaklandığı gün, anesteziden yeni uyanmış olmasına rağmen formundaydı: Bir eliyle Masayo'nun getirdiği muzu sıkı sıkı tutup yarısına kadar soymuş, sonra da afiyetle yemişti.

"Hazır buradayken bir sürü tetkik yapacaklar," demişti neşeyle.

"Yaranız nasıl, iyileşti mi?" diye sordum ama Bay Nakano yerine Masayo yanıt verdi.

"Elbette, sonuçta o şey insanı doğru dürüst yaralamaz."

"Yaralamaz mı?"

"Ben de buraya geldiğimde bıçak sanıyordum, meğer mektup açacağıymış."

Masayo muzu Bay Nakano'nun elinden alıp kalan kabuklarını soydu. Hareketi kibardı ama tıpkı Bay Nakano gibi, Masayo'nun da muzu soyuşu felaketti.

Aynen öyle: Bay Nakano mektup açacağıyla bıçaklanmış, dedi Masayo.

Mektup açacağı mı, diye tekrarladım.

Aynen öyle: hem de bir mektup açacağı!

Mektup açacağı adam yaralamak için kullanılabilir mi?

Görüldüğü üzere, hayır.

Ama kan geldi, öyle değil mi?

İşe bak, değil mi? Haruo işte.

Masayo telefonda Bay Nakano'nun bıçaklandığını söyleyince, ilkin Bay Nakano'nun "Banka"sı tarafından bıçaklandığını sanmıştım ama öyle olmamıştı.

"Hatırlıyor musun, önceki gün uzun bir telefon görüşmesi yapmıştım?" diyerek araya girdi Bay Nakano.

"Uzun bir telefon görüşmesi mi?"

Bay Nakano günde iki üç kez uzun süre telefonda olurdu. Çoğunlukla ilk kez arayan müşterilerle konuşurdu. İnsanlar eski eşyaları alıp satma konusunda neden bu kadar temkinli davranır, diye söylenirdi zaman zaman. Oysa pahalılığına aldırış etmeden, katalogdan yepyeni bir eşya seçip sipariş etmekte bir sorun görmezler.

"Bu uzun telefon görüşmesi ne zamandı?"

Bir hafta önce galiba. Bir kadın şikâyet etmek için aramıştı, bir şeyin bileyi taşıyla bilenmesini istiyordu. Bay Nakano konuşurken bir muz daha aldı, bu kez muzu düzgünce dibine kadar soydu, sonra da meyveyi bütün bütün ağzına tıkıştırdı. Hepsini bir kerede yemeye çalışırsan, boğulursun! dedi Masayo. Ne diyorsun yahu, diye haykırdı Bay Nakano, ağzı muzla

dolu. Gazetelerde muz yerken boğulan insanları okumuyor musun, dedi Masayo. Hadi canım, o dediğin bir kere yılbaşında olmuştu, o da pirinç keki *mochi* idi, diye karşılık verdi Bay Nakano.

"Bir dakika, acaba bu dediğiniz şey defterde yazıyor olabilir mi?" diye sordum; siyah, mavi ve kırmızı harflerle yazılmış *şikâyet* sözcüğünü anımsamıştım.

Evet. Kadın dediğim dedikti. Oldukça kızgındı, satın aldığı mektup açacağını bilememi istiyordu, hiçbir şeyi kesmiyormuş.

"Mektup açacakları bilenir mi?"

İyi kalite mektup açacakları elbette bilenir. Ama bizim sattığımız uyduruk şeyleri soruyorsanız, onlar bilenmiyordur. Bay Nakano "bilenmiyordur" derken başını yana eğdi. Bir an uzakta bir yere dalmış gibi bir ifade takındı. Ama kadının sesi de güzeldi, diye devam etti.

Güzel sesli kadın tekrar aramış. Bu kez Bay Nakano'dan bileği taşını alıp kendisiyle alışveriş bölgesinin yan tarafında buluşmasını istemiş. Tuhaf bir telefon konuşmasıymış. Bizim işte, diye açıkladı Bay Nakano, insan her türlü tuhaflıkla karşılaştığı için her şeyi kanıksar. Ama "alışveriş bölgesinin yan sokağı" ona bile garip gelmiş. Orası genelde insanların birbiriyle buluştuğu bir yer değilmiş. Ama kadının sesinden etkilenen Bay Nakano yine de gitmiş.

"Ah canım!" Masayo bu iki sözcüğü usulca söylemişti. Bay Nakano, Masayo'ya bir bakış atıp omuzlarını silkti.

Bay Nakano bileyi taşını bir şeye sarma zahmetine girmeden yanına almış ve kararlaştırılan saatte alışveriş bölgesinin yan sokağına gitmiş. Kadın oradaymış. Diz hizasındaki eteğinin üstünde bir mutfak önlüğü, ayağında beyaz çorap ve sandaletler varmış, saçı da topuz yapılmışmış. Bay Nakano'nun aklında kala kala, kadının sandaletlerinin ön kısmının ağa benzediği kalmış. Evet, hani şu 1970'lerin ortalarına kadar yok satılanlara benziyormuş. Bir eskici dükkânı sahibi böyle anlık bir detayı elbette fark edermiş.

Kadın, Bay Nakano'nun yaşlarında gözüküyormuş. Dudaklarında koyu bir ruj varmış. Dikkat et, demiş Bay Nakano kendi kendine. Bu kadın tekin değil. Bir eskici dükkânı sahibi olarak içgüdüleri ona böyle demiş. Gerçi normal bir insanın içgüdüleri de aynı şeyi söylerdi.

Yere çömelin! diye buyurmuş kadın. Ha, diye karşılık vermiş Bay Nakano.

Yere çömelip mektup açacağımı bileyin, demiş kadın. Ses telefonda duyduğu o hoş sesmiş. Kadını karşısında görünce sesi daha da güzel gelmiş. Hatta azıcık şey bile oldu, diye mırıldandı Bay Nakano. Masayo dilini şaklattı.

Bay Nakano büyülenmişçesine çömelmiş. Bileyi taşını yere koymuş, üstüne kadının kendisine verdiği plastik şişeden biraz maden suyu dökmüş, sonra da kadının uzattığı mektup açacağını ağır ağır bilemeye koyulmuş. Kadın ayaklarını açmış, elleri belinde sokağın ortasında duruyormuş.

Bay Nakano mektup açacağını ağır ağır bilemeye devam etmiş.

Anestezinin etkisi tam geçmemiş olacaktı ki Bay Nakano öyküsünün burasında uyuyakaldı ve Masayo'nun sarsıp kendine getirme çabalarına karşın uyanmadı. O zamandan beri, Bay Nakano'nun yokluğunda dükkânda yaşanan hummalı koşuşturmanın arasında, ben de Takeo da hastaneye ziyarete gidememiştik. Bay Nakano'nun Hokkaido'da gününü gün ettiği sıralarda işler yavaşlamışken, son günlerde dükkân çok iş yapmaya başlamıştı.

Sonunda izin günümüz gelince, akşamüstü Takeo ile buluşup Satake Kliniği'ne ziyarete gitmeyi kararlaştırdık. Mektup açacağını biledikten sonra, Bay Nakano'nun kadın tarafından bıçaklandığı kısmı kaçırmıştım. Masayo'ya sormayı düşündüm ama dükkânda bu konuya girmek içimden gelmiyordu. İki dükkân ötedeki bisiklet dükkânı sahibi dikkatle izliyor olabilir, her an içeri dalabilirdi.

Hastaneye giderken biraz meyve götürelim, dedi Takeo. Bay Nakano'nun çiçeklerle ilgileneceğini sanmam.

Takeo çilek almaya karar verdi. Bayağı pahalı, dedim yanında dikilerek. Sonuçta hastanede yatıyor, dedi Takeo. İki sepet dolusu iri çilek aldık ama Bay Nakano'nun kaldığı tek kişilik odaya geldiğimizde Bay Nakano'yu göremedik, onu çoktan altı kişilik bir koğuşa geçirmişlerdi.

Altı kişilik bir koğuşta bıçaklanma öyküsünün tamamını öğrenmek kolay olmaz, diye düşünerek Bay Nakano'nun köşedeki yatağının perdesini açtığımda, karşımda "Banka"yı buldum.

Şaşkınlıktan nefesim kesildi, "Banka" ise gülümsedi. Konik biçimli gözleriyle dolgun dudakları arasındaki tezat gerçekten de cezbediciydi. Bay Nakano neşeyle, Asukado'dan Sakiko, diyerek kadını tanıttı. Ardından Sakiko'ya dönerek, bunlar da Hitomi ile Takeo, dedi.

Takeo, Asukado, hani şu vazoları ve kap kacakları satan dükkân mı, diye sorunca Sakiko başıyla onayladı. Orası tam bir antikacı, diye devam etti Takeo. Sakiko başını hafifçe salladı. Hareketi evet olarak da yorumlanabilirdi, hayır olarak da. Bay Nakano gibi birine hiç uymayan bir havası vardı.

Eminim, geçen günkü öykünün devamını duymak istersin, Hitomi, dedi Bay Nakano sesini alçaltma zahmetine girmeden. Sakiko'nun karşısında bile Masayo'yla veya ikimizle yalnızken davrandığı gibi davranıyordu. Sakiko, Takeo ile ikimize oturacak sandalyeler gösterdi.

Yok, hayır, dedim ama Bay Nakano sırıttı. Kendinizi tutmayın, sağlığınız için iyi değildir! Kendinizi bir şeylerden mahrum edip durursanız, sonunda iktidarsız kalırsınız!

Takeo'nun yüzündeki ifadeyi merak ediyordum ama başımı çevirip bakmaya cesaret edemedim.

"İşte, açacağı biledim," diye başladı Bay Nakano; her zamanki daldan dala atlayan tavrına geri dönmüştü.

* * *

Açacağı biledim. Yavaş yavaş, özenle çalıştım. İşim bitince ayağa kalkıp mektup açacağını kadına uzattım. Acaba artık keser mi, diye sordu. Gerçekten bir şey kesmek istesem keser mi? Artık keser, dedim, o da hiçbir uyarıda bulunmadan, mektup açacağını böğrüme sapladı. Öncesinde hiçbir hareket yapmadı, bıçağı ne yukarı kaldırdı ne geri çekti, yüzünün önündeki bir sineği kışkışlıyormuş gibi doğal bir hareketle bıçağı doğruca böğrüme soktu.

Bay Nakano defalarca tekrarlamaya alışık olduğu bir repliği söylüyormuş gibi konuşuyordu. Takeo da, ben de afallamıştık.

O lanet şeyi çok iyi bilemişim, normalde mektup açacağıyla birini bıçaklayamazsınız ama bu mektup açacağı çok iyi kesiyordu!

Bay Nakano lafını bitirir bitirmez, Sakiko bir "Ah!" çekerek, aniden gözyaşlarına boğuldu.

Gözlerinden akarak dudaklarının kıvrımından aşağı süzülen yaşları görünce, kadının dökeceği kadar gözyaşı döktüğünü sandım ama Sakiko'nun ağlaması bitmek bilmiyordu. Hiç ses çıkarmadan ağlıyordu. Gözyaşları sel gibi akmak deyimiyle kastedilen bu olsa gerekti. Tam o sırada Bay Nakano önce bana, "Mendil verir misin?" ardından da Sakiko'ya, "Buyur, mendil al," diyerek benden aldığı, özel bir kredi şirketinin reklamını taşıyan mendil paketini uzattı ama onun dışında kimse bir şey demedi. Sakiko ses çıkarmadan ağlamayı sürdürdü. Mendilleri kullanmadı, burnunu bile silmedi, öylece ağlamaya devam etti.

Ağlayıp içini boşaltmış olacak, sonunda gözyaşları başladığı gibi aniden kesiliverdi. Geçti gitti, kadın tutuklandı, kesin ceza alacaktır, dedi Bay Nakano. Oysa heykel gibi kıpırdamadan oturan Sakiko, söylenenleri işitmişe benzemiyordu. Aniden aklıma Masayo'nun dijital fotoğraf makinesiyle resmini çektiği köpek, tavşan, ayı veya artık her neyse onun heykeli geldi. Sakiko'nun her açıdan fotoğrafı çekilseydi o fotoğraflar kesin iyi satardı, diye geçti aklımdan.

Haklısın, benim hatam, diyerek özür diledi Bay Nakano. Neden özür dilediğine dair hiçbir fikri yokmuş izlenimi veren bir özür dilemeydi bu. Sakiko bir şey demedi. Sakiko sonunda mendil paketini alıp burnunu oldukça gürültülü silerek, sert bir bakışla Bay Nakano'nun gözlerinin içine baktı ve şöyle dedi: "Bundan böyle ses çıkaracağım."

Ne, dedi Bay Nakano haşin bir sesle.

Ses çıkaracağım. Sen de bundan böyle karından başkasına el sürme, dedi Sakiko, yumuşak bir sesle konuşuyordu ama sözcüklerinin arasında belirgin duraklamalar vardı.

Ha, dedi Bay Nakano. Sesi gücünü yitirip ringin dışına çıkarılmış bir sumo güreşçisinin sesi gibi çıkıyordu.

Hı-hı, tamam, tabii ki. Söz, dedi Bay Nakano çekinerek.

Sakiko sert ifadesini koruyarak ayağa kalkıp koğuştan çıktı. Hiçbir şey demeden, arkasına bile bakmadan, öylece çekip gitti.

Çok geçmeden Takeo ile ben de koğuştan çıkıp hızlı adımlarla asansöre yürüdük.

Çetin cevize benziyor, diye mırıldandı Takeo.

Masayo demişti. Bay Nakano'nun hep zor kadınlara kapıldığını söylemişti.

Ama bu seferki güzeldi de.

Senin tipin mi yani, diye sordum Takeo'ya. Kayıtsız bir tavır takınmak için elimden geleni yapmış ama pek başarılı olamamıştım.

Aslında benim bir tipim yok, diye karşılık verdi Takeo. Ses çıkarmaktan bahsederken, ne demek istedi o öyle?

Gelirken ses çıkaracakmış, onu demek istedi.

Ne, diye bağırdı Takeo.

Sonrasında bir süre konuşmadık. Ağzımızı bıçak açmadı, derken derin derin iç geçirerek sessizliği sonlandırdım.

Bak, ne diyeceğim. Reenkarnasyon geçirseydim bile Bay Nakano olarak geri dönmek istemezdim, dedim.

Takeo kıkır kıkır güldü. Öyle bir şey mümkün değil.

Değil ama olsun.

Ama söylemeden edemeyeceğim, Sakiko'yu sevmedim diyemem, dedi Takeo.

Ben de. Aslında Bay Nakano'yu da sevmiyor değilim, diye geçirdim içimden. Yeryüzünde sevmiyorum diyemeyeceğim bir sürü insan var, bazılarını seviyor bile sayılırım ama öte yandan, sevmiyorum diyemeyeceğim insanların bazılarından da adeta nefret ediyorum. Aslında kaç kişiyi gerçekten seviyorum ki? Bunları düşünerek, usulca Takeo'nun elini tuttum. Takeo kendi dünyasındaydı.

Hastaneden çıkınca gökyüzüne baktım, gökte adını bilmediğim bir yıldız vardı, yılın bu zamanı hep bu saatlerde görünürdü; gökyüzüne soluk bir ışık saçacak kadar parlaktı. Takeo, dedim. Evet, diye karşılık verdi. Takeo, dedim bir kez daha, Takeo ise beni öptü. Dilin işe karışmadığı, basit bir öpücük. Ben de dilimi kullanmadım, öylece kıpırdamadan durdum. Dudakları ne sıcak, diye geçirdim içimden. Bir yerlerde bir motorun çalıştığını, sonra da hemen durduğunu duydum.

Koca Köpek

"Demem o ki hani şu kocaman şeye ne deniyordu?" diye sordu Bay Nakano siyah önlüğünü çıkarırken. O günkü programda mal almak yoktu ama az önce bir müşteri arayıp eşyalarına değer biçilmesini istemişti. Değer biçme işi Bay Nakano'nun ilgi alanı değildi ama müşteri çok ısrar etmişti, Bay Nakano'ya da gidip bir bakmaktan başka seçenek kalmamıştı anlaşılan.

"Koca neye?" dedim Bay Nakano'ya yetişmeye çalışarak.

Bay Nakano her zamanki gibi beklenmedik bir sohbet konusu açmıştı.

"Hani uzun şeyleri vardır... Kadın gibi, yanına yanaşmak zordur," diye devam etti istifini bozmadan.

"Bir kadın mı bu?"

"Hayır, insandan söz etmiyorum."

"İnsan değilse ne?"

"Köpek, köpekten söz ediyorum," dedi Bay Nakano sabırsızlıkla ve önlüğünü çıkarıp arkadaki *tatami* odasına fırlattı.

Köpek, diye tekrarladım.

Evet, köpek, hani şu –adına ne denir– aristokratların bahçelerinde hoplayıp zıplayan, uzun boylu, uzun gövdeli, ince olanlardan.

Bay Nakano'nun sözlerine güldüm. "Hoplayıp zıplamak" ifadesi "aristokratlar" kavramına pek uygun düşmüyordu.

"Pekâlâ, ben çıktım öyleyse," dedi Bay Nakano, ellerini naylon yeleğinin çok sayıdaki ceplerinde gezdirerek.

Görüşürüz, diye yanıtladım.

Motorun net sesini duydum. Geçen hafta Nakano dükkânı, Bay Nakano'nun deyimiyle, kamyonun motorunda "toptan değişim" yapmıştı. Bozuk olan yalnızca akü değildi; bir önceki araç muayenesinde anlaşıldığı üzere, tahrik kayışı da resmen kopmak üzereydi.

Takeo ile ikimiz bu kamyonu kullanmaya alışığız, kayışı da o haliyle gayet güzel kullanıyorduk. Bay Nakano lafını sürdürürken, kendi kendine homurdanarak, tamirciden gelen faturayı gözden geçiriyordu. Bunları söylerken ciddi olabilir miydi? Takeo'nun ağzını aramayı denedim; ciddiyetle başını salladı. Bay Nakano son derece ciddi.

Her halükârda, kamyonun motoru kazasız belasız "toptan değişim" geçirmiş, Bay Nakano da iyileşmişti. Hastanedeyken yapılan tetkikler sonucunda diyabete yatkınlık olduğunun saptanması, Bay Nakano'nun ortalığa günlük öğünlerin kalorisi hakkında bol keseden, güvenilmez bilgiler saçmasına yol açmıştı. Başkaca bir sorun yoktu, Bay Nakano bir eliyle kamyonun direksiyonunu çevirip geniş kavisle sokağa dönerken eski haline dönmüş gözüküyordu.

Yaz ortası güneşinin tepeden vuran, güçlü ışıkları dükkâna giriyordu. Bir sandalyeye oturup omuzlarıma masaj yaptım.

Aristokrat bahçesinde hoplayıp zıplayan köpek olayı, (Bay Nakano'nun adlandırmasıyla) Masayo'nun bilmem nesi olan Bay Maruyama ile başlamıştı.

"Biliyor musunuz, Maruyama yan mahallede bir apartmanda oturuyormuş," demişti Bay Nakano, sesinde hafif bir hoşnutsuzluk vardı. Öyle mi? dedim.

"Yani, adam madem ablamın bilmem nesi, o zaman birlikte yaşasınlar. Masayo'nun evi yeterince büyük."

Masayo ebeveynlerinden kalan evde yaşıyordu; ev eski ama muhteşemdi.

"Bence küstahlıklarından ayrı yaşamakta ısrar ediyorlar, ne dersin?"

Bay Nakano'nun abla kompleksi olabileceğini düşünürdüm hep. Olabilir, dedim makul bir tavırla.

"Bir de ev sahibi var ki..." dedi Bay Nakano, ardından manidar manidar sustu. Sessiz imasını anlamazdan gelerek, torba yapmak için kaba kâğıtları birbirine yapıştırmaya devam ettim. Müşteriler büyük eşyalar alınca, sapları mağazalardan veya butiklerden gelen kâğıt torbalara koyardık ama satın alınan eşya o kadar büyük değilse, mesela zarif, küçük bir eşyaysa Nakano dükkânı basit kese kağıdı kullanırdı; manavda verilen türden kare kese kâğıtlarından.

"Güzel torbalar yapıyorsun, Hitomi," dedi Bay Nakano torbama hayranlıkla bakarak.

Öyle mi, diye karşılık verdim.

"Evet, el becerilerin iyi. Yaptığın torbalar ablamınkilerden bile daha düzgün olabilir."

Öyle mi, dedim yeniden. Ablasından laf açınca yine o konuya döndü ve tekrar "aristokrat bahçesindeki köpekten" söz etmeye başladı. Öykünün ana fikri buydu.

Bay Nakano'nun ev sahibi kalpsiz, hasis adamın tekiydi.

Adı "Kanamori Konutları 1" olan apartman, yaşını gösteren kırk beş yıllık bir bina olmasına karşın, ev sahibi utanmadan neredeyse yeni yapılmış binalarla aynı kirayı istiyordu. Adam, binanın içi de dışı da yeni yapılmışa benzesin diye, boyanın yenilenmesi ve duvar kâğıtlarının değişmesi gibi dış görünümü kurtaran işlerle bile ilgilenmişti.

Görmeye alışık olduğunuz ferah bir iç mekân, kutu gibi odalar, bir sürü de dolap. Adamın çalışma yöntemi, aptal kiracıları hemen depozito ödemeye ikna etmekten geçiyordu; hem de kiracılar "Kanamori Konutları"nın gizli gerçeklerini, mesela yan dairedeki seslerin net bir şekilde duyulabildiğini, zeminin eğimli olduğunu veya gece çöker çökmez giderlerden çıkan sayısız hamamböceğinin dairede cirit attığını keşfetmeden önce.

İşin kötüsü, Kanamori Konutları'nın güzel bir manzarası vardı. Eğik zeminlerle veya belli belirsiz haşarat izleriyle karşılaşan kiracılar bile ev sahibinin Kanamori Konutları'nın hemen karşısında yer alan bahçesini –"gurur ve neşe kaynağını"– bir kez görünce, onda dokuz, gülümsüyordu. Yemyeşil sözcüğü bahçeyi tanımlamak için birebirdi.

Kanamori Konutları'ndaki binaların üçte biri, bir sıra halinde ev sahibinin arazisine inşa edilmişti. O binaların ve ev sahibinin yaşadığı ana binanın dört bir yanı o "gurur ve neşe kaynağı" ile çevriliydi. Ev sahibi bahçeyi sürekli geliştiriyordu. Japon meşesi, adi huş, büyük çiçekli manolya ve akçaağaç gibi süs ağaçlarından oluşan bir koruda hurma, şeftali ve yaz mandalinası gibi meyve ağaçlarına ek olarak zeytin ağaçları, açelyalar ve ortancalar vardı, hepsi cümbür cemaat bir arada yetişiyordu. Bitki örtüsü karman çorman, mavi beyaz, mini mini çiçekli İngiliz tarzı çimenlerden oluşuyordu, girişte ise kocaman güllerden bir kemer vardı.

"Anlaşılan kural tanımayan bir bahçeymiş," diyerek görüşümü bildirdim, Bay Nakano da onaylarcasına başını salladı.

"Ama Maruyama ablama kapılacak kadar aklı havada biridir, o yüzden o kalpsiz ev sahibine hemen kandı," dedi Bay Nakano bilmiş bir edayla başını sallayarak.

Konu yalnızca kiranın yüksekliği olsa tamam derdim ama Kanamori Konutları'nın ev sahibi kiracılarına karşı düşmanca davranıyor, dedi.

"Düşmanca mı?" dedim.

"Evet, düşmanca," dedi, aşırı dramatik bir tavırla sesini alçaltarak.

Ev sahibi ile karısı bahçelerini o kadar seviyormuş ki kiracılardan biri bahçeye ufacık bir zarar verse ona karşı bitmek bilmeyen bir kin güdüyorlarmış. Ama geçmişte bahçeye zarar vermiş kiracılara karşı düşmanca davranmakla kalmıyor, hiçbir zararı dokunmayan kiracılara da sert davranıyorlarmış. Bay Nakano, duyduğuma göre, diyerek söze devam etti: Daireleri

gösterirken inanılmaz kibarlarmış, hatta kendi halinde, çekingen bir çift gibi görünürlermiş ama kontratı imzalar imzalamaz tavırları anında değişir, azarlamalar paylamalar gırla gidermiş.

"Azarlayıp paylıyorlar mıymış?" dedim şaşkınlıkla.

Bay Nakano güldü. "Mesela biri bisikletini bahçenin bir kenarına park etti diyelim, bir saate kalmaz, bisikletinin her yanında BURAYA BİSİKLET BIRAKMAYIN, YOKSA KALDIRILIR yazan çıkartmalar bulurmuş."

"Çıkartma mı?"

"Ev sahibi ile karısı bu amaçla çıkartma yaptırmışlar belli ki."

Biraz ürkütücü, değil mi, dedim.

Bay Nakano başını salladı. "Bu da yetmezmiş gibi, o çıkartmaları çıkarmak da imkânsızmış."

İnsanlar bisikletlerini neden bahçeye bırakamıyorlar ki?

"Güneş ışığının çimenlere vuruşunu etkiliyormuş, ayrıca çiçekler de ezilebilirmiş."

Maruyama insan sarrafı sayılmaz, diye sürdürdü Bay Nakano şen şakrak bir sesle. Sonra ayağa kalktı. Günü kapatalım mı? diye sorarak, dışarıdaki tezgâhın üstündekileri toplamaya koyuldu.

Aslında Kanamori Konutları'nı zaten biliyordum. Takeo'nun evine yürüyerek beş dakikadan kısa bir mesafedeydi. Bir keresinde nedense Takeo'ya evine kadar eşlik etmiştim (elbette içeri girmedim, orada kimseyle de karşılaşmadım), yolda Kanamori Konutları'nın önünden geçmiştik. Orada gerçekten de sık bir orman havası vardı, ev sahibinin bahçesi –Bay Nakano'nun deyişiyle "gurur ve neşe kaynağı"– kesinlikle gurur duyulacak bir şeydi, oldukça da zevkliydi.

"Burası başka bir yere aitmiş gibi duruyor," dedi Takeo gözlerini bahçenin derinliklerine dikerek.

"İçeri girsek mi?" dedim ama Takeo başını iki yana salladı.

"Başkasının bahçesine izinsiz girilmez. Yıllar önce dedem bana böyle öğretti."

Hım, dedim. Takeo'nun önerime karşı çıkmasına biraz bozulmuştum. Ona oracıkta kocaman ıslak bir öpücük vermeyi düşünüyordum ama böyle yapınca vazgeçtim.

E, peki ev sahibinin aristokrat köpeğiyle ne ilgisi var? diye sordum ama Bay Nakano kepengi kapatmakla meşgul olduğundan söylediğimi duymamıştı anlaşılan. Bay Nakano böyle biriydi işte. Güneş battı ama hava hâlâ sıcak, diye seslendim arka kapıdan dışarı çıkarken. Gökte apaçık duran yarım ayın yanında, Bay Nakano'yu hastanede ziyaret etmekten dönerken gördüğüm yıldız, diğerlerini gölgede bırakarak beyaz beyaz parlıyordu.

Görüşürüz, diye içeri doğru seslendim ama elbette Bay Nakano'dan bir karşılık gelmedi. Kepengin gürültüsü arasından homurdandığı duyuluyordu.

Sonunda aristokrat köpeği gizemini çözen, Masayo oldu.

Bay Nakano'dan Kanamori Konutları'nın öyküsünü dinledikten birkaç gün sonra, Masayo tıpkı kardeşi gibi damdan düşercesine, "Ev sahibiyle karısının çocukları çoktan büyüyüp yuvadan ayrılmış," diye söze başladı. Uzun zamandır ilk kez Bay Nakano, Takeo, ben ve Masayo –yani dükkânın tüm ekibi– bir araya toplanmıştık. Haruo hastaneye yattığından beri ilk kez bir aradayız, değil mi, dedi Masayo hepimizi gözden geçirerek.

"Hastane demişken, Bay Nakano'yu bıçaklayan kadına ne oldu?" diye sordu Takeo.

"Gözaltında galiba," dedi Masayo coşkuyla.

Öyle mi, dedi Takeo. Sonrasında kimse ayrıntıya girip duruşmanın ne zaman yapılacağı veya kadının ne tür cezalar alacağı gibi sorular sormadı. Başka soru sormayışımız, düşüncesizliğimizden veya çekinmemizden çok, böylesi dünyevi meseleleri konuşma konusunda pek usta olmayışımızdandı.

"Ev sahibi ile karısına dönecek olursak: Kendilerini oyalamayı başaramadıklarından sonunda kocaman bir Afgan tazısı almışlar," diye sürdürdü Masayo.

Bu kez ben, öyle mi, dedim.

"O köpeğe de bahçelerinden bile daha çok değer veriyorlarmış."

Öyle mi? Sıra Takeo'daydı.

"Maruyama, köpeği yürüyüşe çıkardıkları bir gün, ev sahibi ve karısıyla karşılaşmış."

Öyle mi? Yine ben.

"Maruyama'yı azarlamakla kalmamışlar, kovmaktan beter etmişler."

Peki, Maruyama ne yapmış, diye sordu Takeo.

"Gitmiş, öyle dedi," diye yanıtladı Masayo, bir süre sonra da kıkır kıkır güldü. Ben de güldüm. Takeo'nun dudakları azıcık gevşedi. Bir tek Bay Nakano'nun nedense keyfi kaçmış gibiydi.

Hadi, hadi, bu kadar tembellik yeter. Kabukicho'da işimiz var, elimizi çabuk tutalım, hadi Takeo, dedi Bay Nakano yüzünde aynı keyifsiz ifadeyle. O gün ikisi bir apartman dairesinden mal almak için kırmızı fener mahallesi Kabuchiko'ya gidecekti. Aslında alınacak tek bir eşya vardı ve normal şartlar altında ikisinden biri tek başına gidip işi halledebilirdi ama Bay Nakano'ya göre, o müşteride kuşku uyandıran bir şeyler vardı.

"Neden böyle dediniz?" diye sormuştum, Bay Nakano da yanıt vermeden önce bir süre düşünmüştü. "Telefonda konuşurken inanılmaz derecede kibardı."

Bay Nakano ile Takeo çıktıktan sonra, Masayo bir süre daha dükkânda kaldı. Peş peşe dört müşteri geldi, dördü de orası burası kırılmış bir tabak veya bir bira logosu taşıyan bir bardak gibi, Masayo'nun gelişigüzel önerdiği bir şeyi aldı.

Umarım Kabukicho'daki o müşteriyle her şey yolundadır, dedim müşterilerden fırsat bulunca. Masayo başını hafifçe yana eğip kaygısız bir tavırla, her şey yolundadır, dedi.

Yoğunluk tekrar azalınca, Maruyama'nın ev sahibi ve karısı tuhaf insanlarmış, dedim. Masayo başını öncekinden de çok

eğdi. Gerçekten de öyleler, Maruyama ise iyi bir adam. Umarım ona sorun çıkarmazlar, dedi. Şimdi sesinde derin bir kaygı vardı.

Masayo bir süre sonra eve gitti. O gittikten sonra müşterilerin bir anda arkası kesildi. Yapacak bir şey olmadığından, Afgan tazısının neye benzediğini hatırlamaya çalıştım ama aklım hep *base* veya *borzoi* cinsi köpeklere gittiğinden, Afgan tazısını gözümde canlandıramadım.

Demek ki ev sahibi ile karısı o Afgan tazısını evlerinde besliyorlarmış, demişti Masayo. Dediklerine göre, köpek onlarla uyuyabilsin diye, iki kat büyük bir *futon* almışlar. Yatak değil yani, *futon* diyorsunuz, öyle mi, diye sorunca Masayo başıyla onaylamıştı.

Ben o kocaman köpeğin sere serpe bir *futon*da yatışını kafamda canlandırırken telefon çaldı. İrkilerek sandalyemden fırladım. Telefondaki kişi 1975'lerden kalma bir pilav makinesi için ne kadar alabileceğini öğrenmek istiyordu. Bay Nakano'nun ne zaman döneceğini söyleyip telefonu kapattım. Bay Nakano ve Takeo dönene kadar tek bir müşteri gelmedi.

Miğfermiş, dedi Takeo.

Takeo her zamanki gibi arkalıksız sarı taburede oturuyordu. Bense ilkokul öğrencilerinin oturduğu türden bir sandalyede oturuyordum. Sandalye Bay Nakano'nun dükkânından değildi; onu eskiden oturduğum yerin yakınlarında kurulan bir kilise pazarından almıştım.

Takeo evime sayısız gelip gidişi sırasında, bir ara o sarı taburede oturma alışkanlığı edinmişti. Ama tabureye ne zaman otursa o kadar temkinle oturuyordu ki acaba taburenin sarısı mı hoşuna gitmiyor, diye düşünüyordum.

"Miğfer mi?" diye tekrarladım.

"Üstelik, tam da Bay Nakano'nun şüphelendiği gibi, adam bir yakuza beyiydi," dedi Takeo dirseklerini yemek masasına dayayarak.

"Yakuza beyi mi?" diyerek güldüm; bir yakuzadan "bey" diye söz etmesi garibime gitmişti.

"Yine de müşteri, müşteridir. Üstelik diğerlerine kıyasla gayet iyi bir adama benziyordu."

Yakuza beyinin evi, Kabukicho belediye binasının bulunduğu sokağa bakan zarif bir binanın en üst katındaymış. Park edecek bir yer aramalarına karşın, sokaklar siyah Lincoln'lar, Mercedes'ler ve makam arabalarıyla dolu olduğundan bulamamışlar. Kamyonu uzaktaki bir otoparka bırakmaktan başka çareleri kalmayınca, Bay Nakano ile Takeo randevularına geç kalmışlar.

"Bay Nakano biraz tırstı," dedi Takeo taburenin üstünde gövdesini bir ileri bir geri sallayarak.

Bay Nakano tırsınca nasıl oluyor, diye sordum. Takeo ileri geri sallanmayı kesti.

"Aşırı kibar oluyor."

Hadi canım, inanmam! Senin yakuza beyin gibi mi yani? Katıla katıla güldüm, Takeo yine gövdesini sallamaya başladı. Taburenin minderi gıcırdadı.

Gecikmelerine karşın Bay Nakano ile Takeo nazik karşılanmışlar. Yakuza beyinin bir tepsiyle gelen güzel karısı, Ginori fincanlarına konmuş hoş kokulu siyah çay ikram etmiş. Çayın yanında duble krema ile gül biçimli küp şekerler varmış. Bay Nakano ile Takeo, ev sahiplerinin ikramları karşısında hızlıca çaylarını içmişler.

"O kadar hızlı içtim ki dilim yandı," dedi Takeo birdenbire.

Kek de varmış. Yoğun, kapkara bir kek. Çok tatlı değilmiş, nerdeyse tamamen çikolatadan yapılmışmış.

"Keki de mi hızlı yedin?" diye sorunca Takeo ısrarla başını salladı.

"Güzel miydi?"

"Fevkalade güzeldi."

Takeo bakışlarını kısa bir süre havada gezdirdi. Takeo, dedi, sen tatlı seversin, değil mi? Ama Takeo başını gevşekçe iki yana salladı. Pek tatlı sayılmazdı, çok yoğundu, dedi. Minderi

gıcırdatmayı kes, dedim. Takeo şaşakaldı. Ardından gövdesi hareketsizleşti, kıpırdanması kesildi.

Bay Nakano ile Takeo keklerini bitirince yakuza beyi el çırpmış. Aniden bir kapı açılmış ve iki adam uzun bir tahtanın üstüne serilmiş bir zırh takımı ve miğferle birlikte içeri girmiş. Adamlar beyaz gömlekle siyah pantolon giyiyormuş. Biri Takeo'dan bile daha genç görünüyormuş, boynunda da sıkıca bağlanmış bir kravat varmış. Kravatsız olanın tıraşlı bir kafası ve John Lennon gözlükleri varmış. Adamlar miğferle zırhı yere koyduktan sonra hemen çıkıp gitmişler.

"Aşağı yukarı ne kadara gider?" diye sormuş yakuza beyi sakin bir sesle.

"Bir düşüneyim."

Yakuza beyinin Kansai aksanından etkilenen Bay Nakano, benzer bir tonlamayla konuşmuş.

"Bay Nakano böyle şeylere değer biçmeyi biliyor mu?"

"Sanırım zırhların ve miğferlerin genel bir piyasa değeri var," dedi Takeo yere bakarak. Artık gövdesini sağa sola hareket ettiremediğine göre sıkılmış olmalıydı. Fark etmemiş gibi davrandım.

Bay Nakano 100.000 yenlik bir fiyat teklif etmiş. Buna bir itirazım yok, demiş yakuza beyi kalın bir sesle. Güzel karısı aniden gelerek viski getirmiş. Viskiyi *shot* bardaklarına koyduktan sonra, yanında Bakara bardaklarında soda ile servis etmiş. Takeo viskisine dokunmamış ama Bay Nakano ağzına kadar dolu üç *shot* bardağını peş peşe yuvarlamış.

Bay Nakano belki de alkol başına vurduğu için cesarete gelmiş. Hiç tereddüt etmeden, satacak başka mallarınız var mı, diye sorunca Takeo gerilmiş. Yakuza beyi konuşmadan rahat koltuğuna gömülmüş. Karısı lafa girmiş: "Ben barlarda karşılaştığım alışılmadık biçimli şişeleri biriktiriyorum."

Devam etmiş: "Cam içki şişeleri çok güzeldir, öyle değil mi? Küçük bir koleksiyonum var." Bir Bay Nakano'ya, bir Takeo'ya bakmış.

"Afet diye böylesine derler," demiş Bay Nakano tekrar kamyona döndüklerinde. Zamanında muhakkak su ticareti denen işte hosteslik yapmıştır, yorumunda bulunmuş. Kalıbımı basarım, bizim asla gidemeyeceğimiz türde barlarda çalışmış, bizim ömrümüz boyunca içemeyeceğimiz kadar pahalı içkilerin dibine vurmuştur, diye devam etmiş Bay Nakano.

Trafik ışıklarında her durduklarında, Takeo kamyonun arkasından bir şeyler hareket ediyormuş gibi sesler geldiğini duyuyormuş. Muhtemelen gelişigüzel paketlenmiş miğfer ve zırh oraya buraya kayıyormuş. Koshu Kaido yoluna çıktıklarında, Takeo kenara çekmiş. Bay Nakano bir süredir uyukluyormuş. Takeo arabadan inip miğferle zırhı kamyonun arkasına yığılmış karton kutuların arasına dikkatlice yerleştirmiş. Bay Nakano hâlâ uyuyormuş. Ağzı yarı açık, usulca horluyormuş.

"Yemek gerçekten güzel olmuş," diye mırıldandı Takeo, yakuza beyini anlatmayı bitirdikten sonra.

Gerçekten mi, dedim heyecanımı dışa vurmadan.

O akşam yemeğini pişirmek için alışılmadık bir çaba sarf etmiştim: Karides graten. Domates ve avokado salatası. Parça havuçlu ve biberli çorba. Nadiren doğru dürüst yemek yaptığım için hepsini hazırlamak iki saatimi almıştı.

"Fazla bir şey yapmadım," diyerek gratenden bir kaşık alıp ağzıma götürdüm. Tuzu eksikti. Birazcık. Ardından çorbanın tadına baktım, tuzu fazla kaçmıştı.

İkimiz de fazla konuşmadan yemeğimizi yedik. Ben iki kutu bira içtim. Takeo o akşam neredeyse hiçbir şey içmedi. Benim yemeğimin daha yarısı dururken, Takeo kendininkini çoktan bitirmişti. Çok güzeldi, dedi hafifçe sallanarak. Hemen ardından kendi kendine, ay, diyerek, durdu.

"Baksana, Afgan tazısı nasıl bir köpektir?" diye sormayı denedim. Hım, diyerek, bir anlığına kaşlarını bitiştirdi. Ardından yemek masasının kenarındaki not defterini önüne çekip

kalemle hızlıca bir eskiz çizdi. Sivri burnu ve uzun bacaklarıyla Afgan tazısının neye benzediğini gösteren mükemmel bir çizim yaptı.

"Takeo, çok güzel çiziyorsun!" diye haykırdım. O kadar da değil, dedi ve yine sallanmaya başladı. Baksana, şimdi de bir *borzoi* çizsene, diye rica ettim, sallanmayı sürdürerek kalemini birkaç kez defterin üstünde gezdirdi. Kaşla göz arasında sayfada bir borzoi şekli belirdi. Muhteşem! Muhteşem bir şey bu, Takeo! dedim, Takeo ise işaret parmağının boğumuyla birkaç kez burnunu ovuşturdu.

İsteğim üzerine, Takeo not defterine birbiri ardına bir *base* tazısı, 1970'lerden kalma bir pilav makinesi ve Masayo'nun bebek kreasyonlarını çizdi. Derken yatağa geçtik ve Takeo tam boy resmimi çizmeye başladı. Ben Goya'nın *Maja*'sı gibi poz verirken, Takeo hızlı hareketlerle eskiz çizdi. "Bu *giyinik Maja* gibi oldu," dedim ama Takeo ne demek istediğimi anlamışa benzemiyordu.

Takeo bir süre eskizimi çizdikten sonra aniden küçük bir nida kopardı. Ne oldu? diye sordum, Takeo ise ayağa kalkıp üstüme eğildi.

Kot pantolonunu bir çırpıda çıkardı. Ben kendiminkini çıkarmaya çalışırken, Takeo devreye girdi. Kotum fazlasıyla dar olduğu için biraz uğraştırdı ama Takeo sonunda bir meyvenin kabuğunu soyuyormuşçasına pantolonumu çıkarmayı başardı. Seviştik, kısa sürdü.

Sonrasında, iyiydi, dedim, Takeo ise gözlerini yüzüme dikti.

Bir şey söylemedi ama belden yukarısı hâlâ giyinikti, o yüzden tişörtünü çıkardı. Benim tişörtüm de hâlâ üstümdeydi, Takeo belki benimkini de çıkarır diye bir süre hareket etmedim. Ama Takeo bir şey yapmadı. Çıkarsam mı, çıkarmasam mı diye düşündüm. Takeo ifadesiz bir yüzle bakıyordu. Adını söyledim, o da yüzünde aynı ifadesizlikle, usulca benim adımı söyledi.

* * *

Kavurucu yaz sıcağı günlerce sürdü. Artık yakıcı sıcakların hiç bitmeyeceğini düşünmeye başlamıştım, hava bir anda sanki sonbahar başındaymışız gibi serinledi. Nakano dükkânının işleri açıldı: Bay Nakano'nun yakuza beyinden aldığı miğfer ve zırh bir milyon yenden biraz fazlaya satıldı, internetteki bir açık artırmada 1.000 yenlik sıradan görünümlü bir Daruma bebeği için teklifler 70.000 yene kadar çıktı. "Böyle giderse senden iki üç tane daha işe alabilirim, Hitomi," diye böbürlendi Bay Nakano.

"Ama bizim maaşlar artmayacaktır tabii, adım gibi eminim," diye Takeo ile fiskos ediyorduk ama ay sonunda aylıklarımızla birlikte 6.500 yenlik bir ikramiye aldık. İkramiye miktarı tam Bay Nakano'luktu.

Maaş gününde Takeo ile uzun süredir ilk kez içmeye gittik. Saat yediye kadar biranın bardağının 100 yene satılmasına kapılarak, tren istasyonu binasında yer alan Tay lokantasına gittik. Saat sekizi geçene kadar içtik, Takeo her zamanki gibi kapanışı *Nam pla* soslu kızarmış tavuğun yanında kaşık kaşık götürdüğü pilavla yaptı. Hesabı bölüşmek için kasaya gittiğimizde, Masayo ile Bay Maruyama'nın girişte oturduklarını gördük.

"Aman tanrım," dedi Masayo neşeyle. Takeo yarım adım geriledi.

"Gitmeden bizimle bir içki içsenize," dedi Masayo. Bir şey söylememize fırsat vermeden, hızlıca masanın öbür yanına geçip Maruyama'nın yanına oturdu. Sonra da az önce oturduğu sandalyeyi ve hemen yanındakini işaret etti.

Biz oturur oturmaz, "Son derece esrarengiz bir olay," diye konuya girdi Masayo.

Ne, diye karşılık verdik bir ağızdan.

Masayo, "Geçen gün köpeği görememiş," diyerek kulplu bardaktaki fıçı birasını dudaklarına götürdü. Masanın yanında bir garson duruyordu. A, sipariş verelim. Bira olur mu? Bir şişe, lütfen. Ama *Singha* olmasın, normal Japon birası olsun. Masayo canlı hareketlerle garsona talimat verdi.

"Öyle değil mi?" Garson gidince, Masayo bir karşılık beklercesine, gözlerini Bay Nakano'nun yüzüne dikti. Maruyama her zamanki gibi belli belirsiz bir ifadeyle başını salladı.

"Bahsettiği köpek ev sahibinizin Afgan'ı mı?" diye sordum Maruyama'ya, o da hafifçe başını salladı.

"Dahası çıkartma işinin de suyunu çıkarmışlar, değil mi?" dedi Masayo tekrar Bay Maruyama'ya bakarak. Garson birayı getirdi. Masayo, Takeo ile ikimizin önüne koyduğu bardakları hızlıca birayla doldurdu. Bardaklar köpükle doldu, Takeo'nunki taştı ama Masayo aldırmadan gevezeliğe devam etti.

"Geçenlerde Maruyama, ev sahibinin bahçesindeki güzel kokulu zeytin ağaçlarını seyretmek için biraz durmuş, ertesi gün kapısının üstüne üç çıkartma yapıştırılmış."

"Üç çıkartma mı?" dedim. Takeo uysalca birasının köpüğünden birkaç yudum aldı.

"Çıkartmaların üçünde de 'Bahçedeki bitkilere ve ağaçlara dikkat edin' yazısı basılıymış," dedi Masayo içerlemiş bir ses tonuyla. Bay Maruyama yine belli belirsiz başını salladı. Neredeyse kahkahalara boğulacaktım ama kimse gülmediği için kendimi tuttum.

"Çıkartmalar kapının neresindeydi?"

"Kenarında, nüfus sayımı yapıldığını veya kablolu TV ücretini ödediğini göstermek için çıkartma koydukları yerde."

Vay, dedi Takeo nefesini veriyormuş gibi. Masayo, Takeo'ya manidar bir bakış attı. Takeo hemen önüne baktı.

"Çıkarması çok zor." Bay Maruyama ilk kez konuşmuştu. Kulağa hoş gelen, kalın, melodili bir sesi vardı.

"Sanırım kapı resmi olarak ev sahibine ait olduğundan, üstüne çıkartma yapıştırması muhtemelen yasalara aykırı değildir," dedi Masayo ellerini kollarını oynatarak. Öyle mi, dedim. Takeo sessizliğini korudu.

Bay Maruyama kulplu bardağındaki birayı kafasına dikti. Masayo soluklanmak için durup birasını içti. Ben de bardağımı

aldım. Pek soğuk değildi. Bir yudum aldım, ağzıma yalnızca alkolün keskin tadı geldi.

Bay Maruyama çubuklarıyla bir parça kızarmış tavuk aldı. Bizim yediğimizin aynısıydı. Masayo da aynı anda çubuklarıyla uzandı. İkisi tavuk yerken, Takeo da, ben de ağzımızı açmadık. Takeo lokantada çalan Tay müziğinin temposuna uygun bir biçimde ayağını yere vuruyordu. Ama müziğin belirgin bir ritmi olmadığından, Takeo'nun ayağının uymaya çalıştığı tempo biraz geriden geliyordu.

Şey, biz gitsek iyi olacak.

Ayağa kalktım çünkü Bay Maruyama ile Masayo'nun tavuk yiyişini izlemekten başka bir şey yapmıyordum. Peşimden sürüklüyormuşum gibi, Takeo da ayağa kalktı. Masayo başını kaldırıp, a, hemen gidiyor musunuz, der gibi bir ifadeyle bize baktı ama ağzı tavukla dolu olduğundan bir şey söylemedi.

Hafifçe eğilerek selam verdim. Takeo da aynısını yaptı. Tam arkamızı dönmüştük, Bay Maruyama parmaklarının ucunu kâğıt peçeteye silerek, o melodili, alçak sesiyle konuştu: "Köpek ölmüş anlaşılan!"

"Köpek sever misin, Hitomi?" diye sordu Bay Nakano.

"Genelde," dedim.

"İnsanın evcil hayvanını kaybetmesi çok korkunç bir şey," dedi defterin sayfalarını çevirerek.

"Öyle mi dersiniz?" dedim. Hiç köpeğim veya kedim olmamıştı. Bay Maruyama ile Masayo'ya rastladığımız Tay lokantasından eve dönerken Takeo, "Bir köpeğin ölümü zordur," diye mırıldanmıştı.

Senin köpeğin var mıydı, Takeo, diye sordum. Takeo ciddi ciddi başını salladı.

"Bay Nakano'nun dükkânında, köpeğim öldüğü için çalışmaya başladım."

Gerçekten mi, diye sordum ama Takeo başka bir açıklama yapmadı. Yalnızca, kreşten beri beslediğim melez geçen sene öldü, dedi ve sustu.

Seni evine bırakayım. Takeo o gece köpek konusunu konuştuktan sonra o kadar üzülmüştü ki evine kadar onunla birlikte yürümüştüm. Oturduğu yere yaklaşınca Takeo biraz neşelenmişti. Şimdi seni evine bırakma sırası bende, demiş ve istasyona doğru dönmeye yeltenmişti ama onu durdurmuştum.

Takeo kapıdan girip gözden kaybolunca, arkamı döndüğüm gibi istasyonun yolunu tuttum. On dakika içinde istasyona yetişmem gerekiyordu ama bir anda kendimi tanımadığım sokaklarda yürürken buldum. Çevredeki her şey bana aynı geliyordu. Kaybolmuştum belli ki.

Belirli aralıklarla sokak lambaları dizilmiş bir sokağı takip ettiğimi zannederken, bir anda kendimi karanlıkta buldum. Karşımda sıra sıra eski görünümlü apartmanlar vardı. Etrafta in cin top oynuyordu. Acaba mezarlık gibi bir yerde miyim, diye düşünerek cesaretimi toplamaya çalışırken, uzakta bir köpeğin havladığını duydum. Tam arkamı dönecekken irkilerek nerede olduğumu fark ettim.

Bay Maruyama'nın ev sahibinin arazisindeydim.

Bir süre kıpırdamadan durdum. Takeo'nun bir köpeğin ölümü zordur, diyen sesini hatırladım. Bay Maruyama'nın kaçamak havası da belli belirsiz aklıma geldi.

Yüksek sesle, tamam, gidelim bakalım, diyerek doğruca ev sahibinin "gurur ve neşe kaynağı" bahçesine yöneldim. Üç binanın üçü de sessizdi, ev sahibi ile karısının oturduğu ana binada da hiç ışık görünmüyordu. Güllü kemerin altından geçerek ev sahibinin bahçesine adım attım. Yeni açmış kocaman beyaz çiçekli gece sarmaşıkları ve tırmanıcı bitkiler, büyük ağaçların gövdesine sarılmıştı. Çimene basınca ayakkabılarım haşır huşur etti.

Biraz daha ilerleyince toprağın yığıldığı bir yere geldim. Toprak, uzanmış yatan bir kişinin boyutlarında bir tümsek oluşturmuştu. Üstünde bitki bulunmayan tek yer orasıydı. Havada, kazılıp çıkarıldıktan sonra tekrar doldurulmuş taze toprak kokusu vardı.

Tümseğin yanında durdum. Bir süre bakınca gözlerim karanlığa alıştı. Tümseğin bir kenarında bir haç vardı. Haça uzun burunlu bir köpek fotoğrafı yaslanmıştı. Haçın üst kısmında bir çıkartma vardı, üstünde şöyle yazıyordu: PES BURADA YATIYOR.

Bir çığlık koparak bir sıçrayışta topraktan uzaklaştım. Hızlı adımlarla bahçeden çıktım. Çimenlikteki bitkileri pervasızca ezip geçtiğimin farkındaydım ama yine de koşmaya başladım. İstasyona vardığımda hâlâ koşar adım yürüyordum. Titreyen parmak uçlarımla bilet almak için cüzdanımda bozukluk aradım. Trene binince floresan ışıkların parlaklığı gözümü rahatsız etti.

"Köpek almayı düşünüyorum," dedi Bay Nakano kayıtsızca.

"İyi," dedim ilgisiz bir tavırla. O gece Maruyama'nın ev sahibinin bahçesinde gördüklerimden kimseye söz etmemiştim. Elbette, Takeo'ya da.

Sıcaklar geri döndü, dedi Bay Nakano gerinerek. Hava çok ısınınca müşteriler evlerinden çıkmıyorlar.

Hitomi, zarar edersek o 6.500 yeni bana geri verir misin? Bay Nakano gülerek tekrar gerindi.

Hayatta olmaz, dedim. Bay Nakano ayağa kalkıp arka odaya geçti. Maruyama taşınıyormuş diye duydum, dedi içeriden. Ne? Masayo ile birlikte mi yaşayacakmış, diye sordum. Yok, anlaşılan ev sahibinin çıkartma taarruzu fazla gelmiş, gözü korkmuş, o da yakınlarda daha ucuz bir daire bulmuş.

Bay Maruyama'nın o ev sahibi gibilerinden korkacak bir tip izlenimi vermediğini düşündüm, tam o sırada içeri bir müşte-

ri girince eğilerek selam verdim. Müşteri çerçevelerin durduğu köşeye geçip ölçülerine baktı. Sıra sıra dizilmiş beş çerçevenin beşini de teker teker evirip çevirdikten sonra yüzüne yaklaştırdı.

Bir süre sonra küçük bir çerçeveyi uzatıp, bunu alıyorum, dedi. İçindeki resim fiyata dâhil mi, diye sordu. Resmi görmek için baktım, *Çıplak Maja* gibi poz vermiş bir kadın eskizi vardı. Tıpatıp Takeo'nun geçen gece benim dairemde çizdiği resme benziyordu.

Küçük bir nida kopardım. Takeo'nun bir *Giyinik Maja* çizdiğini sanıyordum, oysa çerçevedeki çizimde kadın çıplaktı. Ağzım bir karış açık, şaşkınlıktan donakaldım. Arka odadan gelen Bay Nakano müşteriyi selamladı. Öğleden sonrasının güneşi ışıl ışıl çerçevenin camına vurdu.

Selüloit

"Ben geçen gün çıplak değildim, değil mi?" diye sordum, Takeo hafifçe başını salladı.

"Beni ne ara soydun?" Laf ağzımdan çıktıktan sonra, tuhaf bir soru sorduğumu fark ettim.

Çıplak değildim derken, Takeo'nun bana bakarak yaptığı eskizden söz ediyordum; asıl hali *Giyinik Maja*'ya benzeyen ama bir ara ben fark etmeden *Çıplak Maja*'ya dönüşen, sonra da çıka çıka dükkândaki bir resim çerçevesinde karşıma çıkan eskizden.

Fark etmeden soymak ibaresi, durumu tam karşılamıyordu. Çizimdeki halimi soymak veya giydirmek imkânsızdı.

"Ben ne zaman çıplak oldum?" diyerek soruyu başka türlü sordum. Hâlâ tuhaf geliyordu ama Takeo'nun kaşlarının altından bana bakması canımı sıkmıştı, o yüzden soruyu sormanın doğru yolu bir türlü aklıma gelmiyordu.

Takeo sessizliğini korudu.

"Böyle bir şey, çok rahatsız edici."

Takeo ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. *Giyinik Maja* beni andırıyordu ama *Çıplak Maja* beni andırmakla kalmıyor, tıpatıp benziyordu. Uyluklarımın yapısından meme uçlarımın arasındaki mesafeye kadar, hatta acayip uzun baldırlarımın orantısızlığından bacağımın geri kalanına kadar, her şeyimi tüyler ürpertici bir kesinlikle yakalamıştı Takeo.

"Müşteri gördü yahu."

Takeo gene bir şey söylemeyince sesim yükseldi, konuşmamın harareti arttı. Dırdır etmek hoşuma gitmiyordu, sesim de iyice tizleşmişti.

O eskiz, diye başladı Takeo.

Evet, ne olmuş o eskize? Bir anda saldırıya geçtim. Takeo yine ağzını kapadı. Öfkeli bakışları yere dikilmişti, gözleri nehir kenarında yaşayan inatçı küçük bir yaratığın gözlerine benziyordu. Hadi, bir şey söyle, diye üsteledim ama Takeo sessizliğini sürdürdü.

Sonuçta Takeo o resim hakkında hiçbir şey söylemedi. Ben de Takeo'nun gözü önünde "*Çıplak Maja*'dan esinle Hitomi" başlıklı eskizi yırtıp parçaladım.

"Hitomi, birkaç gündür yorgun görünüyorsun," dedi Bay Nakano. Evet, olabilir, dedim. Yaz sonu yorgunluğu, klimam bozuk da.

"Takeo tamir eder," dedi Bay Nakano. Nasıl yani, diye sordum. Takeo klima tamir edebiliyor mu?

Bay Nakano, geçen yıl dükkân kamyonunun kliması arızalandığında, Takeo'nun tamir ettiğini söyledi. Bilemiyorum, dedi Bay Nakano gözlerini devirerek, Takeo cihazı parçalarına ayırıp orasını burasını kurcaladıktan sonra klima çalışmaya başladı.

"Ona söyleyeyim mi?" diye sordu.

"Gerek yok."

Bay Nakano'nun teklifini kati bir şekilde reddederek, soğuk nevalenin teki izlenimi verdiğimin ben bile farkındaydım. Bay Nakano tapınak bahçesinde buğday gagalayan bir güvercin gibi bakıyordu. Takeo'yla kavga edip etmediğimizi soracak sandım, oysa Bay Nakano başını yana eğmekle yetindi.

Bay Nakano kapıdan çıkıp dükkânın önünde bir sigara yaktı. Masayo, Bay Nakano'ya hep kendi dükkânının önünde kül bırakmaması gerektiğini söylüyordu ama o gün de diğerlerinden farksızdı, Bay Nakano sigarasının izmaritini oracıkta bırakmakta bir sakınca görmedi. Gölgesi çaprazdan Bay Nakano'yu takip ediyordu. Yaz ortasının koyu ve kısa gölgeleri artık yoktu.

Eylülün ilk günlerindeki kısa süreli serinlikten sonra, ekim

ayının gelip çatmasına karşın, pastırma yazı bastırdı. Nakano dükkânındaki hantal klima çok eskiydi, çalışırken gürültü yapıyordu.

Bu klima kesin dişidir, anlarsınız ya, demişti Bay Nakano bir gün. Aniden öfkeleniveriyor. Bir tangır tungur edişi var ki söyleyeceğini söyledikten sonra susuyor. Ama tam bitti derken yeniden başlıyor. Aniden yeni bir öfke patlaması yaşıyor.

Takeo, Bay Nakano'nun söylediklerini duyunca kıkır kıkır gülmüştü. Bu olay *Çıplak Maja* vakasından önceydi, o yüzden ben de kaygısızca gülmüştüm. Tam o sırada klima gürültü çıkarmaya başlayınca, üçümüz birbirimize bakıp yeniden kahkahalara boğulmuştuk.

Bay Nakano ikinci sigarasını yakıyordu. Omuzlarını kamburlaştırmıştı, dışarıdaki hava otuz dereceye yakın olmalıydı, oysa Bay Nakano'nun nedense üşümüş gibi bir hali vardı. Dükkân sessizdi. Pastırma yazı geldiğinden beri müşteri gelmez olmuştu. Dükkânın önündeki sokak bomboştu, tek bir araba bile yoktu. Bay Nakano'nun hapşırdığını gördüm. Sesini duyamadım. Dükkânı sessiz sanıyordum ama klima fark ettiğimden fazla gürültü çıkarıyormuş. Kulaklarım klimanın uğultusuna alıştığından, muhtemelen artık farkına varmıyordum.

Dalgın dalgın, sessiz film izler gibi Bay Nakano'nun hareketlerini izledim. Bay Nakano üçüncü sigarasını yakmakla yakmamak arasında bocaladıktan sonra, ağzındaki sigarayı pakete geri koydu. Ama paketi önceden buruşturduğundan, sigarayı geri koymakta zorlandı. Bay Nakano sigarayı yerine koymaya çalıştıkça omuzları iyice kamburlaştı. Omuzlarının gölgesi de yuvarlaklaştı.

Bay Nakano sonunda sigarayı pakete geri koymayı başaramayınca yeniden ağzına soktu. Ardından başını sağa sola çevirdi. Başının gölgesi Bay Nakano ile birlikte hareket etti ama baş hareketi vücudununkinden daha keskindi.

Bir kedi Bay Nakano'nun önüne fırladı. Bay Nakano kediye bağırarak bir şeyler söyledi. O kedi birkaç haftadır dükkânın

önüne işiyordu. Her seferinde ortalığı temizlemek zorunda kalıyorduk.

Kedi çişi leş gibi kokuyor, diyordu Bay Nakano görünür bir bıkkınlıkla, fırçayla yeri ovalarken. Bay Nakano ile ikimiz o benekli kedinin buraya işemeyi alışkanlık edindiğinden şüphelenirken, Takeo kediyi gizlice besliyordu. Kamyonun park ettiği arka kapıya ters çevrilmiş, küçük bir *suribachi* kâsesi içinde kuru mama bırakıyordu. Kedi hep akşamüstü saat dörtte geliyordu. Bay Nakano saat altıda mal alımından veya marketten dönene kadar kuru mama bitmiş oluyordu.

Takeo kediye Mimi diyordu. "Mimicik" derken Takeo'nun sesi, benim adımı söyleyişine, "Hitomi" deyişine kıyasla çok daha sevecendi.

Bir gün dükkâna hiç müşteri gelmedi. Ama Nakano dükkânı birinci sınıf bir antikacı değildi, işler ne kadar yavaş olursa olsun her gün, hiç değilse şöyle bir bakmak için, üç dört kişi içeri girerdi.

"Demem o ki," dedi Bay Nakano dükkânı kapamaya yakın. Yazın ortasında kepenk kapadığımız saatte hava hâlâ aydınlık oluyordu ama bir ara güneş fark ettiğimden daha erken batmaya başlamıştı. Güneş batınca, eylülün ilk günlerindekinin tersine, sıcaklık biraz azalıyordu.

"Evet?" diye karşılık verdim. Bay Nakano bir süredir diline pelesenk olan o tabiri kullanmıyordu ama bugün içimde herhangi bir heyecan uyandırmadı. Takeo ile küstüğümden beri gördüğüm, duyduğum hiçbir şey ilgimi çekmiyordu. Buysa benim bile canımı sıkıyordu.

"Tüm kadınlar erotizm peşinde midir?" diye sordu Bay Nakano. Yine damdan düşer gibi, anlaşılması güç şeyler söylüyordu.

Erotizm mi, diye sordum. Aslında duymazdan gelmek niyetindeydim ama tüm gün neredeyse hiç konuşmadığımdan, ağzımdan biraz ses çıksın istiyordum.

"Bir şeye denk geldim de. Bir kadının yazdığı tuhaf bir şeye yani," dedi Bay Nakano, dükkândaki sandalyelerden birine lop diye oturarak. Nakano dükkânı için alışılmadık bir eşya olan sandalye, gerçek bir antikaydı. On dokuzuncu yüzyıl sonlarından kalmış bir Amerikan malıydı. Zarif bir iskeleti, sırtında da delikli bir deseni vardı ama Bay Nakano o sandalyeye gelişigüzel otururdu. Takeo ya da ben oraya oturacak olsak, laf edeceğine kuşkum yoktu.

"Tuhaf bir şeyden kastınız nedir?" diye sordum. "Kadın" derken sevgilisi Sakiko'dan söz ediyordu muhakkak. Bay Nakano sinirli sinirli ayağını yere vurmaya başladı.

"Bilirsiniz işte..." Lafını bitirmeden sessizleşti.

"Yazı dediğiniz, mektup falan gibi mi?" Bay Nakano susmaya devam ettiğinden onu konuşturmaya çalışıyordum.

"Mektup değil."

"Resim gibi bir şey mi acaba?"

"Resim de değil."

Sakiko'nun yüzünü hatırlamaya çalıştım. Bay Nakano'nun bıçaklanmasının akabinde hastanede karşılaştığımızda, nedense Sakiko'nun yüzüne pek odaklanamamıştım. Sakiko'nun dış görünüşünden çok, aklımda yalnızca şaşırtıcı bir duygu patlaması yaşayıp hıçkırıklara boğulması kalmıştı.

"Uydurma bir öykü diyor ama..." Bay Nakano sonunda tekrar konuşmaya başladı.

Ama Sakiko'nun Bay Nakano ile otele giderken gördüğüm zamanki yüzünü hatırlıyordum. Bir anda, muhtemelen saniyenin onda biri kadar bir süre için arkasını dönmüştü ve Sakiko'nun o anki yüzüne dair izlenimim belirgin bir şekilde kafama kazınmıştı. Ama yüzü gerçekten aklımdaki gibi miydi, yoksa istikrarsız belleğimde başka şeylere karışıp dönüşüm mü geçirmişti, orasını kestiremiyordum.

"Uydurma öykü mü?"

"Pornografik öyküler olur ya hani. Çılgınlar gibi o işi yapan bir kadın hakkında."

Ne, dedim sertçe. Bağlantı kuramamıştım.

"Bu kadının o öyküyle ne alakası var?"

Demem o ki, dedi Bay Nakano başını ellerinin arasına alarak, ayağını ise daha da şiddetle yere vurmaya devam etti. "Demem o ki öyküyü o yazmış! Hani öyle romanlar vardır ya! Çılgınlar gibi o işi yapan bir kadın hakkında bir öykü yazmış!"

"Ne? Sakiko roman yazarı mı yani?" diye bağırdım düşünmeden.

Ne diyorsun, Hitomi? Adını nereden biliyorsun, diye sordu Bay Nakano, bir an ayağıyla yere vurmayı bırakmıştı.

"Hastanede tanıştık ya, unuttunuz mu?"

"Ama onu metresim diye tanıtmadım ki!"

İyi de, çok belliydi. Bir kere, hüngür hüngür ağlıyordu, öyle değil mi? Bay Nakano'nun nutku tutulmuştu. Ne yapıyor, yemin ederim, hiç anlamıyorum, diye mırıldandı.

"Müstear adı var mı?"

"Bak, her şeyden önce, benim romancılarla işim olmaz, söylemiştim."

"Ama daha şimdi Sakiko'nun roman yazdığını söylediniz."

"Roman değil, romanımsı bir şey. Her neyse, konusu monusu yok."

"Ne kadar pornografik?"

Aslında o işi yaptıkları sahneler dışında bir şey yok. Bay Nakano derin derin içini çekti.

Çekinerek, bir yetişkin filmi senaryosuna benziyor, demeye cesaret ettim.

Yetişkin filmlerinin senaryosu oluyor mu ki? Direkt filme alıp sonra montajlamıyorlar mı?

"Hayır, son derece sanatsal olanları bile varmış."

"Ama yetişkin filmi izleyeceksem basit ve kolay anlaşılır olanları tercih ederim şahsen."

Konu dağılmıştı. Bay Nakano kayıtsızca sandalyesinde kaykılmış, tavana bakıyordu. Sandalyenin sırtı eğrilmişti. Şey, bunu yapmanızda bir sakınca olmadığına emin misiniz, diye-

cektim ama dilimi tuttum. Bay Nakano bir keresinde toz püskülüyle devrilecekmiş gibi duran küçük bir vazonun tozunu alıyordu. Tam vazo düşüp parçalarına ayrılırken, "Dikkat!" diye bağırmıştım. Bay Nakano sitem etmemişti ama öyle bir durumda Bay Nakano'ya hiçbir şey söylememenin daha iyi olduğunu bir şekilde anlamıştım. Tehlikeyi öngörme yeteneğim şimdiye kadar pek bir işime yaramadı, yoksa su gibi para harcar mıydım? Konuyla alakası olsun olmasın Masayo hep böyle söylerdi.

Bir yanım Sakiko'nun yazdığı o "pornografik" öykü hakkında daha çok şey öğrenmek istiyor ama bir yanım da hiçbir şey duymak istemiyordu. Bay Nakano yeniden sessizliğe gömüldü. Sandalyenin sırtından meşum bir gıcırtı geldi.

Ertesi gün Bay Nakano çok erkenden Kawagoe'daki açık artırma pazarına gideceğinden, dükkânın anahtarı bana emanet edildi. Gelir gelmez kepengi açtım, satılacak malları hızlıca tezgâha yerleştirdikten sonra anahtarı kaldırmak için arka odaya gittim. Kasanın üstünde Bay Nakano'dan bir not vardı.

Notta "Hitomi, şunu bir oku ve ne düşündüğünü söyle" yazıyordu. Bakışlarımı Bay Nakano'nun mavi keçeli kalemle yazılmış kargacık burgacık yazısından kaldırınca, notunun altında taslak metnin durduğunu gördüm. Metnin yazıldığı kâğıt, okulda kompozisyon dersinde dağıtılan kâğıtlardandı: Her sayfada dört yüz karakterlik boşluk bulunan, kahverengi çizgili, *Kokuyo* marka kâğıtlar.

İlk sayfada hiçbir şey yazmıyordu. Taslağı elime alıp sayfalarını çevirince, yazıların ikinci sayfada, beş boş satırdan sonra başladığını gördüm.

Önce yüksek sesle okudum: "Orta hattı takip et, hattan ayrılma." El yazısı güzeldi. Siyah mürekkep ve ince uçlu dolma kalemle yazılmıştı.

"Orta hattı takip et, hattan ayrılma," diye devam ettim.

"Alnı, burun kemerini, dudakları, çeneyi, boynu." Hiç de pornografik değil, diye düşündüm okurken. Ama üçüncü satıra gelince daha fazla yüksek sesle okuyamadım.

Şöyle bir şeyler yazıyordu:

"Orta hattı takip et, hattan ayrılma. Alnı, burun kemiğini, dudakları, çeneyi, boynu, göğüs kemiğini, karın boşluğunu, göbek deliğini takip et, sonra da klitoristen vajinaya, oradan da anüse geç. Parmak ucunu nazikçe ilerlet. Yavaş yavaş, defalarca, duraklamadan, okşayışın sonsuza dek sürecekmiş gibi ama parmağını vücudumun orta hattından hiç ayırmadan.

Mesela, göğüs kemiğime gelince, parmağını meme uçlarımda veya belimin kıvrımında gezdirmemelisin.

Yalnızca orta hattı takip et, defalarca. Külotum hâlâ üstümde. Orta hattan ayrılmadan parmağını külotumun içine sok, dikkatlice klitorisimin, vajinamın ve anüsümün sıralandığı hattı takip et.

Sıkmamalı, avuçlamamalı, hiçbir baskı uygulamamalısın. Tüyden birazcık daha ağır, akan sudan çok az daha hafif; ritmi bozmamalısın.

Yalnızca, o ahlaksız orta parmağınla, yavaş yavaş, alnımdan kuyruksokumuma vücudumu inip çıkan hattı takip et."

Okurken yutkundum. Taslaktaki erotizm hayalimdekinden farklıydı. Ama bu kez Sakiko'nun yüzünün neye benzediğini net bir şekilde hatırlıyordum. Yalnızca aşk otelinin önünde arkasını döndüğünde gördüğüm halini değil, hastanede ağlarkenki şişmiş yüzünü de belirgin bir şekilde anımsamıştım.

Bir müşteri geldi. Taslağı hızlıca ters çevirip kasanın yanına koydum. Hoş geldiniz, dedim her zamankinden yüksek bir sesle. Müşteri irkilerek bana baktı. Devamlı müşterimizdi, bu muhitte oturan bir öğrenciydi. Çenesini öne uzatıp gönülsüzce kısa bir baş hareketiyle selam verdi. Dükkânda hızlıca bir tur attıktan sonra alelacele kapıdan çıktı.

* * *

"Kusura bakma, Hitomi," dedi Bay Nakano dükkâna döndüğünde. Sesi pek içten değildi.

Ne için, dedim kaşlarımı çatarak.

"Kawagoe'dayken, bunun cinsel taciz sayılabileceğini fark ettim," dedi Bay Nakano yeşil kepini çıkararak. Bay Nakano eylülden beri kafasını kazıtıyordu. Haruo sonunda gerçekten kelleşmeye başladı, demişti Masayo ama Bay Nakano saçını kazıttığından beri kafasının gayet biçimli olduğu ortaya çıkmıştı. Neyse ki yumurta gibi kafan var, kel kalmak sana yakışır, demişti Masayo hayranlıkla öfkelenmişti Bay Nakano.

"Yasal olarak cinsel taciz *zaten*," diye karşılık verdim ciddiyetle. Bay Nakano bakışlarını yüzüme dikti. Gömleğinden buram buram toz kokusu yayılıyordu. Açık artırma pazarında çoğu şey depolarda saklandığı için oraya her gidişinde üstü başı toz içinde dönerdi.

"Bunun dışında, iyi bir şey alabildiniz mi?" diye sordum gayet olağan bir tavırla. Bay Nakano'nun bir anda yüzü aydınlandı.

"E, söylesene, Hitomi, nasıl buldun?" diye sordu sorumu yanıtlamadan.

Ne gibi, neyi nasıl buldum? Anlamazdan geldim. Bütün sabahı Sakiko'nun taslak metnini okuyarak geçirmiştim. Bence gerçekten harikaydı. Birinci şahıs anlatıcının gerçekten Sakiko olup olmadığını merak etmiştim. Sevişme eylemi –başlangıçtan veya ön sevişmeden başlayarak, sonuna veya sevişme ertesine kadar– canlı ve şehvet uyandıran detaylarla betimlenmişti. Anlatıcı en az on iki kez geliyordu. "Pöf" demiştim kendi kendime sayfaları bir solukta okurken. Beş müşteri gelmiş ama beşi de –benim coşkuma tepki olarak mı, bilmiyorum– önceki öğrenci gibi alelacele dükkândan çıkmıştı. Dolayısıyla bugünkü hasılat hâlâ sıfırdı.

Öğle yemeği olarak bir sandviç almak için markete giderken Sakiko'nun taslağının bir kopyasını almaya karar vermiştim. İçim pek rahat değildi ama taslağı görmek isteyen ben de-

ğildim ki, diye düşünerek, kararımın haklılığına kendi kendimi inandırmıştım. Fotokopi makinesinin kapağını taslak metnin üstüne bastırırken, aralıktan kaçan ip gibi incecik beyaz ışık gözlerimi kamaştırmıştı.

"Bu kadar acımasız olma, Hitomi. Okudun, değil mi? Şuradaydı," diye sordu Bay Nakano, derli toplu bir şekilde kasanın yanında duran taslak metne yan gözle bakarak. Yani, evet, diye başımı salladım. Hep böyle mi sevişirsiniz, diye sordum olabildiğince kayıtsız bir ses tonuyla.

"Bu da bir nevi cinsel taciz olmuyor mu şimdi?" diye sordu Bay Nakano dudaklarını bükerek.

"Öyle mi, değil mi?" diye üsteledim.

"Yani, böylesi biraz fazla abartılı."

Gerçekten mi?

"Ben sevişirken, daha çok, nasıl diyeyim, şefkatli ve dürüstümdür," dedi Bay Nakano avucuyla başının tepesini ovuşturarak. Belli belirsiz bir gıcırtı duyuldu.

"Sevişmeyi bu kadar karmaşık hale getirenler var mıdır?" diye sordum doğruca Bay Nakano'nun yüzüne bakarak. Sakiko'nun yazdığı öyküdeki "ben" ve "sen", birbirlerinin vücutlarının yalanabilecek her yerini yalamış, denenebilecek her pozisyonu denemiş, çıkarılabilecek her müstehcen sesi çıkarmış, alınabilecek her zevki almıştı.

Bay Nakano, "Ben nereden bileyim?" diyerek beni ufak çaplı bir hayal kırıklığına uğrattı.

Şimdi anlıyorsunuz ya, böyle şeyler yazdığını gördükçe güvenimi kaybedeceğim, diye sürdürdü gözlerini kırpıştırarak. Bir anda Bay Nakano'nun üstünden yeni bir dalga halinde toz kokusu yükseldi.

"Ne yani, sizin sevişme tarzınız daha mı basit?" diye sorma cüretinde bulundum düşünmeden; merakımın esiri olmuştum.

Hayır, yani, demem o ki orta yaşlı olmama rağmen hâlâ iyiyimdir. Ama, nasıl diyeyim, öyküdeki fazla alengirli, çok abartılı. Mesela o parmak olayı hiç bana göre değil.

Düşününce, Sakiko'nun yazdıklarında Bay Nakano'nun konuşma tarzını anımsatan bir şeyler vardı. "Nasıl derler, biraz edebi?"

Bu arada, bugün neler alabildiniz, diyerek konuyu değiştirdim.

Bay Nakano bugünkü işiyle ilgili soruma yanıt bile vermeden aval aval bakmakla yetindi. Bir ara yine o antika sandalyeye oturmaya yeltendi ama kısa bir tereddütten sonra ona oturmamaya karar verdi ve uzun süredir dükkânda çürümeye terk edilmiş, üç bacaklı, aksak, sentetik deri tabureye oturdu.

Arka kapıdan bir motor gürültüsü duyuldu. Herhalde Takeo dönmüştü. Muhtemelen Masayo da kamyondaydı. Masayo, yeni bebek kreasyonu için "malzeme" toplama bahanesiyle, Takeo ile birlikte gitmişti. Bugünkü mallar diplomatlık yaptıktan sonra geçenlerde ölen bir adamın evinden alınacaktı.

"Evde iki Shinsui Ito vardı," dedi Masayo dükkâna girerken. Bay Nakano başını kaldırıp dalgın dalgın baktı. Masayo'nun arkasından Takeo girdi. Bay Nakano, Masayo'ya bir bakış attıktan sonra, başını yeniden önüne eğdi. Bense Takeo içeri girer girmez arkamı dönmüştüm.

Yaklaşık beş gündür Takeo'nun yüzüne bakmıyordum.

"Ne oldu yahu?" diye sordu Masayo etkili bir sesle. Takeo, Masayo'nun arkasında durmuş, boş boş bakıyordu. Bir an başımı kaldırınca Takeo ile göz göze geldim. İstemsiz olarak ters bir bakış attım ama Takeo sakinliğini korudu.

Daireme dönmüş, hazır *yakisoba* erişteşinin üstüne sıcak su dökerken telefon çaldı. Homurdanarak telefonu açıp ahizeyi kulağımla omzumun arasına kıstırdım.

"Ben Kiryu, Bayan Suganuma'yla mı görüşüyorum?" dedi hattaki ses.

Ne, diye karşılık verdim.

"Kiryu ben, Bayan Suganuma?" dedi ses yeniden.

Konu nedir, dedim kaba bir tavırla.

Arayan kişi bir süre sessiz kaldı. Ne istiyorsunuz, diye ekledim daha da haşin bir tavırla. İkinci bir sessizlikten sonra, boğuk bir öksürük sesi duyuldu.

"Ha, soyadın Kiryu demek," dedim isteksizce çünkü Takeo hâlâ bir şey söylemiyordu.

"Bildiğini sanıyordum, Hitomi."

Hayal meyal hatırlıyorum, dedim. Aslında gayet iyi biliyordum ama bildiğimi kabul etmek içimden gelmiyordu.

"Şey, sana sormadan çıplak resmini çizdiğim için özür dilerim," dedi Takeo tekdüze bir sesle, sanki bir metinden repliğini okuyormuş gibi. Öyle bir konuşma tarzı vardı ki sanki defalarca prova yapıp o sözleri tekrar tekrar söylemiş de sonunda sözcüklerin anlamı –en azından onun için– çoktan yitip gitmiş gibiydi.

"Önemli değil," dedim yumuşak bir sesle.

"Özür dilerim."

"Önemli değil." Birinin sizden defalarca özür dilemesi biraz bunaltıcıydı.

"Özür dilerim."

Bir şey söylemedim. Takeo da söylemedi. Boş gözlerle bakışlarımı telefonun önündeki küçük saatin saniye ibresine diktim. İbrenin ağır ağır altıdan on bire geçişini izledim.

"Neyse, benim *yakisoba*m soğuyor," dedim, tam o sırada Takeo, "Ah, çıplak halin," diyordu.

"Ne olmuş çıplak halime?"

"Bence çok güzel." Takeo duyulması zor bir sesle konuşuyordu.

Seni duyamıyorum, tekrar söyle, dedim. Olmaz, diye karşılık verdi. Tam *yakisoba* yapıyordum, dedim. Tamam, dedi Takeo.

Özür dilerim, dedi son kez telefonu kapatmadan önce. Ahizeyi elime alıp saate baktım; saniye ibresi yeniden altıya gelmişti.

Orada durup saniye ibresinin tekrar tekrar devrini tamamlamasını izledim. *Yakisoba*mı hatırlayınca kapağı kaldırdım

ama tıpkı düşündüğüm gibi, erişte kalan suyu çekmiş, hamur gibi olmuştu.

Ertesi gün aniden sonbahar geldi. Sıcaklık gitmişti, gökyüzüyse inanılmaz berraktı.

Yaz biter bitmez, Kanto bölgesinin dört bir yanında birbiri ardında çeşitli pazarlar kurulmuştu, bu da Bay Nakano'yu bir hayli meşgul ediyordu. O gün Takeo da pazara gitmekle görevlendirilmişti. Normalde üç günde bir öylesine uğrayan Masayo bile, kasımda açılacak bebek kreasyonu sergisinin hazırlıklarıyla uğraşıyordu.

Alışılmadık bir ciro yapmıştık, yalnızca ufak tefek şeyler satmamıza karşın, toplam hasılat 300.000 yenden fazlaydı. Normalde Bay Nakano kapanış saatine kadar dükkâna dönmezse parayı kasada bırakıp dükkânı kapatır, anahtarı Masayo'nun evine bırakırdım. Genel uygulama böyleydi ama o kadar büyük bir meblağı dükkânda bırakmak beni kaygılandırdığından, kapanıştan sonra da dükkânda oyalandım.

Kepengi indirmek için ön tarafa çıktım, sonra arka kapıya gidip kapıyı içeriden kilitledim. Genelde biri gelince satılmamış bir *kotatsu* koyduğumuz arka odada, şimdi alçak, geniş bir masa vardı. Masa satılıktı ama hepimiz öğle molasında sırayla o masayı kullanıyorduk. Üstüne çorba falan dökmekten korkmayın; leke, antika masanın şanındandır, demekten hoşlanırdı Bay Nakano.

Çay yapıp masaya oturdum. Önce bir, sonra iki fincan çay içtim, hatta demliğin dibinde kalanla kendime açık bir çay daha koyup üçüncü fincanımı da içtim ama Bay Nakano hâlâ ortalarda yoktu. Cep telefonunun telesekreterine mesaj bırakıp dükkânda beklediğimi söylemiştim, o yüzden gelince arka kapıyı tıklatmasını umuyordum ama şimdi de kapıyı çalar ve duymazsam diye endişelenmeye başlamıştım.

Garajı kontrol etmek için arka kapıyı açtım ama kamyon yerinde yoktu.

Hep yanımda taşıdığım bez torbadan Sakiko'nun yazdığı "Romanımsı şey"in kopyasını çıkardım.

Bir cümleye bakakaldım: "Başlangıçta, gelince, sesim yüksek çıkardı. Ardından, yavaş yavaş, sesim alçalıp boğuklaştı." Eylül başından beri Bay Nakano'nun "banka" ziyaretlerinin biraz seyrekleştiği geldi aklıma.

Telefon çaldı. Kasanın yanında duran telefona giderken açıp açmamayı düşündüm. Dükkânın ışıkları kapalıydı, o yüzden eşyalara çarpmamaya çalışarak, yavaş yavaş yürüdüm.

Telefon uzun uzun çaldı. Ahizeyi yaklaşık on beşinci çalıştan sonra kaldırmama karşın, arayan kişi hâlâ kapatmamıştı.

Telefondaki, "Nakano dükkânı," dememe fırsat vermeden konuştu.

"Benim."

Pardon? Telefondaki sustu. İçimden bir ses, Sakiko diyordu.

"Bay Nakano Fujisawa'daki pazardan henüz dönmedi," dedim olabildiğince tarafsız bir sesle.

Teşekkür ederim, dedi Sakiko. İkinci bir sessizlikten sonra, Bayan Suganuma, sizsiniz, değil mi? Nakano dükkânında çalışmaya başladığımdan beri, anca birkaç kez soyadımla çağrılmıştım ama şimdi iki gün üst üste soyadımla çağrılıyordum.

"Evet, benim."

"Benim... şeyi... okudunuz, değil mi?" dedi Sakiko.

Evet, diye yanıtladım dürüstçe.

"Nasıldı?" diye sordu.

"Bence fevkalade." İstemeden Takeo gibi konuşmuştum.

Sakiko kendi kendine kıkır kıkır güldü.

"Baksanıza," dedi, sürekli telefonlaşan kız arkadaşlardık sanki. "Şu selüloit bebekleri bilir misiniz? Sizce de çok erotik değiller mi?"

Pardon?

"Ben küçüklüğümden beri öyle düşünmüşümdür; eklemlerinin oynayışını, kollarının bacaklarının tam tur dönüşünü gördüğümden beri," diye sürdürdü Sakiko.

Bir "evet" veya "öyle mi" bile diyemeden sustum kaldım. Sonra Sakiko da başka bir şey demedi.

Derken bir baktım, Sakiko telefonu kapatmış, bense elimde ahize, o kasvetli karanlıkta dikiliyorum.

Selüloit, diye mırıldandım.

Selüloidin *lülo*sunu telaffuz etmek zordu.

Ahizeyi yerine koyup arka odaya döndüm. Benim hiç selüloit bebeğim olmamıştı. Benim çocukluğumda bebeklerin çoğu yumuşak plastikten yapılırdı, hepsinin de, nedense Jenny, Sara ve Anna gibi, yabancı adları vardı.

Tekrar Sakiko'nun "romanına" bir göz atınca, "kuku" sözcüğü gözüme çarptı. Erkeğin, anlatıcıyı o sözcüğü söylemeye zorladığı bir sahnede geçiyordu.

Bay Nakano'yu böyle bir şey yaparken gözümün önüne getirebilirim, diye düşündüm kendi kendime, fotokopiyi bez torbama geri koyarken. Floresan ışıklar göz acıtacak kadar parlaktı, o yüzden avucumla gözlerimi kapattım.

Dikiş Makinesi

"Bir Seiko Matsuda geldi," diyordu Bay Nakano.

"Ne zamandan kalma?" diye sordu Tokizo.

"Burada 1980'lerin başı diyor," dedi Bay Nakano defterin sayfalarını karıştırarak. Dükkân telefonunun yanında tuttuğumuz defterdeki *Seiko→80'lerin başı* sözcükleri, Takeo'nun yazısıyla yazılmıştı. Takeo'nun genel karakterini düşününce, bu biçimli, zarif harflerin ona ait olduğunu hayal etmek zordu.

"Biz bir fotoğrafını ekleriz, satış kopyalarını da ben hallederim. Bana hemen e-postayla gönderirsin," dedi Tokizo coşkuyla.

Masayo, Tokizo'dan "Bay Leylek" diye söz ederdi. Sanırım bunun nedeni adamın leylek gibi incecik olması, aynı zamanda da lordlara yaraşır bir asalet taşımasıydı.

"Dediklerine göre Tokizo, Gakushuin Üniversitesi'ne gitmiş." Masayo bir gün tam dedikodu havasındaydı. Ya, Gakushuin demek, dedim heyecansız bir sesle. Masayo da benim heyecansız ses tonuma uyum sağlayarak, "Evet, öyle," dedi.

Tokizo belki altmış beşindeydi, belki yetmişi geçmişti, belki de doksanlarına merdiven dayamıştı: Kestirmek mümkün değildi. Geçen gün emekli maaşı aldığını söyledi, o halde en az altmış beş vardır, dedi Masayo. "Abla, sen Tokizo'dan mı hoşlanıyorsun?" diye sordu Bay Nakano. Masayo kusursuz hilal kaşlarını sinirle kaldırarak, ne diyorsun sen, diye çıkıştı. Tokizo hakkında bir şeyler öğrenmek isteyen sensin, diye yanıtladı Bay Nakano.

Saçmalama, dedi Masayo, suratını asıp bakışlarını kaçırdı. Hım, gerçekten o kadar saçma mı, diye düşünerek profilden

Masayo'ya baktım. Masayo'nun yüzünde hiç ayva tüyü yoktu. Alıyor musun, diye sormuştum bir keresinde. Almıyorum, demişti Masayo. Kıllarım çok incedir, yüzümde neredeyse hiç çıkmaz.

Ne? Şaşkınlıkla başımı kaldırdım ama Masayo soğukkanlı bir ifade takındı. Bay Nakano da kayıtsız görünüyordu. Ne tuhaf bir ikiliydi bu kardeşler.

"Seiko Matsuda nadir bulunan gerçek boyutlarda ayaklı posterlerden biri olmalı ama birkaç defosu varsa açılış fiyatı muhtemelen alt sınırda olur."

"Düşük fiyatla başlasa da olur, sonra yükselir."

Bay Nakano ile Tokizo, Tokizo'nun yürüttüğü çevrimiçi açık artırmalarda satılacak eşyalar hakkında konuşuyorlardı. Son günlerde Nakano dükkânının internet satışlarından kazandığı pay artmaktaydı. İşleri başkasına bırakmak riskli, Haruo, o yüzden bilgisayar kullanmayı öğrensen iyi edersin, demişti Masayo ama Bay Nakano bilgisayarla hiç uğraşmak istemiyordu, o yüzden en başından işi Tokizo'ya bırakmıştı.

Bence Tokizo, Sakiko'nun akrabası, demişti Takeo bir süre önce, ondandır.

Tokizo, Sakiko'nun akrabasıysa Bay Nakano'nun çevresi bir hayli dar demektir, öyle değil mi, demiştim. Takeo bir süre düşündükten sonra, benimki daha dar, demişti. Bir sen, bir de ölen köpeğim. Ölen köpeğin, diye tekrarlamıştım. Köpeğim, diye tekrarlamıştı. O an hissettiğim hüznün içinde bariz bir rahatlama vardı.

1980'lerin pop yıldızının gerçek boyutlarında ayaklı fotoğrafını dükkâna getiren Takeo'ydu. Arkası kartonla kaplı fotoğraf, aşağı yukarı yirmi yıl önce bir dikiş makinesi üreticisi için yapılan reklam kampanyasının bir parçasıydı. "Seiko Matsuda değil mi o?" diye sordu Bay Nakano neşeyle.

Takeo koltuğunun altında resimle geldiğinde, ortaokuldaki sınıf arkadaşlarımdan birinin ünlülerin eşyalarını biriktirdiğini

anlatıyordum ama bizim resim onun koleksiyon anlayışını biraz aşıyordu.

"İnsanlar dükkâna girip aniden karşılarında tam boy bir karton figür görünce ürkerler," dedi Masayo.

"Sanırım bunlara gerçek boyutlarında ayaklı poster deniyor," dedi Bay Nakano, Seiko Matsuda'nın yüzüne yakından baktı.

"Bedava mı verdi?" diye sordu Takeo'ya.

"5.000 yene satarım dedi."

"Sana hediye etmedi yani, öyle mi? Ne paragöz adam!" diye bağırdı Bay Nakano alnına vurarak.

Takeo bir şey söylemeden, Seiko Matsuda'yı *tatami*ye koydu. Seiko Matsuda'nın fönlenip dışa doğru kıvrılmış kâkülünün ve kulaklarının çevresindeki saçların rengi biraz atmış, posterin cilası biraz solmuştu.

"Seiko Matsuda güzelmiş, değil mi?" dedim, Bay Nakano başını salladı. Bende birkaç plağı var, dedi.

Öyle mi? Heyecan belirtisi göstermeden başımı salladım. Bay Nakano biraz alınmış olacak ki, "Benim yaşımda biri için onun plaklarını almanın biraz farklı bir anlamı vardır," dedi.

"Ne anlamı?"

"Seiko'nun *kitsch* bir yanı vardır."

Bay Nakano konuşurken, Takeo arka kapıdan çıktı. Öyle mi? Yine heyecandan uzak bir tavırla Bay Nakano'ya bakarak başımı salladım.

"Mesela, Hitomi, *ayu* sözcüğünü duyunca, aklınıza o leziz tatlı su balığı ve başka bir dünyaya ait hazlar gelir, öyle değil mi?" diye sürdürdü Bay Nakano.

Ayu, diye mırıldandım. Ayu derken, şarkıcı Ayumi Hamasaki'den mi söz ediyorsunuz, diye sordum; özellikle Takeo'nun konuşma tarzını taklit ediyordum. Bay Nakano iki elini gevşekçe yanlarına bıraktı.

Başka bir dünyaya ait derken ne demek istediğini sorarak konuyu uzatacaktım ama şimdi Bay Nakano'yu kızdırmanın sırası değildi, o yüzden vazgeçtim.

Tamam, bu kadarı yeter, dedi Bay Nakano bıyık altından, sonra da Takeo'nun peşinden dışarı çıktı. Gerçek boyutlu Seiko Matsuda, yüzükoyun tataminin zemininde yatıyordu. Bir elinde dikiş makinesi tutarken, öbür eliyle nazikçe göğsünü gösteriyordu, yüzünde de tatlı bir gülümseme vardı.

Ayu, o sözcük son kez dudaklarımda şekillenirken, başımı iki yana salladım.

"Bir de ovma fırçası lazım," dedi Takeo.

"Ovma fırçası mı?" diye sordum.

"Temizlik için."

"İyi de, yer fırçamız var ya."

"Ovma fırçası daha iyi olur."

Bahsettiğimiz temizlik, dükkânın önündeki kedi çişini fırçayla temizlemeyi içeriyordu. Son günlerde kedi dükkânın önüne daha sık işer, günde en az üç kez izini bırakır olmuştu. Nakano dükkânının hemen sağındaki sokağın girişinde, asfaltın çatladığı yerde öbek öbek pisi pisi otları bitmişti; anlaşılan sokak kedileri de orayı tuvalet edinmişti.

"O ovma fırçasını kim kullanacak peki?"

"Ne bileyim, sen, ben."

"Öf, ben kullanmam."

"İyi o zaman, ben hallederim."

Takeo gözlerini yukarı dikerek bana bir bakış attı.

"Ben yapmam demedim, dedim mi? Yalnızca ovma fırçasını kullanmak istemiyorum dedim. Yer fırçasıyla gayet iyi idare ediyorum."

"Anladım."

Yukarı çevrilmiş gözlerine karşın bakışları yoğundu. Bu çocuk bana surat mı asıyordu? Birden sinirlendim.

"Baksana, sen o kediyi hâlâ besliyor musun?" diye sordum. Kedi çişi sorunumuza karşın, Takeo arka kapıya hep kedi maması bırakıyordu.

"Yemek yemeğe gelen kediyle buraya işeyen kedi aynı değil."

Nereden biliyorsun, diye çıkıştım soğuk bir sesle. Takeo dudaklarını birbirine bastırdı. Omuzları katılaştı. Bir anda öyle söylediğime pişman oldum.

Alışveriş listesi yapıyorduk. Masayo *beş numara saksı (2), kil bilyesi* yazmıştı. Onun altında Bay Nakano'nun yazısı vardı: *zamklı keten bant, üç rulo; siyah keçeli kalem, geniş uçlu; körili galeta.* Nalburda galeta satılmaz, değil mi, demeye kalktım ama Takeo'nun dudakları aralanmadı.

Telefon çaldı. Takeo daha yakındı, o yüzden telefon dört kez çalana kadar bekledim ama Takeo açma girişiminde bulunmadı. Alo, diyerek ahizeyi kulağıma götürdüm ama kısa bir sessizlikten sonra, hattın kapandığını bildiren bir tık sesi duyuldu.

"Kapadı," dedim elimden geldiğince neşeyle ama Takeo sessizliğini korudu. Pastırma yazının sıcakları sonunda bitmişti, hava açık ve aydınlıktı. Gökteki bulutlar yüksekteydi. Bay Nakano yine Kawagoe'da düzenlenen bir satıcı pazarındaydı. Kamyonuyla giderken, Seiko'nun piyasa fiyatını öğreneceğim, demişti.

"Kediler çok şirin, öyle değil mi?" Sohbeti sürdürmek uğraştırıcıydı ama neşeli görünmeye çalışıyordum.

"Öyle mi dersin?" Takeo sonunda konuştu.

"Çok şirinler."

"Pek sayılmaz."

"Madem öyle, neden besliyorsun o zaman?"

"Öylesine."

Ne şimdi bu, diye haykırdım. Ne dedim ki ben?

Alttan destekleyerek açık tuttuğumuz ön kapıdan içeri bir arı girmişti, vızır vızır içeride uçuyordu. Takeo, yüzü hâlâ asık, gözünün ucuyla arının uçuşunu izliyordu. Arı çok geçmeden yolunu bulup dışarı çıktı.

"Öylesine," diye yineledi Takeo. Ardından alışveriş listesini hızla katlayıp arka cebine koydu ve arkasını döndü. Paran var mı, diye seslendim arkasından. Var, dedi dönmeden.

Takeo'nun sesi sakindi ki bu da beni iyice çileden çıkarmıştı. Kötü bir şeyler söylemek için karşı konmaz bir istek duyuyordum.

"Bir daha görüşmeyelim," dedim. Takeo dönüp baktı.

"Yani, artık ikimiz diye bir şey yok."

Ne, dedi sanki ama sesini duyamadım.

Orada bir süre öylece dikildikten sonra yine arkasını döndü ve bu kez daha da hızla dükkândan çıkıp gitti. Arkasından, dur, diye bağırmak istedim ama sesim çıkmadı.

Neden pat diye böyle bir şey söylediğimi hiç bilmiyordum. Arı tekrar içeri girdi. Önceki gibi doğruca dışarı döneceğine, vızıldayarak tüm dükkânı gezindi. Kasaya yaklaşınca kanatlarının sesi gürültüyle yankılandı. Bay Nakano'nun bir sandalyenin üstünde bıraktığı havluyu salladım. Havlu yalnızca havayı yelledi. Arı kanatlarını sakin sakin çırparak dükkânın içinde uçmaya devam etti.

"Seiko'nun Walkman II reklam kampanyasının iki yüz yetmiş bin yene kadar alıcı bulduğunu söylediler," dedi Bay Nakano gözlerini kocaman açarak.

Bay Nakano, Kawagoe'daki pazarda tanıdığı diğer satıcılara gerçek boyutlu ayaklı posterlerin rayicini sorup soruşturmuştu. "İki yüz yetmiş bin," dedi Masayo, onun da gözleri yuvalarından uğramıştı. Kardeş olmalarına karşın, genelde Masayo ile Bay Nakano birbirlerine hiç benzemezlerdi ama şimdi ikisi de gözlerini kocaman açınca tıpatıp aynı gözüküyorlardı.

"Dediklerine göre, Junko Sakurada ile Kumiko Okae'nin soğuk algınlığı için yaptığı kampanyalar da hemen hemen o fiyata gitmiş."

Gerçekten mi? Tanrım, dedi Masayo düşünceli düşünceli başını sallayarak. Masayo son zamanlarda bebek kreasyonu sergisine hazırlanma bahanesiyle, Nakano dükkânına her gün gelir olmuştu. Dükkâna gelince ilhamla doluyorum, diyordu ve neredeyse tüm öğleden sonralarını dükkânda geçiriyordu.

Onun sayesinde geçen ayın satışları çok iyiydi. Masayo kasadayken nedense müşteriler büyülenmişçesine bir şeyler satın alıyordu.

"Vay canına, acaba bizim dikiş makineli Seiko da iki yüz bine satılır mı?" dedi Masayo rüyada gibi. Takeo'nun getirdiği Seiko Matsuda şimdi arka odanın bir köşesinde ayakta duruyordu. Şu kıza bakınca, o ağır görünümlü dikiş makinesini kaldırmak kolaymış gibi geliyor, öyle değil mi, dedi Masayo hayranlıkla. Şu ünlüler çok etkileyici, diye devam etti. Masayo'yu hâlâ çözememiştim.

"Kalçasında kocaman bir kırışıklık var, yani iki yüz bin imkânsız gözüküyor ama bence yüz bine gitmemesi için bir neden yok," dedi Bay Nakano dalgın dalgın. Dün değil, önceki günden beri Bay Nakano her zamanki beresini çıkarıp eski manga karakteri Sho-chan'ın taktığı gibi ponponlu bir bere takmaya başlamıştı. Kış yakındır, demişti dün devamlı müşterilerden biri, Bay Nakano'nun beresini süzerek.

Sen ne dersin, Hitomi, diye sordular, başımı kaldırdım. Sabahtan beri Takeo'ya mesaj yolluyordum ama yanıt gelmemişti. Dün nalbura gittikten sonra dükkâna dönmemişti. Saat sekize kadar dükkânda oyalanmıştım ama o gelmemişti.

Takeo nalburdan aldığı şeyleri bırakmak için sabah erkenden gelmişti anlaşılan ama ben geç gelince yollarımız kesişmemişti.

"Şuna bak, körili galetamı almamış," dedi Bay Nakano somurtarak. Beresinin ponponu sallandı. Gidip alayım mı, diye teklifte bulundum. Senden istemek hiç hoşuma gitmiyor, dedi Bay Nakano, oysa cebinden bozukluk çıkarmaya başlamıştı bile. Artarsa üstüyle kendine de bir şey al. Masayo güldü. Kız getir götürcün mü senin?

Alışveriş bölgesinin kenarındaki eski fırının yolunu tuttum. Yürürken mesaj geldi mi diye baktım. Hiç yeni mesajım yoktu. Telefonumla oynadığımdan, park etmiş bir bisiklete takılmayı becerdim.

Düşen bisikleti düzelttim ama park ayağını ayarlamaya giderken bir gıcırtı duydum. Bir baktım, park ayağı tuhaf bir açıyla eğilmiş. Telaşla ellerimi bisikletin üstünden çekince bisiklet tekrar devrildi. Ne yaptımsa bisikletin kendi başına dik durmasını sağlayamadım. Bisikleti bir telefon direğine yaslayıp olay yerini sessizce terk etmekten başka seçeneğim kalmamıştı. Tam o sırada cep telefonum çalmaya başladı.

"Efendim," diye açtım aksi bir tavırla.

"Bayan Suganuma'yla mı görüşüyorum?" dedi bir ses.

"Bana soyadımla hitap edip durma."

"Sana başka adla hitap etmek istemiyorum."

O zaman bir daha beni arama, diye bağırdım telefonuma. Tangur tungur bir gürültü duyarak arkamı dönünce, direğe yaslanmış bisikletin tekrar devrildiğini gördüm. Fark etmemiş gibi yaparak hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladım.

"Lütfen bana bağırma," dedi Takeo.

"Sen de bağırtma o zaman."

Sabah yolladığım mesajlarda neler yazdığımı hatırlamaya çalıştım. *Nasılsın? Dün biraz tuhaf şeyler söyledim galiba. Kusura bakma.* Bu minvalde bir şeyler.

"Lütfen gerçekten içinden gelmeyen şeyler söyleme," dedi Takeo alçak sesle.

Ha, dedim.

"Artık görüşmeyelim falan gibi şeyler."

Hadi ama ya, ciddi olmadığım belli değil miydi? Sesim biraz yumuşamıştı. Çatık kaşlarım bir anlığına gevşedi ama sonra yine çenem kasıldı.

"Ben sana kızgınım," dedi Takeo yine alçak sesle.

Ha, dedim yine.

"Lütfen artık beni arama, mesaj da gönderme," diye sürdürdü.

Boğulacak gibi oldum.

"Tamam. Güle güle."

Bir saniye sonra, hattın kesildiğini bildiren sesi duydum. Telefonu suratıma kapatmıştı.

Az önce neler olmuştu öyle? Fırına gidip galeta aldım. Bozukluklarla da iki mini ay çöreği aldım. Galeta ve ay çörekleri-nin torbasını göğsüme bastırıp Nakano dükkânına çıkan sokaklarda yürüdüm. Bisiklet hâlâ yerde yatıyordu. Bay Nakano ile Masayo dükkânın arka odasında yüksek sesle gülüyorlardı. Galeta torbasını sessizce Bay Nakano'ya uzatınca, Bay Nakano galetalara bakıp, "Ay, yok, ben et suyu aromalı değil, körili galeta istemiştim!" dedi. Masayo, Bay Nakano'ya dönerek, "Böyle yapacaksan, git de kendin al!" dedi. Kurulu makine gibi başımı salladım. Mekanik hareketlerle torbadan ay çöreklerini çıkardım, mekanik hareketlerle siyah çay yaptım, mekanik hareketlerle ay çöreğini dudaklarıma götürdüm, mekanik hareketlerle çiğneyip yuttum. Takeo çok kızmış demek, diye söylendim boşluğa. Ama neden, kızacağı ne oldu ki? Kendi kendime ne kadar söylensem de bir yanıt alamayacaktım. Bay Nakano ile Masayo kaşla göz arasında ortadan kaybolmuşlardı. İçeri bir müşteri girdi, selamladım. Güneş mekanik düzende gibi battı. Kasa kayıtlarını kontrol edince günlük hasılatın 53.750 yen olduğunu gördüm. Belleğimde kasaya bu kadar satış girdiğime dair bir anı yoktu. Dükkânın girişinden içeri soğuk bir esinti girdi. Cam kapıyı kapatmak için mekanik hareketlerle ön tarafa yürüdüm.

"Ne oldu, sevgili Hitomi, kuyruğuna mı bastın?" dedi Masayo.

"Kuyruğuna mı?" diye sordum.

"Hani, kediler ve köpekler de kuyruklarına basılınca deliye dönerler ya. Bize de ne kadar saçma gelir," dedi Masayo, teni ışıl ışıl parlıyordu.

Önceki gece Masayo, Michi Hala'nın söylediği salatalık–kivi maskesini denemişti. Masayo dükkâna gelir gelmez durumdan beni haberdar etti, hatta sormama kalmadan, "Salatalık ve

kivili güzellik maskesi"nin tarifini bile verdi. Tarif açık pembe bir kâğıdın üstüne açık mavi dolma kalemle, özenle yazılmıştı.

Teşekkürler, diyerek sessizce tarifi aldım. Masayo başını yana eğdi.

Nen var, Hitomi? Son günlerde kendinde değil gibisin.

Evet, öyle.

Bölük pörçük anlatmaya başladım, derken bir baktım, dilim çözülüvermiş, Takeo ile durumum hakkında Masayo'dan akıl alıyorum.

"Kızın teki onun söyledikleri karşısında kısasa kısas yaptı diye, kızması gerçekten haksızlık," diye yakındım; Masayo ise yüzünde ciddi bir ifadeyle, kafasını toparlamak için biraz durdu.

"Yirmilerindeyken kız diyebilirsiniz," dedi yüzünde aynı ciddiyetle.

Ne demek istiyorsunuz, diye sordum, şaşırmıştım.

"Otuzlarınıza geldiğinde, kendinden kız diye söz etmemelisin." Ben Masayo'dan gerçek bir tavsiye duyacağımı sanırken, o bana bunları diyordu.

Nesi yanlış, anlamadım, insan kendini böyle gördüğü sürece, diye homurdandım.

"Ya ellilerine gelince?" diye sordu Masayo, yüz ifadesi iyice ciddileşmişti.

Ellilerime gelince, ha! Ellilerimde kendimi kesinlikle bir kadın olarak görürüm.

Ellilerine gelince, öyle görürsün demek? Masayo içini çekti.

İçeri bir müşteri girdi. Yele gibi beyaz saçları olan bu adam, devamlı müşterilerimizdendi. En güzeli kalın, gür ve beyaz saçlardır, demişti Bay Nakano bir keresinde imrenerek. Yani ince ve siyaha kıyasla. Ya da kırçıla.

Masayo ayağa kalkıp adamı selamladı. Biraz sohbet ettiler. Son günlerde hiç tabak gelmedi, dedi Masayo. Bu müşteri genelde antika sayılmayacak, yirminci yüzyıl başlarından kalma eski moda geniş tabaklar alıyordu. O tarz tabaklar sizin

dükkâna pek gelmiyor, dedi müşteri Masayo'ya sohbet havasında. Ama gelenler de diğer dükkânlara kıyasla hem daha ucuz hem de çok daha iyi kalite oluyor. Bu müşteri benimle veya Bay Nakano ile muhatap olduğunda, o ağzını bıçak açmayan, müşkülpesent tavrından bir an bile sıyrılmazdı.

Adam 1920'lerin sonundan veya 1930'ların başından kalma, küçük, sığ bir tabak aldı. Masayo gülümseyip eğilerek teşekkür etti. Müşteri gidene kadar da o zarif gülümsemeyi korudu. Adam görüş alanımızdan çıkar çıkmaz Masayo her zamanki canlı yüz ifadesine bürünerek sordu: "E, sonra ne oldu?"

Ne aradı ne mesaj attı, dedim uysal bir sesle.

"Ya sen, sen aradın ya da mesaj attın mı?"

Ama...

"Ama ne?"

Aramaya korktum.

Korktun mu? dedi başını sallayarak. Tabii, anlıyorum. Oğlanlar korkutucudur. Bazen hiçbir neden olmasa da korkarsınız. Masayo tekrar tekrar başını salladı.

Öyle işte, korkuyorum, diye düşündüm içimden. Şimdi de Takeo'dan korkuyordum. Ben, Takeo'yla adeta dalga geçen, onu ciddiye almayan ben.

Peki, ona erkek değil de, oğlan demek doğru mu? diye sordu Masayo.

Evet, o kesinlikle erkek değil, oğlan çocuğu, diye karşılık verdim. Aslında Masayo'ya hakkında konuştuğumuz kişinin Takeo olduğunu söylememiştim. Peki nasıl bir oğlan, bugünlerde gördüğümüz bıçkın gençlerden mi? diye mırıldandı, Masayo eğleniyordu.

Kesinlikle değil, dedim suratımı asarak. Neyse, bir daha yüzünü bile görmek istemiyorum. Ne ararım ne mesaj atarım. Konuşurken gittikçe daha çok öfkelendiğimi hissedebiliyordum.

Tanrım, dedi Masayo. Bu tarz şeyler kişilerin verdiği tepkiye bağlıdır. Bana laf düşmez, diyerek ayağa kalktı. Yine bir devamlı müşterimiz, otuzlu yaşlarında bir kadın, içeri girmişti.

İşte o kesinlikle bir kadın, öyle değil mi, diye fısıldadı Masayo bana, sonra da aydınlık bir gülümsemeyle müşteriyi selamlamaya gitti. Bizimle bir çay içmez miydiniz? Tam çay yapmak üzereydim, dedi neşeyle. Oysa daha şimdi sohbet esnasında üç fincan siyah çay içmiştik.

Çok sevinirim, dedi kadın coşkuyla. İkisi aynı şekilde gülüştüler.

Artık Takeo'yu görmek istemediğimi söylemiştim ama onu görmeme konusunda pek başarılı olamadım.

Zaten "günaydın"dan başka bir şey demiyordu ama onu her sabah diyordu. Başka herhangi bir şey söylemeye yeltenmiyordu.

"Günaydın," diye karşılık verdim kasten kibar davranarak.

İlkin huzursuz oldum ama Takeo eskisi gibi dükkânda oyalanmıyordu; gelir gelmez doğruca arka kapıya gidiyor, arkada kamyonun bakımı veya malların paketlenmesi gibi işlerle uğraşıyordu, dolayısıyla birbirimizin varlığı yüzünden kendimizi tuhaf hissetmek zorunda kalmıyorduk.

Her gün gelen Masayo, o gün gelmedi. Öğleden sonra dükkânda tek kaldım. Masayo dükkânda değilken vitrine bakan bile olmuyordu. Akşamüstüne doğru, evinden alınacak tek bir eşyası bulunan bir kadın, dükkâna bizzat geldi. Elinde ağır görünümlü, dikdörtgen beyaz bir kutu vardı.

"Buyurun," diyerek kutuyu kasanın yanındaki masaya koydu. Ellilerinde, ince yapılı bir kadındı. Onu daha önce hiç görmemiştim.

"Acaba bu ne kadar eder?" diye sordu. Parfümü yoğundu. Tatlı bir çiçek kokusuydu, kadına da hiç yakışmamıştı.

Dükkân sahibi dönene kadar bir şey diyemem, dedim. Öyle mi, dedi kadın ve dükkânı ölçüp biçiyormuşçasına etrafına baktı. Küpün tabanı açık halde masada duran defterin kenarına dayanmıştı. Ben defteri çekiştirince, *pıft* diye bir ses çıktı.

"Burada bıraksam, olur mu?" diye sordu.

Olur, dedim. Lütfen adresinizi ve telefon numaranızı yazın, diyerek kadına not defteriyle bir tükenmez kalem uzattım. Kadın yalnızca telefon numarasını yazdı.

Bay Nakano çok geçmeden dükkâna döndü. Takeo da yanındaydı.

"A, dikiş makinesi değil mi o?" dedi Bay Nakano. Takeo son günlerde mal almaktan dönünce, denizde suların çekilmesi misali ellerini bile yıkamadan koşa koşa evine gidiyordu. Ama Bay Nakano'yu duyunca, dikkatini kasanın yanındaki masaya yöneltti.

"Bu müşteri, eşyasının evinden alınmasını istiyordu," dedim Takeo'ya doğru bakmamaya çalışarak.

"Böyle makineler derttir," diyen Bay Nakano, iki eliyle kutunun üst kısmını tutup kaldırdı. Kapak yerinden çıkınca, dikiş makinesinin ana gövdesi göründü.

"Vay," dedi Takeo.

"Ne oldu?" diye sordu Bay Nakano.

"Ayaklı posterdeki mi bu?" dedi Takeo, sonra da dudaklarını birbirine yapıştırdı. Sanki benim karşımda bir şey söylemek aleyhine olacakmış gibi, kısa ve öz konuşuyordu.

"Doğru ya, bu makine, Seiko'nun tuttuğu dikiş makinesi," dedi Bay Nakano dalgın dalgın. Takeo ile gizliden gizliye yürüttüğümüz sinir harbinden tamamen habersizdi.

Dikiş makinesi cilalanmış gibi parlak ve beyazdı. Hatta Seiko Matsuda'nın gerçek boyutlu ayaklı posterinde tuttuğu rengi atmış dikiş makinesinden daha yeni ve daha parlak görünüyordu.

"Ama makineler uğraşılacak dert değildir," diye tekrarladı Bay Nakano yüzünü ekşiterek.

"Pirinç kekini pirinç keki yapan yerden alırsınız, dikiş makinesini de dikiş makinesi dükkânından, anlatabiliyor muyum?" diye mırıldandı Bay Nakano, aslında benimle veya Takeo'yla konuşmuyordu. Biz de karşılık vermedik.

Bay Nakano kapağı hâlâ açık duran dikiş makinesini arka odaya taşıdı ve Seiko Matsuda'nın yanına koydu. Orijinal ma-

kine, ayaklı posterdeki makineden yalnızca birazcık daha büyüktü. Pek gerçek boyutlu değilmiş demek ki; gerçeği biraz daha büyük, dedim istemeden. Hım, Seiko'yu küçültmüşlerdir, dedi Bay Nakano. Hayır, yalnızca birazcık kırpmışlar, dedim; Takeo'nun burnundan püf diye bir ses geldi.

Omzumdan kaçamak bir bakış atınca, Takeo'nun güldüğünü gördüm. Neye gülüyorsun sen, diye sordu Bay Nakano sözcükleri uzatarak.

Seiko'yu küçültme meselesi tuhaf geldi de, dedi Takeo ve yine güldü. Garip ama öyle değil mi, dedi Bay Nakano. Kesinlikle tuhaf, öyle değil mi, dedi Takeo.

Bay Nakano dikiş makinesinin kapağını tekrar kapattı. Gerçek boyutlu ayaklı posterle dikiş makinesini birlikte satsak iyi olurdu, diyerek kepengi kapatmaya gitti. Takeo'nun alametifarikası olan yan bakışı kullanarak, Takeo'nun yüzüne baktım. Takeo'nun gülmesi anında kesildi. Yüzü bir anda yine o soğuk ifadeye büründü. Konuşamadan, hareket edemeden, orada öylece kalakaldım.

Zaten birbirimizden çok farklıydık, ortak hiçbir noktası bulunmayan iki kişinin sonunun böyle olması şaşırtıcı değil, diye düşündüm kendi kendime ve tedbiri bırakarak, Takeo'nun yüzüne kaçamak bakışlar atmayı sürdürdüm.

Sonuçta Seiko 50.000 yenden fazla etmedi.

"Acaba dikiş makineli Seiko'nun nesi vardı?" diyerek hayıflandı Bay Nakano.

"Değil mi ya? Hem de dikiş makinesinin en temel ihtiyaçlardan biri olduğu bir zamanda," dedi Masayo, o da şaşırmış gibiydi.

Normalde bir açık artırmada tekliflerin sayısı son beş dakikada artar, fiyat bir anda yükselirdi; oysa bizim Seiko geçen gece geç saatlerde verilen bir teklifle alıcı buldu. Bay Turna paketlenip hazırlanmış Seiko Matsuda'yı almak için dükkâna geldiğinde, böyle dedi.

Tesadüf, açık artırmayı kazanan kişi Bay Leylek'e çok yakın oturan bir adamdı o yüzden Bay Leylek, Seiko'yu bizzat teslim edecekti.

"Tek başına taşıyabileceğinden emin misin, Tokizo?" diye sordu Bay Nakano, Tokizo'nun arabayla geldiğini varsaymıştı, oysa Bay Leylek yürüyerek gelmişti.

"Takeo, kamyonu çıkar," dedi Bay Nakano, Tokizo'nun kahkahası dükkânda yankılandı.

Takeo hemen arkaya gidip kamyonu çıkardı. Sürücü koltuğundan kalkmadan, hafifçe kornayı öttürdü. Bay Leylek yine güldü, ardından dükkândan çıkıp kamyonun yanında durdu. Bay Nakano, Seiko'yu kamyonun kasasına koyuyordu.

Bay Leylek kolunu kamyonun kasasıyla kapısı arasındaki kısma dayadı, vücudunu da serbest bıraktı.

"Kapıyı açamıyor musun?" diye sordu Bay Nakano, Tokizo başını iki yana salladı. Geliyorum, formdan düşmüş bizim ihtiyar!

"İhtiyar" derken ağzından "tiyar" gibi bir sözcük çıkmıştı. Çok geçmeden Masayo çıkageldi, Tokizo'nun yanında durdu. Hiç kıpırdamadan, adamın hareketlerini izlemekle yetindi. Tokizo kamyon kapısının önüne gelmişti, kollarını esnetmeye koyuldu.

İçeri bir müşteri girmişti, o yüzden tek başıma dükkâna döndüm. Yine aynı adam gelmişti, hep tabak alan o devamlı müşteri. Adam, Masayo'nun orada olduğunu fark edince, boynunu o tarafa doğru uzattı.

Cep telefonum çınladı. Müşteri arkasına döndü. Masanın üstünde duran telefonu alıp cebime koydum. Masayo, Tokizo'nun yanına zamkla yapmış gibi duruyordu, dükkâna geleceği yoktu, adam da öfleye pöfleye gitti. Telefonu cebimden çıkardım.

Bir e-posta almıştım. Takeo'dan. Hemen bir göz attım ama ne konu başlığı vardı ne de mesaj. Yalnızca gönderici kısmında "Takeo Kiryu" yazıyordu. Bir müşteri daha geldi. İki

tane ikinci el tişört alıp çıktı. Tokizo, Masayo ve Bay Nakano dükkânın önünde hararetle sohbet ediyorlardı. Takeo'yu göremiyordum.

Bay Nakano'nun kahkahasını duydum. Umutsuzluğa kapılarak Takeo'nun e-postasını yanıtladım. Tıpkı onun gibi, konu ve mesaj kısımlarını boş bıraktım.

Hitomi, bakar mısın? diye seslendi Masayo dükkânın önünden. Efendim, diye karşılık verdim. Takeo'yu hâlâ göremiyordum.

Yaşlanıp da yakını görememeye başladığınızda, sevgilinizin yüzüne yakın mesafeden bakamazsınız. Birbirinize odaklanabilmeniz için araya mesafe koymanız gerekir. Yüzleriniz bulanık görünmesin diye... Neyse işte, araya mesafe koymanız gerekir. Masayo bunları içeriden duyabileceğim kadar yüksek sesle söyledi.

Bu beklenmedik açıklama kafamı karıştırmıştı. Bay Leylek bir kahkaha patlattı. Masayo da güldü. Kamyonun içindeki Takeo'dan bir hareket görünmedi.

E-posta kutumu tekrar telefonumun ekranına getirip Takeo'nun mesajını bir kez daha okudum. Aslında e-posta boş olduğuna göre, okumaktan çok baktım demeliydim sanırım.

Karşımdaki sahne –ayaküstü sohbet eden Masayo, Bay Nakano ve Bay Leylek üçlüsü– bir anda uzaklaşıp kayboldu sanki. Sevgilinizin yüzüne yakın mesafeden bakamazsınız, gerçekten olmaz, dedi Masayo tekrar. Sesi sinir bozucu bir şekilde kulaklarımda yankılandı.

Duyamadığım tek ses, Takeo'nunkiydi. Onun gibi birine kapılacağım aklımın ucundan geçmezdi. Sakiko'nun romanını internette satmaya ne dersiniz, diyordu Masayo. "Böyle bir şeyin altından kalkabileceğimden emin değilim," dedi Bay Leylek çınlayan kahkahasıyla. Gülmekten tüm vücudu sarsılıyordu. Sahne gittikçe uzaklaşıp kayboldu. İnsanın tüm vücudunun böyle sarsılması iyi mi geliyordu, yoksa tuhaf mıydı, hiç bilmiyordum.

Kamyonun motoru durdu. Masayo, Bay Nakano ve Tokizo dükkânın önünde gülüşerek sohbet etmeyi sürdürdü. Takeo'yu göremiyordum. Elimde telefonum, dükkânın ön cephesine sırtımı döndüm.

Aydınlıktan karanlığa geçince, önce çevremdeki eşyaların ana hatlarını seçemedim. Çok geçmeden gerçek boyutlu Seiko götürüldükten sonra geride kalan gerçek dikiş makinesinin hatlarını seçmeye başladım.

Arka odanın loşluğunda köşedeki dikiş makinesini gördüm, mat ve beyazdı. Kulaklarımda dükkânın önünde gülen Tokizo'nun yankılı kahkahası vardı.

Elbise

Takeo'yu her gün bir kez aramaya karar verdim.

Bugün öğleden sonra 14.15'te aradım.

Malları çoktan almış olmalıydı. Dükkândan sabah çıkmıştı ve gideceği yer hemen komşu semtteydi, dolayısıyla trafiğe takılsa bile oraya varması bir saatten fazla sürmezdi. Bir saat müşteriyle görüşmesi ve eşyanın yüklenmesi sürse, yarım saat de öğle molası verse... Bugün hava güzeldi, belki bir ağacın altında uyuyakalmıştı; derken, yirmi dakika sonra, uyku mahmurluğunu üstünden atmaya çalışırken, benim telefonum gelirdi: Takeo'yu ararken hayalimdeki zamanlama buydu.

Ama telefonu açmadı.

Belki bugün uyumamıştı. Bu durumda, ben ikiyi çeyrek geçe aradığımda, o kamyonu sürüyor olacaktı. Telefon çalmıştı, demek kapsama alanı dâhilindeydi. Duymamış mıydı acaba? Herhalde öyleydi; Takeo son günlerde adabımuaşeret meraklısı olmuştu, müşterilerin yanında çalmasın diye telefonu sessize almış olmalıydı.

Kafam bu düşüncelerle meşgulken, vücudumda derman kalmadığını hissettim.

Acaba Takeo aramalarıma neden yanıt vermiyordu?

Dün sabah 11.07'de aramıştım. Telefon çalarken, belki de hâlâ uyuyordur, diye düşünmüştüm ve tam da beklediğim gibi, telefon açılmamıştı. Gerçekten uyuyor muydu, yoksa uyanıktı ve özellikle mi açmamıştı, öğrenmemin yolu yoktu.

Önceki gün tam akşam saat yedide aramıştım. Takeo dükkândan çıktığında saat dördü geçiyordu, yolda hiçbir yere

uğramamışsa o saatte evde olmasını ummak akla yatkındı. Ama telefonu açmadı. Belki de yemek yiyordu. Banyoda olması da mümkündü. Belki de, kim bilir, gece vakti bir *nanahan* motosikletiyle sokaklarda son sürat gezinme arzusuna kapılmıştı. Ama Takeo'nun motosikleti yoktu ki.

Takeo'nun telefonu açamamasına neden olabilecek tüm durumları düşünmeye çalıştım.

Mesela yanıtla tuşuna basacakken, yediği kremalı çörekten (Takeo bana daha önce en sevdiği tatlının kremalı çörek olduğunu söylemişti) eline bulaşan yağ yüzünden parmağı kaymış, yanıtla yerine çağrıyı sonlandıra basmıştı.

Mesela arka cebinde tuttuğu telefonu açmaya çalışmış ama son zamanlarda biraz kilo aldığından poposu büyümüş, cepleri de daralmıştı, o yüzden telefonunu çıkarmakta zorlanmıştı.

Belki de tanımadığı yaşlı bir kadın gözlerinin önünde yere düşmüştü, Takeo da kadını sırtlamış hastaneye götürüyordu, yani cep telefonuna bakması mümkün değildi.

Ya da adi bir yeraltı çetesi tarafından kaçırılmış, bir mağarada rehin tutuluyordu; telefonunu açmaya çalışsa bile karanlıkta tuşları göremiyordu.

Kafamda bunları kurarken gücümü topladığımı hissettim.

Cep telefonlarından nefret ediyorum, dedim kendi kendime. Bu kadar münasebetsiz bir şeyi hangi şeytan icat etmiş? Nerede veya hangi durumda olursanız olun telefona yanıt verme imkânınızı büyük ölçüde artırarak, aşk ilişkilerine –kötü gidenler kadar, iyi gidenlere de– en büyük kötülüğü telefon yapmış. Hem zaten ben ne ara Takeo'ya âşık olmuştum? Durmadan onu arayarak neyi ispatlamaya çalışıyordum?

Tüm günümü öyle şeyler düşünerek geçirdim ki Masayo duysa kötümserliğim yüzünden beni azarlardı. Takeo beş gündür telefonlarımı açmıyordu! Son birkaç gündür Takeo telefonu açarsa ne yaparım, diye içim içimi yiyordu.

Derken Takeo telefonu açtı. Soluklanmak için yutkundum. Ama Takeo tek kelime etmedi. "Ee..." gibilerinden bir ses çı-

kardım. Bu kez sesim öncekinden de karanlık çıktı. Takeo hâlâ bir şey söylemiyordu.

Korkumdan çığlıklar ata ata, koşarak uzaklaşmak istiyordum.

Takeo, diye mırıldandım cesaretimi toplayarak. O kadar.

Umutsuzluk (benim için voleybol topu büyüklüğünde bir demir toptu) mideme oturmuş gibiydi, kollarımı midemin üstünde kavuştururken Takeo'yu yarın kaçta arasam, diye düşündüm. İki parti mal alacaktı, dolayısıyla o aradaki zamanı kollayacaktım. Yarın aynı zamanda fatura ödeme günü olduğundan, yol için fazladan zaman verecektim. Şimdiye kadar telesekreterine hiç mesaj bırakmamıştım ama belki yarın, olabildiğince kayıtsız bir sesle bir iki şey söyleyebilirdim. O halde planı devreye sokma saati 14.37 suları olabilirdi...

Planı devreye sokmak mı? Ne diyordum ben? Telefonu açmadığı halde Takeo'yu neden ısrarla arayıp durduğumu hâlâ bilmiyordum.

14.37.

Boş kafamda randevu saatini tekrarladım: bir kez, iki kez, üç kez.

"Diyet mi yapıyorsun yoksa?" diye sordu Masayo.

"Hitomi yazın kilo verir," diye yanıtladı Bay Nakano benim yerime.

Yazın kilo verse de ekimin sonu geldi çattı, öyle değil mi? Masayo güldü, Bay Nakano da.

Kısa bir duraklamadan sonra ben de gülmeye çalıştım. Eh he he... Kendi sesimi duyunca nasıl gülebildiğime şaşırdım.

Üç kilo verdim, dedim alçak sesle.

Vay, çok kıskandım! Masayo'nun sesi ortalığı çınlattı.

Başımı hafifçe iki yana salladım. Ardından, ne yaptığımı fark ederek tekrar gülmeye çalıştım. "Eh he he." Bu kez pek iyi gitmedi. İlk ve son ses boğuk ve kısık çıkmıştı.

Bay Nakano dışarı çıktı. Masayo yerine yerleşti. Sonunda, bebek kreasyonları sergisi haftaya değil, ondan sonraki hafta

açılıyordu. Oysa Masayo tüm vaktini dükkânda geçiriyordu. Durgun bir yüzle kendi de itiraf etmişti: "Sergi biraz zayıf, doğrusunu söylemek gerekirse parçalar pek yeterli değil."

"Bir sorun olur mu?" diye sordum.

"Olmaz. Sonuçta alt tarafı bir hobi, o bebekleri kendi zevkim için yapıyorum," diye yanıtladı Masayo şen şakrak. Bunu Bay Nakano söylemeye kalksaydı Masayo muhtemelen küplere binerdi ama kendi söyleyince bir sorun yoktu anlaşılan.

Bir müşteri kapının girişinde durmuş, içeri girip girmemeyi düşünüyordu. Böyle durumlarda Nakano dükkânının tutumu, fark etmemiş görünmekten yanaydı. Bakışlarım önümde, kasanın yanındaki defteri açıp kapattım. Masayo ise hiçbir şey olmamış gibi, gözlerini boşluğa dikmişti.

Müşteri içeri girmedi.

Güzel bir gündü. Hava açıktı, incecik yumak bulutlar gökyüzünün orasına burasına serpiştirilmiş gibi duruyordu.

E, Hitomi, dedi Masayo.

"Efendim?"

"Görüşmeyeli neler oldu?" Masayo hâlâ boşluğa bakıyordu. Soruyu sorarken bana bakmamıştı.

Neyi soruyorsunuz? diye sordum.

"O oğlanı."

Ha.

"Ha bir yanıt değil."

Evet.

"Evet de öyle."

Peki.

"Peki de değil. Bu çocuktan hoşlanıyorsun, Hitomi, hem de uğruna kilo kaybedecek kadar."

Böyle söylemeniz, yanlış anlaşılmaya biraz müsait değil mi, dedim ama söylediğime kendim de pek inanmıyordum.

"Gerçekten âşıkmışsın demek, Hitomi, onun yüzünden o kadar kilo verdiğine göre."

Geçmiş zamanı kullanması iyiye işaret değildi.

"Peki, hâlâ devam ediyor mu?" diye sordu gözlerini kocaman açarak. Masayo'nun hayat dolu sesi, narin kulak zarlarımı tırmaladı. Kulaklarımı kapatmak istedim ama o kadarcık efor sarf edecek gücüm bile yoktu.

"Edip etmediğini ben de bilmiyorum ki."

Masayo'nun yüzünde kuru sonbahar havasında sürüklenen bir merak uyandı. Israrlı bakışlarına karşılık, donuk donuk bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Görüşüyor musunuz?"

Hayır.

"Telefonlaşıyor musunuz?"

Hayır.

"E-posta?"

Hayır.

Onu hâlâ seviyor musunuz?

...Hayır.

"O halde, ayrılmanız isabet olmuş, değil mi?"

Sustum.

Ne oldu? Masayo güldü. Hitomi'ciğim biraz ara ver. Haruo da fark etmiş; Hitomi son günlerde garip davranıyor, onun için endişeleniyorum, dedi. Kendi açısından haklı, bizim ufaklık. Ama ardından öyle şeyler söylüyor ki: Yok, "Hitomi"nin ruhunu bir gelincik, porsuk veya benekli fok ele geçirmiş olmasınmış! Ay, kusura bakma, kötü niyetinden söylemiyor elbette. Bizim ufaklık biraz vurdumduymaz olabiliyor. Metresi bile var! Ama bizimki önünde sonunda kapıyı gösterir. Ona söyledim, kimsenin Hitomi'nin ruhunu ele geçirdiği yok, dedim, o yalnızca bir genç kız. Genç kızlar ve oğlanlar böyledir. Anlıyorsun ya, herkesin derdi kendine. Haruo ile metresi mesela, laflara kulak tıkayamazlar ki. Neyse, zaten bizim ufaklık hep tavşan yüreklinin tekiydi.

Masayo'nun gevezeliği, ormanın derinliklerindeki bir kaynaktan fışkıran su misali durmak bilmiyordu. Ne olduğunu anlamadan bir baktım, gözlerimden yaşlar süzülmeye başlamış.

Ama ağlıyormuşum gibi değil, sıvı otomatik bir hareketle taşıyormuş gibi hissediyordum.

Masayo'nun sesinde yatıştırıcı, rahatlatıcı bir şeyler vardı. Ah, Hitomi'ciğim, nen var, diye sorduğunu duydum, gözyaşlarım iri damlalarla kucağıma düşüyordu. Bu rahatlık bir yerden tanıdık geliyor, diye düşündüm. Hani, akşamdan kalma bir halde uyandığınızda, kusacak gücünüz bile yoktur ama nasılsa kusmayı başarırsınız ya, işte öyle bir sıcaklık, öyle bir sersemlik hissediyordum.

Sen önce biraz arkaya odaya git, Hitomi. Sonra da birlikte sıcak, güzel bir öğle yemeği yiyelim, diyordu Masayo. Gözyaşlarım durmadan aktığından, Masayo'nun sesi kulağıma uzaklarda uğuldayan sonbahar rüzgârı gibi geliyordu.

Yaşlar pıtır pıtır kucağıma düşüyordu.

Bay Nakano son zamanlarda kafasını Çin el yazmalarına takmıştı.

"Demem o ki bu işte kolay para var," dedi erişteli *tanmen* çorbasını höpürdeterek.

Arka odada biraz dinlendikten sonra gözyaşlarım kesilmişti. Masayo alelacele bana "sıcak, güzel bir öğle yemeği" hazırlamıştı. Bu da her zamanki gibi, *tanmen* erişte çorbasıydı.

"Bugünkü çorba biraz tuzlu, öyle değil mi?" dedi Bay Nakano sigarasının dumanını üfleyerek.

"Yemekte sigara içme!" dedi Masayo azametle çenesini havaya kaldırarak. Bay Nakano sigarasını hemen kül tablasına bastırdı. Ardından höpürdete höpürdete çorbasını içti. Aldığı yudumlar arasında her soluklanışında kaşlarını çatıyordu. Bay Nakano'yu hiç anlayamayacaktım: Madem o kadar tuzlu, içme be adam.

"Bizzat Çinli alıcılar yazmaları satın almak için buraya geliyor." Çorbasını silip süpürdükten sonra, az önce söndürdüğü sigarayı tekrar yaktı.

"Bu Çin yazmaları ne kadar eski?" diye sordu Masayo.

Yok, bayağı yeniler. Yani elli yıldan daha eski değiller, dedi Bay Nakano ve ağzında sigarası, kâsesini lavaboya götürürken düşen külünü kâseyle havada, ustaca yakaladı.

Son zamanlarda Çin ekonomisi gelişiyor, ekonomi geliştikçe de meraklıları Çin'de yapılan ama bir şekilde buraya düşen yazmaları topluyor. Üstelik Ming veya Çing hanedanları döneminden kalanları değil, Kültür Devrimi'nden sonrasına ait, pek değerli olmayanları tercih ediyorlar.

"Hım, acaba Japonya'daki Şova dönemi eşyaları modası gibi mi?"

"Aptal aptal konuşma abla! Çin'le Japonya'yı kıyaslayamazsın. Apayrı iki ülke!"

Sensin aptal! Bay Nakano dükkâna girdikten sonra, Masayo alaycı bir gülümsemeyle bana bakarak böyle mırıldandı. Masayo'nun bana yaptığı çayı içiyordum. Çayın sıcaklığından boğazım gıdıklandı.

"Bir şey söyleyeceğim," dedi Masayo.

Evet, dedim çayımı höpürdeterek.

"Biraz düşündüm de."

Evet?

"Sizin oğlan hayatta, öyle değil mi?"

Ne, diye haykırdım. Ne... Ne demek istiyorsunuz?

Yok, ben sadece... diye açıklamaya girişti.

Gençken hep başkalarını suçlardım. Otuzlarımda da. Hatta kırklarıma kadar. Benim suçum da olsa, başkasının suçu da olsa fark etmezdi; ben yine başkalarını suçlardım. Sevgilim veya yalnızca arkadaşım olmalarına bakmazdım. Bir sorun çıkınca hep başkasını suçlardım.

Ama artık ellilerimdeyim ve bir sorun yaşandığında, ister fikir ayrılığı olsun isterse yanlış anlaşılma veya tartışma, başkalarını suçlamamak daha kolay geliyor.

Gerçekten mi, dedim allak bullak bir halde.

"Gerçekten. Hemen suçlamaya girişmek daha kolay görünse de," dedi Masayo kürdanla dişini karıştırarak.

İnsanlar ellisine gelince nazikleşiyor mu, diye sordum, şaşkınlığımı hâlâ atamamıştım.

"Hayır, hayır, hiç öyle değil!" Masayo kaşlarını sertçe kaldırdı.

O halde ne demek istiyorsunuz?

"Tam tersine, ben yaşlandıkça daha talepkâr oldum!"

Öyle mi?

"Kendime karşı da daha nazik." Masayo hafifçe güldü. Gülümseyince çok güzel oluyor, diye geçirdim içimden. Gülümsemesi bana küçük bir hayvanı, mesela kafesinde daireler çizen bir hamsteri anımsatıyordu.

Yok, ben sadece... Masayo açıklamasına devam etti.

Demek istediğim, her zaman suçladığın kişinin ölme ihtimali vardır.

Gençken insanların öleceğini düşünmezdim. Ama benim yaşıma gelince insanlar pat diye ölebiliyor. Kazadan veya hastalıktan. Kendi elinden veya başkasının elinden. Veya doğal yollarla. İnsanlar bu yaşlarda gençliklerine kıyasla çok daha kolay ölüyorlar.

Siz birini bir şey için suçlarken o kişi ölebilir. Hemen ertesi gün ölebilir. Bir ay sonra ya da bir sonraki mevsimin tam ortasında ölebilir. Sonuçta ileri yaştaki insanların ne zaman toprak olup gideceğini bilemezsiniz. Bu, geceleri uykunuzu kaçırır.

Birini suçlamadan önce, onun nefretinizi veya eleştirinizi kaldıracak kadar sağlıklı olup olmadığını düşünmek zorunda kalıyorsanız, buna yaşlılık denir. Masayo ciddi sayılabilecek bir ifadeyle iç geçirdi. Ama yüzü gülüyordu. Onu hiç anlayamayacaktım.

Masayo sözlerine şöyle son verdi: "İşte o yüzden birinden uzun süre haber alamayınca, aklıma ilk göçüp gitmiş olabileceği geliyor."

Göçüp gitmiş. Masayo'nun lafını, onun ses tonuyla tekrarladım.

"Ne dersin?" Masayo kahkahasını bastırarak bakışlarını yüzüme dikti.

Ben... Öldüğünü sanmam, dedim oturduğum yerde büzülerek.

"Emin misin?"

E-eminim, dedim, oysa zihnim fır dönerek Takeo'yu en son gördüğüm zamanı hatırlamaya çalışıyordu. Bugün henüz görmemiştim. Dün kesin görmüştüm. Dün akşam. Hiç ölüyormuş gibi durmuyordu. Ama insanlar genelde ölüyorum demeden ölürdü, öyle değil mi?

Dükkâna bir müşteri geldi. Bay Nakano müşteriyle ilgilendi, sesi yüksek çıkıyordu. Sessizce arka odayı dükkândan ayıran kapıya doğru gittim. Bezginliğimi üstümden atamamış bir halde kapıyı açınca, Tadokoro'yu karşımda buluverdim.

Küçük hanım, sizi uzun süredir göremiyorum. Tadokoro içten, neşeli bir gülümsemeyle beni selamladı.

Ya, evet, dedim hızlıca. Hemen akabinde de ayakkabılarımı giyip ceketimle çantamı kaptığım gibi dükkândan dışarı fırladım.

Nereye gitmek istediğimi ben bile bilmiyordum ama yine de koşuyordum. Dizlerimin bağı çözüldü. O kadar kilo vermemeliydim. Takeo ölmüşse ne yaparım, dedim içimden, düşe kalka koşarken. Görünüşe göre Takeo'nun evine doğru gidiyordum ama tam da emin değildim. Ölmüş olma, diye tekrarlayıp duruyordum içimden. Nefes nefese kalmıştım. "Ölmüş olma" nakaratım, arada sırada "Ölmüşse ne yaparım?" düşüncesiyle bölünüyordu. Bu döngü bir yargıyla birleşti: "Ölmüş olamaz!" Ama bu kesinlik içinde, bir düşünce iğne gibi beynimi oyuyordu: Takeo tesadüfen ölmüş olsa korkunç bir rahatlama duyabilirdim.

Sonbahar güneşinin soluk ışıkları tepeme vuruyordu. Bir ısınarak, bir üşüyerek –aslında ne hissettiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu– nereye gittiğimi bilmeden, koşmaya devam ettim.

* * *

"Ah, Bay Tadokoro," diye seslendi Bay Nakano. Tadokoro, Bay Mao ile birlikte dükkâna girmişti.

Bay Mao, Çinli bir alıcıydı. Dükkâna üçüncü gelişiydi. Hep Tadokoro ile birlikte geliyordu.

"Bugün sizin için özellikle en iyi kalite olanlarından ayırdım," dedi Bay Nakano yüzüne bir gülümseme kondurup ellerini kavuşturarak. Ellerini ovuşturmak diye buna derim, diye fısıldadı Masayo kulağıma.

Tadokoro, Bay Mao ve Bay Nakano arkaya geçtiler. Çay getireyim mi? diye sordum. Evet, zahmet olmazsa. Ama yanıt Bay Nakano'dan değil, Tadokoro'dan gelmişti.

Çay yaparken ağır çekim hareket ettim. Takeo ölmemişti. Sokakta karşılaşmıştık. Sigara almaya gidiyordu. Son günlerde çok içiyorum, dedi Takeo bakışlarını kaçırarak. Bozuştuğum adama yolda rastlayacağım dünyada aklıma gelmezdi. Adeta romanlardaki gibi olmuştu.

Bay Mao uzun boylu, zayıf bir adamdı, kocaman da kulakları vardı.

Geçen gün Tadokoro beni kenara çekip, "Çin'in yeraltı dünyasından birine benziyor," demişti fısıltıyla.

Başımı yana eğmiştim, Yeraltı mı? Tadokoro gözlerimin içine bakıp şöyle demişti: Biz Japonya'da karaborsa diyoruz, küçük hanım. Bu adam benim için bir muammaydı. Ama Tadokoro'nun o tüyler ürpertici havasına karşın, hoş bir kokusu vardı. Sıradan bir kolonya kokusundan ziyade, aromalı çay veya yeni pişmiş pirinç keki gibi, sıcaklığı bulunan bir rayihası vardı. Kokusu, Tadokoro'nun uyandırdığı izlenimden tamamen farklıydı.

O gün Takeo'yu sabah dokuzda aramıştım. Elbette açmamıştı. Bu yedinci arayışımdı. Bir hafta olmuştu. Artık Takeo'nun telefonu açmasına neyin mani olduğunu merak etmiyordum. Yalnızca, Hım, bugün de açmadı, diye kafama not ediyordum.

Bay Mao, Bay Nakano'dan veya benden daha kibar Japonca konuşuyordu.

"Olağanüstü parçalar ayarlamışsınız. Çabalarınız için çok minnettarım," dedi Bay Mao. Bir eliyle beş el yazmasının beşini de önüne çekmeye çalışırken, öbürüyle de Bay Nakano'nun avucunu sıkıyordu. Bay Nakano elini hemen geri çekti. Ardından telaşla yüzüne zoraki bir gülümseme kondurup, "Yok, ne demek, tabii," dedi.

Bay Mao paraları yer masasına sermeye başladı. 10.000 yenlik banknotları birer birer masaya serdi. *Hi...fu....*diye saydı. Masa 10.000 yenlik banknotlarla kaplanınca, Bay Mao yine sol köşeden başlayarak, birinci katın üstüne ikinciyi çıktı.

Ben fincanları koyacak yer bulamadığımdan taşıdığım tepsiyi dizlerimin üstünde dengede tutmuş, boş boş otururken, Tadokoro bana doğru döndü. Alakasız bir şekilde, acaba Tadokoro'ya kaç kadın âşık olmuştur, diye düşündüm. Bir kadının kendisini sevmeyen bir erkeğe âşık olabilmesini aklım almıyordu. Bazı kadınların kendisini seven bir erkek dururken başkasına âşık olmasını da anlamıyordum.

Benzer bir mantık izlersek aşkım bitince, o adama bir zamanlar neden âşık olduğumu anlayamaz olmuştum.

Onda bulduğum neydi?

Tadokoro yanıma yanaşmıştı. Ne çok para, değil mi Hitomi? Tadokoro masanın üstünü işaret etti. Bay Nakano büyülenmişçesine parayı düzenleyen Bay Mao'nun parmak uçlarını izliyordu. Bay Mao, tüm gününü para sererek geçiren biriymiş gibi, banknotları düzgünce tutuyordu.

"Yetmiş yedi banknot, miktarı bizzat kontrol ettiniz mi?" diye sordu Bay Mao sırıtarak.

Ha, evet, dedi Bay Nakano, etkilenmişti belli ki.

"Yedi yüz yetmiş bin yen eder, doğru mudur?" diye sordu Bay Mao.

"Yeterlidir eminim," dedi Tadokoro, Bay Nakano'nun ağzını açmasına fırsat kalmadan.

Bay Nakano, Tadokoro'nun otoriter ikna çabasına karşı çıkarcasına, kollarını kavuşturdu. Ama hemen ardından zayıf bir sesle, yeterlidir sanırım, dedi. Hı-hı, ardından tekrar tekrar başını salladı.

Bay Mao ayağa kalktı. El yazmalarını birbiri ardına geniş bir taşıma çantasına attı.

Ay, Bay Nakano hafifçe iç geçirdi. O bile malına bu kadar kaba davranamazdı. Bay Mao'nun aldırdığı yoktu; son yazmayı da çantaya attıktan sonra, bir büyücü gibi abartılı bir hareketle masanın üstündeki 10.000 yenlik banknotları dürüp Bay Nakano'nun avucuna sıkıştırdı.

"Elinize böyle başka mükemmel işler geçerse beni arayacağınızı umuyorum," dedi Bay Mao yerlere kadar eğilerek. Bay Nakano da mecburen eğildi. Tadokoro başını dik tuttu.

Derken bir baktım, Takeo arkamızda duruyor. Tadokoro, Takeo'ya sakin sakin baktı. Takeo, Tadokoro'ya sert bir bakış attı. Sonra Takeo bir anda yanıma gelip hâlâ elimde duran tepsiyi alıverdi.

Hitomi, Masayo seni çağırıyor, dedi Takeo ve fincanları hoyratça boşalan masaya koydu. Bay Mao ayakkabılarını giymeye başlamıştı bile. Tadokoro sırıtarak Takeo'yu izledi.

"Sonra görüşürüz o halde, Hitomi," dedi Tadokoro ve Bay Mao ile Bay Nakano'yu izledi.

Ha, evet, dedim, Takeo bu kez bana dik dik baktı. Ne bakıyorsun, diye mırıldandım ama sözcükleri yuttuğum için ağzımdan doğru dürüst bir şey çıkmadı. Takeo bir süre daha dik dik baktı. Sonra aniden bakışlarını kaçırıp önüne çevirdi.

Uzun zaman oldu, dedim üçü gittikten sonra. İki gün önce sokakta rastlaştık ya, dedi bakışlarını yerden kaldırmadan. Arkadan kamyonun motorunun sesi geldi. Takeo gözlerini kıstı, dudaklarını da sımsıkı kapattı.

Olsun, ne bileyim, bana uzun zaman olmuş gibi geliyor, dedim yine. Takeo isteksizce başını sallamakla yetindi. Bay Mao'nun sesinden parçalar duyuyordum. Kamyonun kapısının

gürültüyle kapanmasına benzer bir ses duyuldu, motorun gürültüsü de çok geçmeden duyulmaz oldu. Bir müşteriyi selamlayan Masayo'nun sesi dükkânda yankılandı. Takeo başını hâlâ inatla önünde tutuyordu.

"Daha önce çıktığın kızlar nasıldı?"

"Nasıl mıydı?"

"Hâlâ iyi hatırladığın veya adını bile duymak istemediğin birileri var mı?"

Takeo bir süre düşündü. Masayo bizden bir havale yapmamızı istemişti. Yağmur çiseliyordu, alışveriş bölgesi ıssızdı. Uzun zamandır Takeo'yla ilk kez sohbet ediyorduk.

"Duruma göre," dedi Takeo sonunda, polis kulübesinin önüne geldiğimizde.

Kulübedeki memur bize dik dik baktı. Şemsiyemiz yok, değil mi, dedi Takeo. Önemli değil, zaten pek yağmıyor, dedim.

"Peki, telefonlarımı neden açmadın?" diye sordum polis kulübesini geçtikten sonra.

Takeo susuyordu.

"Benden nefret mi ediyorsun?"

Yine sessizlik.

"Artık arkadaş değil miyiz?"

Takeo başını hafifçe oynattı. Evet mi, yoksa hayır mı demek istediğini anlamak imkânsızdı.

O an, nedenini bilmesem de Takeo'yu her şeye rağmen gerçekten sevdiğimi fark ettim. Oysa telefonlarımı açmadığından beri bu duygular hiç aklıma gelmemişti. Onu seviyordum, hem de aptallar gibi. Zaten aşk da aptalcaydı.

"Telefonlarımı aç!"

Takeo susuyordu.

"Ben, biliyorsun işte, seni seviyorum, Takeo."

Sessizlik.

"Artık istemiyor musun?"

Yine sessizlik.

Bankanın önündeydik. Sokakta kimsecikler yokken, bankanın içinde sürüsüne bereket insan vardı. Sıraya girdik, ben de dilimi tuttum. Takeo doğruca önüne bakıyordu. Sıra bize gelince banka otomatının önünde kalakaldık. Rica etsem sen yapar mısın, diye sordum usulca, Takeo başını salladı. Havale işlemini tıkır tıkır yaptı, bu kadarını hayal bile edemezdim. Gözlerim Takeo'nun parmak uçlarına mıhlandı. Parmakları ince ve zarifti. Uç kısmı eksik olan sağ serçe parmağını, tüm parmaklarından güzel buldum.

Havaleyi yapıp bankadan çıktığımızda yağmur şiddetini artırmıştı. Sağanak başlamış, diye mırıldandım. Takeo gökyüzüne baktı.

"Yapacak bir şey yok," dedim Takeo'nun havaya dikilmiş çenesine doğru bakarak. Takeo hâlâ bir şey söylememişti. Petrol stoku bile sınırlıyken, diye düşündüm, benim aşkımın kaynakları kıtmış, çok mu? Bu derecede bir sessizlik tepkisini kaldırmam nasıl beklenebilirdi ki?

Bir süre bankanın saçağı altında durup yağmuru izledik. Yağmur, fırtınaya dönmüştü.

"Ben galiba... Ben hâlâ insanlara güvenmekte, zorlanıyorum," dedi Takeo duraksayarak.

Bunun –konuşurken sağ küçük parmağını salladı– bunun yüzünden. Ardından parmağını hemen geri çekti.

"Beni o korkunç sınıf arkadaşınla aynı kefeye koyma." İstememe karşın sesim öfkeli çıkmıştı.

Seni onunla bir tuttuğumdan değil, dedi Takeo başını kaldırmadan.

"Ya ne, o halde?"

İnsanlar beni ürkütüyor, dedi Takeo yavaşça.

Takeo "ürkmek" sözcüğünü zikredince, bir hafta boyunca duyduğum korku bir anda içimde patlayıverdi. Çünkü gerçekten ürkütücü. Ben ürkütücüyüm. Takeo ürkütücü. Beklemek ürkütücü. Tadokoro, Bay Nakano, Masayo, Sakiko, hatta Bay

Leylek bile, hepsi ürkütücü. En korkutucusu da insanın bizzat kendisi. Ama bu da normal sanırım.

Takeo'ya bunları söylemeyi düşündüm ama söyleyemedim. Benim korkularım Takeo'nun korkularından farklıydı kuşkusuz.

Yağmurun şiddeti azalmadı ama ben tek başıma yürümeye başladım. Takeo'ya duyduğum aşkı nasıl yok edeceğimi merak ediyordum. Âşık olarak Takeo'ya zarar vermişim gibi geliyordu bana. Ona zarar vermektense zarar görmeyi tercih ederdim. Kendimi azize ilan ettiğimi düşünerek güldüm. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Çok geçmeden sırılsıklam oldum, sular ensemden içeri girmeye başladı. Önümdeki yağmur duvarının ötesini görebilmek için gözlerimi kıstım. Görüş alanımdaki her şey bulanıklaşmıştı.

Derken bir baktım, Takeo yanımda; aynı hızla, yan yana, birlikte yürüyoruz.

"Kusura bakma," dedim, Takeo şaşkın şaşkın baktı.

"Ne için özür diliyorsun, Hitomi?"

"Seni gerçekten sevdiğim için."

Takeo bir anda beni kollarına aldı. Artık su yalnızca ensemden içeri girmiyordu, Takeo'nun beni saran gövdesinden de üstüme yapışıyordu, iliklerime kadar ıslanmıştım. Takeo bana sıkı sıkı sarıldı. Ben de onu bir o kadar güçlü bir şekilde kucakladım. Ona olan hislerimle şu an onun bana olan hisleri arasında dağlar kadar fark vardır, diye düşündüm. Düşünmeye çalışmak bile başımı döndürdü.

Yağmur daha da şiddetlendi, gök gürlemeye başladı. Takeo ile tek kelime etmeden, birbirimize sarılmış öylece duruyorduk. Bir şimşek çaktı, hemen ardından sesi çok yakından gelen bir gök gürültüsü ortalığı inletti. Birbirimizden ayrılıp yürümeye başladık, ellerimiz nazikçe birbirine uzandı, parmak uçlarımız hafifçe birbirine değdi.

* * *

Üstümüzü değiştirirken Masayo bizi azarladı. Takeo, Bay Nakano'nun tişörtlerinden birini ve bir kot pantolonunu giydi. Ben de dükkânda 500 yene satılan uyduruk bir elbiseyi ödünç aldım.

Yağmur kısa bir süre sonra dindi.

"Şimşek tapınaktaki bir çam ağacını devirmiş," dedi Masayo gözlerini kocaman açarak.

Çok geçmeden Bay Nakano döndü. Ne fena yağıyordu! Gözleri üstüme dikildi.

Lütfen bana bakmayın, dedim. Bay Nakano güldü. "O elbise yakışmış, bence almalısın. Çalışan indirimi yaparım." Takeo dükkânın önünde sırılsıklam olmuş pantolonunu sıkıyordu. Küçük bir çığlık atınca hepimiz dönüp baktık; Takeo pantolonun cebinden yarısı yenmiş çikolata tableti boyutunda dikdörtgen bir nesne çıkarıyordu.

"Kartınız," dedi Takeo dükkâna girerek. Bankada az önce havale yapmak için kullandığımız kart ıslanmış, paramparça olmuştu.

Tüh! Bay Nakano alnına vurdu. Affedersiniz, dedi Takeo uysal uysal. Benim sesim de araya karıştı: Affedersiniz.

"Siz barıştınız mı yahu?" diye sordu Bay Nakano, bakışlarını tam Takeo ile benim aramda bir yere odaklamıştı.

Evet, önemli bir şey değildi. Yine bir ağızdan konuşmuştuk.

"Kavga etmemiş miydiniz?" diye sordu tekrar.

Saçmalama, ilkokula mı gidiyorlar, kavga etsinler, dedi Masayo gevrek gevrek gülerek. Takeo da, ben de belli belirsiz başımızı salladık.

"Elbiseyi alırım," dedim Bay Nakano'ya dönerek. Takeo kayıtsızca yanımdan uzaklaşıp arkaya gitti. Onu bir daha aramayacağım, diye düşündüm. Aramızdaki her şey gerçekten bittiyse benim için sorun yoktu. Ama bir yandan da dayanamayacağımı biliyordum. Yarın yine Takeo'yu arayacağımdan adım gibi emindim.

"Pekâlâ, üç yüz yene bırakırım," dedi Bay Nakano.

Cüzdanımdan 100 yenlik bozuklukları çıkarıp Bay Nakano'nun avucuna saydım. Bay Mao'dan tomar tomar paraları alırken ellerini açıp kapayışı aklıma geldi. Ömrümün geri kalanını böyle –günlerimi bir kaygı ve korku bulutu içinde tüketerek– geçirme fikri içimi öyle bunalttı ki hemen oracıkta yere uzanıp uyuyabilirdim. Ama her şeye rağmen Takeo'yu seviyordum. Aşkı sorguladıkça kendimi yine bomboş gelen bir dünyada buluyordum. Aklım bu düşüncelere daldı.

Yağmurdan ıslanıp üşüyen vücudum sonunda tekrar ısınmıştı. Bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyordum ama ne söyleyeceğimi bilemediğimden, orada öylece durup elbisenin beline yapıştırılmış soluk pembe püsküllerle oynadım.

KÂSE

Bay Nakano işleri batırmıştı.

İş derken, kendi işini değil, gönül işini.

"Demem o ki Kurusu'nun peşinden Boston'a gitmeyi düşünüyorum."

Masayo ile başımızı işimizden kaldırıp baktık çünkü Bay Nakano konuya pat diye girmişti. Masayo'nun geçen ayki sergisinin etkisi uzun zaman sürmüş, hatta Masayo yerinde duramaz bir hale gelmişti ama geçtiğimiz hafta, sonunda sakinleşmişti.

Masayo sergide çok az bebek var demişti, oysa sergilediği parçalar bir hayli başarılıydı. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama Masayo'nun bazı kreasyonlarındaki derin ifade gücüne hayran kalmıştım.

Takeo bile, "Masayo amma güzel bebekler yapmış!" demişti.

Takeo son günlerde biraz küstahlaştı mı, ne dersiniz, dedi Bay Nakano sitemle, bir yandan da gülüyordu ama söylediklerinde gülünecek bir şey göremediğimden, karamsar sessizliğimi sürdürdüm. O fırtınalı günden bu yana bir aydan fazla zaman geçmesine karşın, durumumuz hâlâ belirsizdi.

Masayo son zamanlarda tüm dikkatini Fransız nakşına vermişti. Çarpı işi yaparak, zincir veya kontur çekerek, kırlentlerin üstüne özene bezene klasik desenler işliyordu; köpeğiyle oynayan bir kız, flüt çalan kısa pantolonlu bir oğlan gibi, beyaz saçları kabartılmış zarif bir ninenin evindeki kanepede göreceğiniz cinsten desenler.

"O yastıkları nerede kullanıyorsunuz?" diye sordum.

Masayo bir süre düşündükten sonra yanıtladı: "Kullanmıyorum. Yapmak iyi geliyor."

Masayo tüm enerjisini bebek yapmaya verince "zombiye" döndüğünü söyledi. Böyle zamanlarda, ona göre, alışkanlığa dönmüş işleri yapmak gibisi yoktu. Aslında iş ne kadar girdili çıktılı olursa o kadar iyidir, dedi ciddi bir bakışla.

İlginçmiş, diyerek, bana Fransız kasnak işinin temelleri hakkında detaylı bir ders veren Masayo'nun omzunun üstünden bir bakış attım. Bundan güzel bir yer minderi olurdu, değil mi? diyerek üstüne çeşitli boyutlarda mantarlar işlediğim kare biçimli keten bezi işaret etti. Mantarlardan biri puantiyeli, biri ekoseli, bir diğeri ise sözde sarma işiyle doldurulmuştu.

"Boston'da ne yapacaksın?" diye sordu Masayo Bay Nakano'ya, başparmağı ile işaret parmağı arasında sıkı sıkı tuttuğu nakış iğnesini beze batırıyordu.

"Boston'a gidecek paran var mı ki?" diyerek Bay Nakano'yu yanıt vermeye zorladı.

Var, dedi Bay Nakano, sonra da ıslık çalmaya başladı. Çaldığı melodi *Rhapsody in Blue*'ydu.

"Keyfin yerinde bakıyorum, hayırdır?" dedi Masayo.

Bay Nakano ıslık çalmayı bıraktı. "Amerikan şarkısı değil mi bu?" dedi.

"İş gezisi mi?" diye sordu Takeo. Fark etmediğime göre, arka kapıdan gelmişti demek ki. Takeo'nun sesini duyduğum anda kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Son günlerde şartlı refleks gibi, sürekli aynı şey oluyordu.

Elbette, Takeo, oğlum. Beni anlayan bir sen varsın! dedi Bay Nakano canlı bir sesle. "Oğlum" diye çağrıldığını duyunca Takeo'nun sol dizi seğirir gibi oldu. Takeo da, ben de konuşmaya gelince pek iyi değildik ama vücutlarımızın tuhaf bir duyarlılığı vardı. Hiç değilse bu konuda ortak bir yönümüz var, diye düşünerek mantarın ekoseli desenini doldurmaya koyuldum.

"Bizim Kurusu erken dönem Amerikan eşyalarının satıldığı az bilinen bir yer bulmuş," dedi Bay Nakano Masayo'ya. Masayo ise kasnağının üstüne eğilmişti, Bay Nakano'ya bakmıyordu bile.

"Kurusu dediğin, şu tekinsiz tip mi?" dedi Masayo az sonra. Bezi çevirip ipe düğüm attıktan sonra, ucunu geleneksel bir Japon makasıyla kesti. Masayo'nun makası tutuşu hoşuma gidiyordu. Sanki elinde hop hop oynayan küçük bir orman hayvanı tutuyor gibiydi.

"Tekinsiz falan değil," dedi Bay Nakano kasanın sağ tarafındaki düğmeye basarak. Kasanın çekmecesi *trink* diye açıldı.

"Söylesene abla, sen ne zaman böyle sanatsal bebekler yapmaya başladın?" diye sorarak kasadan çıkardığı iki 10.000 yenlik banknotu hemen cebine soktu.

"Hep yapıyordum," dedi Masayo. Başta içerlemiş gibi bir hali vardı ama sonra yüz hatlarında çok az bir yumuşama oldu.

"Bu kez, var ya, gerçekten çok etkilendim."

Beni istediğin kadar öv, bir şey elde edemezsin, dedi Masayo, altılı nakış ipi çilesinden iki iplik çekerek. Bir şey elde edemezsin, diyordu demesine ama Bay Nakano'yu eleştirmeyi de kesmişti. Ablamı nasıl idare edeceğimi bilirim, demişti Bay Nakano bir keresinde. Sanırım haklıydı; Masayo idare edilmesi kolay biriydi. Ama bu, hiçbir suretle Masayo'nun kolay bir insan olduğu anlamına gelmiyordu.

Masayo ile bir süre kendimizi sessizce nakış işlemeye verdik. Arkamda Takeo'nun gitmek için hazırlandığını hissedebiliyordum. Takeo'nun varlığının farkına vardığımdan beri, sanki ondan bana akan zayıf bir elektrik akımı varmış gibiydi; vücudumun Takeo'ya dönük duran her yanı elektrik çarpmış gibi dalgalanıyordu. Takeo çıkmak için arka kapıyı açar açmaz, sırtım tam ortasından iple çekiliyormuş gibi oldu, kapıyı kapatınca o bağlantı bir anda çat diye koptu.

"Of... Yetti artık!" dedim. İşlediğim keteni kucağıma koyup güzelce gerindim. "Of... Yetti artık!" dedi Masayo ses tonumu taklit ederek.

Lütfen yapmayın, dedim, Masayo güldü. Ama ben de tam, of... yetti artık, diyecektim, dedi dudaklarını bükerek. Ben aslında, canıma yetti artık, demek istedim, dedim ve bu kez de ben onu taklit ederek dudaklarımı büktüm. Ha ha ha, diye kof bir kahkaha attı Bay Nakano.

"Ah canım, sen hâlâ burada mısın?" dedi Masayo.

"Gidiyorum. Boston'a gideceğim. O da olmazsa, neresi olursa oraya," dedi Bay Nakano tuhaf, tiz bir sesle; sonra da gitti.

"Bizim ufaklık yeni bir kadın bulmuş," dedi Masayo, Bay Nakano'nun gerçekten gittiğinden emin olmak için arka kapıdan motorun sesini duymayı beklemiş gibi.

"Ne? Kurusu kadın mıydı?" dedim şaşırarak.

Masayo başını iki yana salladı. "Onu demiyorum. Kurusu yaşlı bir adam! Kadının adı Rumiko'ymuş. Barda misafirleri karşılayan garson adına benziyor ama duyduğum kadarıyla Sakiko'nun arkadaşıymış. Geçenlerde kendi dükkânını açmış, ufak bir dükkân. O da aynı işte," diye bilgi verdi Masayo fısıltıyla.

Peki, ya Sakiko? dedim, Sakiko'nun yüzü gözümün önüne geldi: Suda yüzen bir maske kadar güzel bir yüz.

"Sakiko'nun haberi var mı?"

"Var galiba."

"Ne fena!"

"Haruo bazen aptallık edebiliyor."

"Hem de büyük aptallık."

Ama ben bunu Haruo'dan duymadım, diye devam etti Masayo. En azından o kadar salak değil.

"Peki, nasıl öğrendiniz?"

Rumiko'dan, dedi Masayo karamsar bir bakışla. Görüyorsunuz ya, çifte aptallık diye buna denir; karısını da katarsanız, üç kere aptallık ama kaç kere aptallık olursa olsun eğer at yarıştırıyorsanız aptallık edip diğer ata yarışın nasıl bittiğini

söyleyebilecek bir ata bulaşmazsınız. İşte Haruo'nun hatası burada, dedi Masayo tek nefeste.

At mı? diye mırıldandım.

Masayo alev alev bir suratla nakış iğnesini kabaca bezine sapladı. Kardeşini gerçekten seviyor olmalı, dedim kendi kendime.

Tam o sırada dermanımın kalmadığını hissettim, nakış iğnesi parmaklarımın arasından kaydı ama hâlâ deliğinden geçen ipe bağlı olduğundan, yere düşmeden havada kalakaldı.

"Bizimki o yüzden Boston'a gitme fikrini çıkardı."

"Hangi yüzden?"

"Kaçmak için."

"Sakiko'dan mı?"

"Hayır, tüm kadınlardan."

Anlıyorum, diye yanıtladım. Masayo zafer kazanmış gibi bir yüz ifadesi takındı.

"Bay Nakano şanslı bir adam, değil mi?" dedim. Masayo küçük bir nida koparark iki kaşını da kaldırdı. Düşürdüğüm iğneyi tekrar elime alıp bir mantarın dış hattı için kontur çekmeye koyuldum. Mantar koyu yeşildi. Aklıma yine Sakiko'nun yüzü geldi. Yüz ifadesi rüyada gibiydi ama melankolik bir havası vardı.

Erkeklerden nefret ediyorum, diye düşünerek, seri hareketlerle koyu yeşil mantarı işledim.

Sonraki hafta çok müşteri geldi, dükkân sabahtan akşama kadar yoğundu. Nakano dükkânı için yoğunluk, sokağın aşağısındaki manavın yoğunluğuyla aynı şey değildi –bizim yoğunluğumuz muhtemelen çok daha azdı– ama yine de Masayo da, ben de elimize nakış iğnemizi alacak zaman bulamadık.

"Bay Nakano, Boston'a ne zaman gidiyorsunuz?" diye sordu Takeo.

"Demem o ki Kurusu'ya bağlı," diye yanıtladı Bay Nakano, konuşurken arka odaya girmişti. Takeo, sorusu geçiştirilmiş

gibi bir ifadeyle, dalgın dalgın ön kapının önünde dikildi. Dükkâna giren genç bir adam Takeo'ya tosladı. Bu müşteri ilk kez geliyordu. Takeo'ya şüpheli bir bakış attı.

"Buyurun," diyen genç adam, elindeki gazete kâğıdına sarılmış paketi kasanın yanına koydu. Paket, sarılıp sarmalanmış birkaç küçük kumpir ebadındaydı.

"Haruo!" diye seslendi Masayo. Bay Nakano ayaklarını sürüyerek arka odadan geldi.

Ağzında sigarası, müşterinin paketi açmasını izledi. Külü yere düştü. Genç adam bir an duraklayarak Bay Nakano'ya tiksinti dolu bir bakış attı.

"Seladon mu?" diye sordu Bay Nakano, müşterinin bakışına aldırmadan.

"Goryeo seladonu," diye düzeltti adam Bay Nakano'yu.

"A, kusura bakmayın." Bay Nakano içten bir şekilde özür diledi. Genç adamın ifadesi giderek hoşnutsuz bir hal alıyordu.

"Böyle antikalarla bizden daha çok ilgilenen dükkânlar var," dedi Bay Nakano, müşterinin getirdiği zarif, gri-yeşil porseleni nazikçe eline aldı. Ardından, sigarasını söndürmeden bir kül tablasına koydu.

"Satmak istemiyorum," dedi genç adam.

Bay Nakano şaşırmış bir ifadeyle gözlerini genç adamın yüzüne dikti. Müşteri hemen bakışlarını kaçırdı.

Adamın güzel bir cildi vardı. Üst dudağında bıyıktan çok, koyu renk ince tüyler bitmişti. Üstünde terzi elinden çıkmışa benzeyen lacivert bir takım elbise ve benzer renkte, düzgünce bağlanmış bir kravat vardı. Sırf giysisine bakarak adamın otuzlu yaşlarda, kariyerinin zirvesinde, beyaz yakalı bir çalışan olduğu düşünülebilirdi, oysa muhtemelen göründüğünden çok daha gençti.

"Biz değer biçmiyoruz," dedi Bay Nakano. Kâseyi ters çevirip kaidesine baktı.

"Sergilemeyi düşünür müydünüz?" diye sordu genç adam.

"Sergilemek mi?"

"Satmak için değil ama dükkânda bir yere koysanız?"

Dükkânda bir yere mi koyayım? dedi Bay Nakano gülerek. Dükkânda gözlerini gezdirdi. Masayo ile birlikte, hemen Bay Nakano'nun bakışlarını izledik. Bir tek genç adam bakışlarını yanında getirdiği kâseden ayırmadı.

"Kâseniz bu haliyle bizim dükkânı dolduran çer çöpün yanına pek yakışmaz, öyle değil mi?" Bay Nakano, burası kendi dükkânı olmasına karşın, böyle söylüyordu.

Genç adam mahzunlaştı. Bay Nakano yarısı içilmiş sigarasını kül tablasından alıp derin bir nefes çekti. Bir süre kimse bir şey söylemedi.

"Genelde hangi antikacıya gidersiniz?" diye sordu Masayo.

"Hiç antikacıya gitmedim," dedi genç adam bocalayarak.

"Peki, bu parça nereden geliyor?" dedi Bay Nakano. Müşteriyle böyle konuşulur mu, diye geçirdim içimden.

"Bir tanıdığım verdi," dedi genç adam, iyice umudunu yitirmişti.

Dahası da var anlaşılan, dedi Masayo adamı konuşturmaya çalışırcasına. Genç adam başını kaldırıp yalvarırcasına Masayo'ya baktı. Anlatın bize, dedi Masayo.

Genç adam çekinerek, yavaş yavaş kâsenin öyküsünü anlatmaya başladı.

Kâseyi genç adama –adı Hagiwara'ymış– o zamanki kız arkadaşı vermiş. Kızla üç yıl çıkmışlar. Evlenme niyetleri hiç olmamış, yalnızca birlikte iyi vakit geçiriyorlarmış, en azından genç adam öyle sanıyormuş. Üç yıl su gibi akmış. Ama bir gün adamın patronu ona bir evlilik önerisinde bulunmuş. Önerdiği kadının geleceği parlakmış. Hagiwara hemen kız arkadaşıyla ilişkisini bitirmiş.

Kız önce karşı çıkmış ama razı görünmüş, sonunda da Hagiwara'nın hatıra olarak kendisinden bir hediye kabul etmesini istemiş. Kız ilişkilerinin bir hatırası olarak ondan bir hediye isteseymiş, Hagiwara bunu anlarmış, oysa kızın ona bir hediye

vermek istemesini tuhaf bulmuş. Yine de enine boyuna düşünmeden kabul etmiş.

Çok geçmeden evlilik planları bozulmuş. Genç kadın –aynı zamanda patronun yeğeniymiş– uzun zamandır aşk yaşadığı adamla kaçmış. Hemen hemen aynı zamanlarda, Hagiwara köprücük kemiğini kırmış. Üstelik spor falan yaparken de değil, uykusunda dönerken! İş hayatı da pek iyi gitmemeye başlamış: Yönetimdeki kadro değişikliği siparişlerin bir anda azalmasına yol açmış, sonra aynı departmandan bir kadın Hagiwara'nın kendisine cinsel tacizde bulunduğu dedikodusunu çıkarmış. Bunlar yetmezmiş gibi, aniden oturduğu binanın yıkılması gerekmiş ve Hagiwara'ya tahliye kararı tebliğ edilmiş.

Her şey Hagiwara'nın eski kız arkadaşından kâseyi kabul etmesiyle başlamışmış. Durum böyle olunca, en iyisi kıza geri döneyim diye düşünmüş. Ama kıza ulaşmaya çalışınca, cep telefonunu değiştirdiğini öğrenmiş. E-postası da değişmiş. Evinden taşınmış, hatta işini bile değiştirmiş.

Hagiwara çaresizlikten falcılıkla ilgilenen bir arkadaşına sormuş, arkadaşı da ona kâseden kurtulmasını söylemiş. Kâsede bir büyü varmış, o yüzden satamazmış ama evinde de tutamazmış. Tek seçeneği kâseyi birinin ödünç alması veya onun yerine saklamasıymış, bu büyüyü tamamen ortadan kaldırmazmış gerçi ama yine de hiçbir şey yapmamaktan iyiymiş.

Hagiwara kekeleyerek Masayo'ya bu öyküyü anlattı.

"Ama o kâse gerçekten Goryeo seladonuysa, çok para eder. Size böyle bir hediye veren kişi, iyi biridir muhakkak," dedi Masayo öykünün tamamını dinledikten sonra.

"Sorun bu değil ki," diye araya girdi Bay Nakano. Oysa Masayo'nun söylediklerini duyar duymaz Hagiwara'nın yanakları al al olmuştu.

"Öyle ya! Ondan neden ayrıldım ki?" dedi bakışlarını yere eğerek.

Doğru. İyi anlaştığınız bir kızı o kadar kolay bırakmamalıydınız, dedi Masayo soğuk bir sesle.

Çıkara çıkara bu sonucu mu çıkardın, diye düşündüm genç Hagiwara'ya bakarak. Hararetle başını sallıyordu. Bay Nakano'nun ise afallamış bir hali vardı. O muhtemelen kendi "üçlü" açmazını düşünüyordu.

"Haruo, kâseyi Sakiko'nun dükkânına götürmeye ne dersin?" diye sordu Masayo, sesinde fark edilir bir zorlama vardı. Bay Nakano eli ayağına dolaşarak bir o yana bir bu yana baktı.

Asukado böyle bir şey için kesinlikle doğru adres, dedi Masayo, Goryeo seladonunu dikkatlice tekrar gazeteye sardı. Genç adam Masayo'nun kâseyi saran ellerini izliyordu. Masayo, Bay Nakano'nun karşılık vermesini beklemeden ahizeyi kaldırdı. Asukado, Asukado, diye mırıldanarak numarayı çevirdi. Bay Nakano ağzı bir karış açık, Masayo'nun sırtına bakıyordu. Bay Nakano gibi, Hagiwara ve ben de boş gözlerle Masayo'yu izliyorduk.

Sakiko, Masayo'nun telefonunu aldıktan sonra, on beş dakikadan kısa bir süre içinde dükkâna geldi.

"Merhaba," dedi Sakiko.

O basit sözcük Sakiko'nun ağzından çıkınca kulağa ya dua ya da beddua gibi geliyordu. Kem göz mü, hayır duası mı? Şimdi hangisiydi, kestiremiyordum.

"Müşteri bu," dedi Masayo çenesiyle Hagiwara'yı göstererek. Masayo'nun konuşması Bay Nakano'ya kıyasla kibardı, yine de tavrı bir müşteri karşısında takınılması uygun kabul edilen cinsten değildi.

Sakiko gazete yumağını açtı. Beklenileceği üzere, porseleni eline alırken Bay Nakano veya Masayo'dan çok daha insaflı davrandı.

"Goryeo seladonu, öyle değil mi?" dedi Sakiko bir bakışta. Hagiwara başını salladı.

"Bana sorarsanız bu sırlama tarzıyla, yaklaşık üç yüz bin eder," diye sürdürdü Sakiko.

"Hayır, satmak istemiyorum," dedi Hagiwara, ardından da Masayo devreye girerek Hagiwara'nın öyküsünü özetledi.

Masayo anlatmayı bitirdikten sonra Sakiko, "Büyü demek," diyerek usulca Bay Nakano'ya baktı. Bay Nakano normalde böyle bir durumda yapacağı gibi arka odaya çekileceğine, oracıkta durmuş, aval aval diğerlerinin sohbetini izliyordu.

"Demem o ki kâseyi bu genç adam için Asukado'da sergilemelisin," dedi Bay Nakano. Bay Nakano "Demem o ki" derken her zamanki ses tonunu kullanmıştı ama cümlenin geri kalanında konuşması iyice tutuklaştı. Sakiko duygusuz bir yüzle Bay Nakano'ya bakıyordu.

"Böyle bir geçmişi olan bir şeyi almamız mümkün değil," dedi Sakiko, yüzü hâlâ ifadesizdi. Hagiwara başını ellerine gömdü. Ah Tanrım, herkes birilerine kin güder, gütmez mi? O kadar da büyütülecek bir şey değil, öyle değil mi, dedi Masayo neşeyle. Bay Nakano'nun önerisine hiç tepki göstermeyen Sakiko, Masayo'nun sözleri karşısında bir anda taş kesildi.

Hagiwara tüm içtenliğiyle, "Lütfen, kâseyi benim için saklayın!" diye yalvardı Sakiko'ya. Sakiko'nun yüz ifadesi hemen o duygusuz haline geri döndü.

"Sizin dükkânınızda kalsa?" Hagiwara şimdi de Bay Nakano'dan medet umuyordu. Olmaz, dedi Bay Nakano sigarasının dumanını üfleyerek. Hagiwara tiksintiyle bakışlarını kaçırdı. Hagiwara'nın hoşnutsuzluğunun Bay Nakano'nun kayıtsızlığından çok, sigarasına yöneldiğinden adım gibi emindim.

"Kabul ederseniz, bizim dükkân yirmi bin karşılığında kâseyi ödünç alabilir," dedi Sakiko alçak sesle.

Ödünç almaktan kastınız nedir? dedi Masayo yüksek sesle.

Yani kâseyi satın alamayız, öyle değil mi? Ama uzun bir süreliğine ödünç alabiliriz, hatta uzun vadede belki satılabilir bile, diye düşünüyorum, dedi Sakiko, yüzü hâlâ ifadesizdi.

Konuşma giderek daha içinden çıkılmaz bir hal alıyordu. Bay Nakano da, Masayo da aynı ölçüde şaşırmış gibiydiler ama

Sakiko'nun yüz ifadesini okumak zor olduğundan, dillerini tutuyorlardı.

"Yani, şey, başka bir deyişle, kâseyi benim için saklayacaksınız, bir de üstüne bana yirmi bin mi vereceksiniz?" dedi Hagiwara. Farkındasınız herhalde, alt tarafı yirmi bin yen için kâseniz rehinci dükkânına rehin verilmiş bir mala benzeyecek, dedi Masayo alçak sesle ama Hagiwara duymazdan geldi. Sakiko da aldırış etmedi.

Sonuçta Hagiwara, Asukado'ya 20.000 yenlik bir makbuz yazdı ve gitti. Goryeo seladonu çok zarifti, fiks menü öğle yemeği sunan lokantalarda tepeleme *katsu* pirzolası konulan kâselerin yaklaşık bir boy küçüğüydü. Alelade bir kazıda bulunmadığı, kuşaktan kuşağa yadigâr kaldığı belliydi, üstelik yalnızca kenarında ufacık bir kırığı vardı. Bu kâse türünün nadide bir örneğiydi.

Peki, o halde, sanırım... dedi Sakiko ve artık gazeteye ek olarak bir kat da balonlu naylona sarılan paketi alıp çok değer verdiği bir şeymiş gibi göğsüne bastırdı.

Sakiko, Bay Nakano'nın yüzüne bile bakmadan, alelacele dükkândan çıktı.

"Sakiko işten anlıyor," diyordu Bay Nakano hayranlıkla.

"Keşke Asukado'ya gideceğine, bizim dükkânda kalsaydı," dedi Masayo, Sakiko'yu arayanın kendisi olduğunu unutmuştu anlaşılan.

Olmaz! Kinin hiçbir türlüsüyle işim olmaz, dedi Bay Nakano çayını yudumlayarak. Çayın yanına şekerli kırmızı fasulye yiyorduk. Fasulyeleri, Bay Nakano'nun bana verdiği işleri hallettikten sonra, mahalledeki *wagashi* pastanesinden almıştım. Yeşil çayı Bay Nakano demlemişti: Keskin ve buruktu.

Güzel olmuş, dedim. Bay Nakano duraksayıp gevşekçe gözlerini kırpıştırdı. Çok kibarsın, Hitomi, benim için anlamı büyük.

"Böyle berbat şeyler yapmaya devam edersen, artık kimse sana kibarlık etmeyecek," dedi Masayo lafı dolandırmadan. Bay Nakano yanıt vermedi, öylece uzaklara dalmış görünerek çayını yudumladı.

O hafta alınacak çok mal vardı, o yüzden Takeo ile pek görüşemedik. Günde en az üç parti mal alınca, akşamları dönüşü genelde sekizi geçiyordu.

Hafta sonu beni yine dışarıdaki işleri halletmeye gönderdiler. Çıkmak için hazırlanırken cüzdanımı açıp ne kadar param kaldığına baktım, tam o sırada Bay Nakano geldi. Merak etme, birlikte arabayla gideriz, tren bileti almana gerek kalmaz, yemeği de ben ısmarlarım, dedi. Bugün banka işi yok, biliyorsun. Benimle pazara gelirsin, diye düşündüm.

Bahsettiği pazar diğer tüccarların katıldığı bir açık artırmaydı: En uygun fiyatlıdan en pahalısına kadar, envaiçeşit eşya satılıyordu. Bay Nakano'ya göre bugün öğleden sonraki açık artırma "son derece iyi mallar" vaat ediyordu, o da Takeo yerine beni götürmeye karar vermişti.

"Neden? Takeo'nun nesi var?" diye sordum.

Bay Nakano kıkır kıkır güldü. "Öyle yerlere bir kızla gitmek çok daha şenlikli olur, bilmez misin?" dedi. Nasıl bir yanıt bu? Açık artırmanın neresi şenlikli, diye lafa girdi Masayo ama Bay Nakano kıkır kıkır gülmeye devam etti.

Bay Nakano'nun beni neden yanında getirdiğini ancak açık artırma başladıktan sonra öğrendim. Birinin sürekli bizi izlediğini hissediyordum, karşıma bakınca bulunduğumuz holün öbür tarafında Sakiko'yu gördüm.

Bir vazo satışa sunulunca Sakiko pey sürdü ama çok geçmeden geri çekildi, diğer satışlara da katılmadı. Bize gelince, eski bir saat satışa sunulunca, Bay Nakano yüksek sesle pey sürmüştü. Devamlı bir müşterinin isteği, dedi Bay Nakano ara verildiğinde.

"Sakiko çok çekimser görünüyor," diye fısıldadım Bay Nakano'ya.

Bay Nakano başını iki yana salladı. "Bugün hoşuna giden bir şey görememiştir. Kafasını bir şeye takınca geri adım atmadığını dünya âlem bilir," diye fısıldadı.

Açık artırma iki saat kadar daha sürdükten sonra nihayet bitti. Birkaç antikacı girişe doğru ilerlemeye başlayınca, Bay Nakano bana, "Hitomi, Sakiko'yla aran iyidir, değil mi?" dedi.

Yeterince iyidir, herhalde, dedim ama Bay Nakano beni dinlemiyordu. Demem o ki bana bir iyilik yap, Hitomi. Sakiko'ya bizimle bir şeyler yer mi, diye sor.

Anladım, diye yanıtladım isteksiz isteksiz. Bay Nakano genişçe güldü. "Oğlan çocuğu gibi sırıtmak" dendiğini duymuştum ama Bay Nakano tam bir orta yaşlı gibi sırıtıyordu. Pis bir gülüştü bu ama aynı zamanda kalpleri kazanan bir tarafı da vardı. Sanırım kadınların, yaşları ilerledikçe karşı koyamadığı türden bir gülümsemeydi Bay Nakano'nunki. Bunları düşünerek, ağır adımlarla girişte oyalanan Sakiko'nun yanına gittim.

Bir şeyler atıştırdık. Ben sake içmem, demişti Sakiko serinkanlılıkla. Bu lafın üstüne bir şey söyleyemediğimizden, sonunda yakınlardaki bir zincir restorana gittik. Burası fazla aydınlık, öyle değil mi, diye homurdandı Bay Nakano.

Önce ikisi baş başa yesinler, diye düşündüm ama çok geçmeden Sakiko'nun Bay Nakano'nun tek başına idare edemeyeceği kadar inatçı olduğunu fark ettim. Ama bu arada Bay Nakano'nun mahcubiyeti bana da bulaşmıştı, o yüzden yemek bitince üçümüz birden kasvetli bir sessizliğe gömüldük.

"Pekâlâ, ben gidiyorum. Sakiko, seni evine bırakayım diyeceğim ama kabul edeceğini sanmıyorum," dedi Bay Nakano alçak sesle, kasada hesabı ödedikten sonra.

Sakiko, Bay Nakano'ya kaşlarını çatarak bakıyordu ama beklenenin aksine, "Beni de al," dedi.

Bay Nakano'nun yüzüne anında geniş bir gülümseme yayıldı. Az önceki orta yaşlı, pis ama kalpleri kazanan gülümsemenin aynısı. Sakiko bakışlarını kaçırdı.

Kamyona da sessizlik hâkimdi. Bay Nakano sürücü koltuğuna oturdu, Sakiko öbür tarafa oturdu, ben de annesiyle babasının arasındaki bir çocuk gibi ortaya oturdum. Bay Nakano radyoyu açtı ama sonra hemen tekrar kapattı.

Çok geçmeden Asukado'ya vardık. Sakiko zarifçe kamyondan inip arka kapıya doğru ilerledi, derken bir anda durup arkasını döndü.

"Bir dakika içeri gelsenize." Sesi sakindi ama tartışmaya yer bırakmıyordu. Pekâlâ, dedi Bay Nakano, ardından ikimiz de paldır küldür kamyondan indik.

Asukado'nun içinde hava temizdi. Dışarıda yine gece ayazı vardı ama dükkânın içerisindeki hava serin ve kuruydu, daha çok oksijen barındırıyor gibiydi.

Ben, "Vazoya bitki koymuşsunuz," deyince Sakiko'nun yüzü gevşedi. Gözlerinin altındaki bölge dolgunlaştı.

Sakiko bir vitrinin altındaki gömme dolabı açıp içinden balonlu naylona sarılmış bir paket çıkardı. Pakette 20.000 yene Hagiwara'dan aldığı kâse vardı. Kâse, Sakiko'nun geçen gün Nakano dükkânından aldığı zamankinden daha özenle paketlenmişti.

Sakiko tek kelime etmeden paketi açtı ve yüzen balık desenli antika bir tabağı ve kaba seramikten kirli beyaz bir sake fincanını kenara çektikten sonra Hagiwara'nın kâsesini ortaya koydu.

Sakiko gözlerini kısarak bir süre kâseye baktı. Asukado'da görünce göze daha güzel gözüküyor, dedi Bay Nakano alçak sesle ama Sakiko duymazdan geldi. Dolaba tekrar eğilip bir beze sarılmış, pavlonya ağacından ahşap bir kutu çıkardı.

"*Magatama* boncuğu falan mı var içinde?" diye fısıldadı Bay Nakano ama Sakiko yine duymazdan geldi. Sakiko pavlonya kutuyu ustaca açtı. İçinde pofuduk pamuğun üstüne konmuş üç küp vardı.

"Zar mı?" diyen Bay Nakano kutunun içine kaçamak bir bakış attı; yani Bay Nakano'ya göre kaçamak. Ben de kendimi

tutamadım, baktım. Kutuda yanardöner sarımtırak zarlar vardı, kenarları hafif aşınmıştı. Çok mu eskiler, diye sordum, Sakiko ise başını yana eğdi. Hım. Sanırım geç Edo döneminden kalma, yani on dokuzuncu yüzyıl başları veya ortaları.

Sakiko zarları kâsenin yanına bıraktı. Rastgele saçılmış üç zarın öyle bir dizilişi vardı ki o anın bir fotoğrafı çekilecek olsa kesin "sanatsal" kabul edilirdi.

"Hadi, *Chinchirorin* oynayalım!" dedi Sakiko.

Ha, dedi Bay Nakano. Ha, diye mırıldandım Bay Nakano'yu taklit ederek. Sakiko neşeyle gülümsedi. Sakiko'nun gülümsemesini görmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama yine de gözleriyle gülmüyordu.

Chinchirorin, dedi Sakiko bir kez daha ve dediğinin saniyesinde, Asukado'nun havası fark edilir biçimde gerildi. Bay Nakano'yla ürperdik.

Ben ebeveyn olurum. Sen ve Hitomi de çocuk, dedi Sakiko sakin sakin. Bay Nakano'ya "sen" derken, sesinde bir tatlılık gizliydi. Sanki tatlı bir sesle konuşmaya niyetlenmemiş, alışkanlıktan ağzından öyle çıkmış gibi.

"*Chinchirorin*... Ben hiç..." demeye yeltendim. Sakiko yine neşeyle gülümsedi (ama gözleri gülmedi). Çok kolay, yalnızca zarları üç kere atacaksınız, dedi eliyle üstlerini kapatarak. Bay Nakano bir şey demedi.

"Ben dört, beş veya altı atarsam ebeveyn otomatikman kazanır," dedi ve zarif avucunda tuttuğu zarları kâsenin içine attı.

"Ay!" diye haykırdı Bay Nakano.

"Ne?" diye soran Sakiko başını kaldırıp Bay Nakano'ya baktı. Gözlerinin altındaki kısım tombullaşmıştı, o yüzden yukarıdan bakınca yüz ifadesi rahatlamış gibi görünüyordu.

"Çatlamaz mı?" dedi Bay Nakano kâseyi işaret ederek. "Kullanabileceğimiz başka bir şey yok mu?"

"O kâseyi dükkânımda tutmak için yirmi bin ödedim, bir şey olmaz," dedi Sakiko duygusuzca.

"Ama yazık olur."

"Zarları atarken dikkat edersek bir şey olmaz."

Sakiko namlunun ucunu bana yöneltti: "Hitomi, dikkat etmeyi beceremez misin?"

Beceremem, dedim gergin gergin, Sakiko'ya bakarak. Bay Nakano da, ben de Sakiko'ya bakıyorduk.

İkimiz bu halimizle bir şeye benziyoruz, diye geçirdim içimden. Tamam, buldum: Yem bekleyen civcivlere benziyorduk.

"Bakın! Zarlar atıldı bile," diye haykırdı Sakiko usulca, ikimize de bakmadan. Kâsedeki zarlardan ikisi üç gelmişti. Öbürünün yukarı bakan yüzünde de beş vardı.

"Tamam, şimdi sıra senin," dedi Sakiko zarları Bay Nakano'nun avucuna koyarak. Sesi nazik ama boyun eğmezdi.

Bay Nakano görünüşe göre gönülsüzce zarları attı. Sakiko zarları bilhassa yukarıdan atmıştı, oysa Bay Nakano'nun eli neredeyse kâsenin kenarına değecekti ve zarları atmaktan çok, nazik bir hamleyle adeta kâsenin içine koydu.

Zarlar kof bir ses çıkararak yuvarlandı. İkisi kâsenin dibine düştü ama öteki oldukça kararsız bir hareketle kâsenin kenarından sekti.

"Çin çin!" diye haykırdı Sakiko bu kez. Yüksek sesle güldü. Bay Nakano suratını sallandırdı. Sakiko'nun kahkahası loş Asukado'da yankılandı. Bunalmış bir halde oracıkta put gibi duruyordum.

"Söyler misin, neden *Chinchirorin* oynuyoruz?" diye mırıldandı Bay Nakano.

"Bahis olsun diye," diye yanıtladı Sakiko.

"Ne? Benim hiç param yok, bilesin!" dedi Bay Nakano.

"Parasına değil."

"Şey, benim de bahse girmem gerekiyor mu?" diye sordum.

"A, yok, Hitomi, sen endişelenme."

Tamam, şimdi Hitomi atıyor. Sakiko kâsenin dışına düşen zarla birlikte içinde duran iki zarı da alıp avucuma koydu. Eli buz gibiydi.

Tamam, dedi yine, beni teşvik etmek istercesine. Gözlerimi kapatıp zarları savurdum.

Zarlar çeperinde dönerken kâse çın çın öttü. İlk duran zar bir geldi. Az sonra diğer ikisi de durunca bir baktım, ikisi de aynı gelmiş: Bir.

"Hep yek!" Nefes verdiği için Bay Nakano'nun fısıltısı boğuk çıktı.

Hitomi kazanır, dedi Sakiko. Öyle mi, diye başımı salladım, hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Sakiko bir süre konuşmadı. Sakiko sustukça biz de sustuk.

"Sanırım bu kadar," dedi Sakiko pat diye, tam beş dakika geçmişti.

"E?" dedi Bay Nakano. Çaktırmadan Sakiko'nun yüzüne bir bakış atınca, gülümsediğini görerek, şaşırdım. Hatta gözleri bile biraz gülüyordu.

Kıl payı kaybettik, Haruo, diye mırıldandı Sakiko.

E? Ne demek istiyorsun, diye sordu Bay Nakano ama Sakiko başka bir şey demedi.

Ardından kamyona gidip dükkâna döndük. Bay Nakano beni evime bırakmayı teklif etti ama canım biraz yürümek istiyordu. Belki yine önceki gibi sokakta Takeo'ya rastlarım diye düşünüyordum. Nedense güçlü bir şekilde onu görme arzusu duyuyordum. Onca şeyden sonra, hâlâ aramızı düzeltebilirmişiz gibi hissediyordum. Oysa böyle düşünmek için hiçbir gerekçem yoktu.

Takeo'yu görmedim. Sokaklardan geçerek evime giderken, Sakiko'nun lafı –"kıl payı kaybettik"– aklımda dönüp duruyordu. Yakında kış gelecekti. Gece ilerledikçe hava açıldı. Kıl payı, diye mırıldanarak adımlarımı hızlandırdım.

Bravo, Hitomi, hiç söylemiyorsun, dedi Masayo bir gün bana, aradan yaklaşık iki hafta geçmişti.

Sayende Haruo ucuz kurtulmuş! Masayo güldü. Neden bahsediyorsunuz, diye sordum. Yapma, o gece olan biteni Sa-

kiko'cuğumdan öğrendim, diye yanıtladı Masayo. Sakiko ne ara sadece Sakiko'dan "Sakiko'cuğuma" terfi etmişti?

Masayo'nun anlattıklarına bakılırsa Sakiko o gece Bay Nakano'yla ilişkisinin kaderini o zarlara bağlamıştı.

"Bahis dediği o muymuş?" diye mırıldandım.

"Evet, içinden bahse girmiş!" Masayo heyecanla başını salladı.

Sakiko kazansaymış ayrılacaklarmış. Bay Nakano kazansaymış ilişkileri sürecekmiş. Ben kazansaymışım bekleyip görecekmiş.

"Ama sonunda sen kazandın, değil mi, Hitomi?" Masayo gözlerini yüzüme dikerek doğrulamamı bekledi.

Ben *Chinchirorin* oynamasını bilmem bile, diye yanıtladım. Masayo yine güldü.

O hafta Sakiko dükkâna uğradı. Bay Nakano'yu bulamayınca getirdiği küçük paketi Masayo'ya verip alelacele gitmeye davrandı.

"Geçen gün için teşekkürler," dedi Sakiko, tam gidecekken arkasını dönmüştü. Bana diyordu anlaşılan. Ben afallamış bir halde geçiştirmeye çalışınca Sakiko gülümsedi. Ama yine gözleri gülmüyordu.

Sakiko'yu kapıya kadar geçirdim, dışarı çıkar çıkmaz boş gözlerle dükkânın önündeki tezgâhta duran daktiloya baktı.

"Şey," diye başladım söze. "Bay Nakano'yu hiç bağışlamayacak mısınız?"

Ne, dedi Sakiko. Ben... Özür dilerim. Durduk yere, öyle demek istemedim, dedim. Sakiko başını iki yana salladı. Önemli değil.

Bir süre sonra Sakiko, "Onu bağışlayamam," dedi sakin bir sesle.

"A-ama yine ondan ayrılmayacaksınız, değil mi?" diye sordum. Sakiko yine dilini tuttu.

Sonra da ölçülü bir sesle, "O ayrı bir konu," dedi.

Ardından arkasını döndü. Sakiko'nun gittikçe küçülerek uzaklaşan vücudunu seyrettim. Bir an, zarlar aynı gelince nasıl da sevindiği aklıma geldi.

Aptal Takeo, diye mırıldanarak gözlerimi sımsıkı kapadım. Bir süre sonra gözlerimi tekrar açtığımda, artık Sakiko'nun vücudu görünmüyordu.

Elmalar

"Onu kaçırdım!" dedi Masayo.

Takeo o sırada aldığı malları içeri taşıyor, Bay Nakano da arka kapıdan içeri girip çıkıyordu. Bense kasadaki bozukları sayıyordum, o yüzden Masayo'nun lafının başını kaçırmıştım.

Müşteri gidince, her zamanki gibi bir muamma olan Takeo –son zamanlarda artık onu aramıyordum bile ama dükkândayken normal konuşuyorduk– aceleyle çıkmıştı, Bay Nakano ise boynuna astığı havluyla yüzündeki teri silerek bir sandalyeye çökmüştü.

Masayo yine mırıldandı: "Maruyama'yı kaçırdım!"

Ne? Bay Nakano tuhaf kaçan neşeli bir sesle bir şaşkınlık nidası koparırken, ben de başımı kaldırıp Masayo'ya baktım; Masayo'nun kaşlarının uçları sıkıntılı bir ifadeyle aşağı inmişti.

Bay Nakano, Masayo'nun ne söylediğini idrak eder etmez, "Para meselesi mi?" diye sordu.

Bay Nakano, Masayo'nun –Maruyama'nın ne zaman gittiğine, neden gittiğine veya Masayo'nun onu kaçırmakla ne kastettiğine dair– tek kelime açıklama yapmasını bile beklememişti.

"Hayır," dedi Masayo kati bir tavırla. Kısacık bir an için o güzel kaşlarını kaldırmıştı ama çok geçmeden yorgun düşmüş gibi yeniden indirdi.

Masayo normalde böyle değildi. Coşkusunu tamamen yitirmiş gibiydi. Bay Nakano'nun ağzı tuhaf bir açıyla açık kalmıştı. Masayo ağır ağır bir sandalyeye oturdu, kaşları hâlâ inikti. Bay

Nakano bir şey söyleyecek oldu ama vazgeçti, ponponlu kahverengi beresini çıkardı. Ardından tekrar taktı.

Üçümüz taş kesilmiş gibi oturduk, daha fazla dayanamayacak raddeye gelince, hantal bir hareketle ayağa kalkıp kaçarcasına arka odaya yürüdüm. Takeo'nun getirdiği mallar yüzünden dükkânda adım atacak yer kalmamıştı, düz bir hatta yürümek imkânsızdı.

"A, nereye gidiyorsun, Hitomi?" diye sordu Masayo kederli bir sesle. Onu hiç böyle görmemiştim.

Tuvalete gidip geleceğim, diye yanıtladım. Masayo içini çekti.

"Ben de, aynen," dedi Bay Nakano hemen, tartışmaya yer bırakmak istemiyormuş gibi, tangur tungur ön kapıyı açıp benimkine benzer hantal bir yürüyüşle dışarı çıktı.

Sonbahar gelene kadar cam kapıyı açık bırakırdık ama kasım bitti mi, kapı sımsıkı kapanırdı. Kapı ardına kadar açıkken bir anda kapanınca soğuk bir resmiyet hissi uyandırırdı.

"Kış yaklaşınca kapıyı hep kapatıyoruz, bahar gelince de açıyoruz ama bu yıl nedense tuhaf bir hüzün uyandırıyor, öyle değil mi?" Masayo'nun daha geçen gün böyle dediğini anımsadım.

O laflar bir an bana Masayo'ya göre fazla karamsar gelmişti ama başkaca da pek ilgimi çekmemişti.

Bay Nakano, kapalı kapıya rağmen dükkânın açık olduğu konusunda kuşkuya yer bırakmamak için geçenlerde üstüne AÇIK yazdığı bir karton parçasını saçağa asmıştı.

"Haruo neden dükkânının imajını bozmakta ısrar ediyor?" Geçen hafta karton tabelayı görünce, Sakiko böyle demişti. Yakınlarda bir işi olduğunu, geçerken uğradığını söyleyerek, dükkâna gelmişti. Sakiko son günlerde dükkâna daha sık uğrar olmuştu. Elbette ki bu durumun Bay Nakano'yla ilişkilerinin gidişatı konusunda neyi işaret ettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Öyle değil mi? Sakiko, Masayo'nun onayını bekliyordu ama Masayo gönülsüzce karşılık verdi. O zamanlar Masayo'nun kendinde olmadığını henüz fark etmemiştim.

Başlangıçta yalnızca kartonun bir tarafında AÇIK yazıyordu. Bay Nakano kalın yeşil keçeli kalemle yazılmış harflerin kenarlarını siyahla özene bezene belirginleştirmişti. Nasıl? Çok sanatsal, değil mi, demişti Bay Nakano, keyifle bir ipi kartonda açtığı delikten geçiriyordu.

Sakiko, Bay Nakano'nun çabalarını yerden yere vurunca, Bay Nakano bir hışımla kartonu saçaktan indirip kasanın yanına asmıştı. Kartonu orada bıraktı sanmıştım, oysa kızgınlığı süren Bay Nakano arka odaya dalıp elinde altı tane kalın keçeli kalemle geri geldi.

Tabelayı çevirip sarı harflerle AÇIK yazdı. Bu kez harfler öndeki yeşil harflerden bile daha pejmürdeydi. Ardından kırmızı keçeli kalemin kapağını açıp özensizce sarının kenarını belirginleştirdi ve işini bitirir bitirmez dışarı çıkıp kartonu tekrar saçağa astı.

Sakiko tüm süreci uysal bir ifadeyle izledi ama Bay Nakano asık bir suratla Sakiko'ya ne düşündüğünü sorunca, Sakiko kahkahalara boğuldu.

Sakiko bir fincan çay içtikten sonra, Bay Nakano'ya, bu iş beni aşar, diyerek dükkândan ayrıldı. Bay Nakano zafer kazanmış gibi bir edayla ellerini kalçalarına dayayarak, Sakiko'nun gidişini seyretti. Sakiko tam saçağın altından geçerken parmağıyla kartonun alt kısmına bir fiske vurdu. Tabela iki üç kez ileri geri sallandıktan sonra durdu.

"Her halükârda, beş yüz bin, son fiyattır," dedi adam.

Öğle üzeriydi, Masayo az önce öğle yemeği için dışarı çıkmıştı. Genelde öğle yemeği için evden kendi *bento*sunu getirirdi ya da arkada bir çırpıda *ramen* veya kızarmış pilav yapardı ama geçtiğimiz hafta –bize Maruyama'yı kaçırdığını söylediğinden beri– yemeğini hep başka yerde yemişti.

Dün sohbet etmek maksadıyla Masayo'ya, "Genelde öğle yemeğini nerede yiyorsunuz?" diye sormuştum, Masayo ise hiçbir duygu belirtisi göstermeden, başını yana eğip, "Hım, neresiydi orası..." demiş, sonra da susmuştu. Sohbeti daha nasıl ilerletebileceğimi kestiremediğimden, çarçabuk kuru bir bezle kasanın tozunu almıştım.

"Beş yüz bin." Bay Nakano mırıldanarak adamın sözlerini tekrarlarken, bir eliyle adamın çok önemli bir şeymiş edasıyla çantasından çıkardığı pirinç çakmağı çevik bir hareketle kavradı.

"Ay!" diye haykırdı adam. "Öyle sert tutmayın!"

Kusura bakmayın. Bay Nakano öbür elini özür dilercesine kaldırdı. Çakmak aslında cep boy veya taşınabilir bir çakmak değildi; masa üstünde tutmak için tasarlanmış, kısa, tombul, silindirik bir çakmaktı.

"Yakıcısına silah biçimi verilmiş, öyle değil mi?" dedi Bay Nakano gözlerini çakmağa dikerek.

"Bu işten anlıyorsunuz," dedi adam gururla.

Silindirin gövdesinden bir çubuk gibi çıkan parça, bir oyuncak silah namlusu biçimindeydi. Bay Nakano, "Değil mi?" diye sorarken, adam da, "Bu işten anlıyorsunuz," derken, ikisi de havaya girmiş, kendi rollerini oynuyorlardı; yoksa ben bile bir bakışta ne olduğunu anlamıştım.

Müşteri, amcasının elçilik yaptığını ve görevi gereği Teksas'a yollandığını anlattı. Çakmağı amcasına oranın kodamanlarından biri vermiş. Savaş günlerinden kalma, dedi adam.

"Siz de beş yüz bin eder, diyorsunuz?" diye sordu Bay Nakano kayıtsız bir tavırla.

"Değer biçtirttim," dedi adam göğsünü gererek.

"Nasıl yani?"

"Hani, televizyonlarda antikacılık programlarında değer biçerler ya?"

"Efendim, siz televizyona mı çıktınız?"

"Hayır, onu kastetmedim. Bir ahbabım televizyonda programa çıkan bir antikacının yakın arkadaşıdır."

Anlıyorum, dedi Bay Nakano. Öyküsünden öğrendiğimize göre, adamın çakmağına "değer biçen" adam resmi olarak antikacı değil, daha çok antikaları değerlendiren ve o dünyada birkaç tanıdığı olan bir adamdı. Üstelik o "arkadaş" da aslında adamın arkadaşı değil, adamın "akrabalarından birinin bir ahbabının" arkadaşıydı.

"Nakde sıkıştım, anlarsınız ya," dedi adam yeniden göğsünü şişirerek.

"Biz aslında nakit ödeme yapmıyoruz." Bay Nakano tane tane konuşuyordu.

"Ben sizden satın almanızı istemiyorum ki!" dedi adam hızlı hızlı. Sessizce otururken anlaşılmıyordu ama konuşmaya başlayınca, adamın kendinden emin görünümündeki gediklerin arasından belli belirsiz bir asabiyet seçiliyordu.

"Bir akrabamın arkadaşının arkadaşından duyduğuma göre, dükkânınızın çevrimiçi bir açık artırma sitesi varmış," dedi az öncekinden de hızlı konuşarak.

"Bir akrabanızın arkadaşının arkadaşı?" diye tekrarladı Bay Nakano, sesinde hiçbir heyecan belirtisi yoktu. Kabul etmek gerekirdi, adamın bir sürü dolaylı bağlantısı vardı. Neredeyse sesli gülecektim ama kendimi tuttum.

Doğru, Nakano dükkânı internette bazı eşyaların satışını yapıyordu yapmasına ama o internet sitesini hâlâ Bay Nakano şahsen yönetmiyordu; sitenin yönetimini Tokizo adıyla da bilinen Bay Leylek'e bırakmıştı, tüm satışı o yapıyordu. Ama Bay Nakano şimdilik bu detaylara girmedi.

"Demek bu çakmağı çevrimiçi bir açık artırmada satmamı istiyorsunuz," dedi Bay Nakano.

Doğru. Adam başını salladı. Gözleri biraz yaşarmıştı.

Anlıyorum, dedi Bay Nakano ciddi bir tonlamayla.

Ne yapacağız? Satar mısınız, satmaz mısınız, diye sordu adam sabırsızca. Az önce dimdik duran sırtı giderek kamburlaşıyordu.

Bu tip müşteriyle nasıl başa çıkılacağını aslında Masayo bilirdi. Ama şu haliyle bu adamla uğraşabileceğinden şüpheliy-

dim. Düşündükçe üzülüyordum. Masayo'nun hisleriyle empati kurduğum için değil, neden bilmem, belli belirsiz, genel bir üzüntü hissediyordum.

Bay Nakano adamla boş boş konuşuyordu. İşe yaramaz klima sıcak hava üflerken tuhaf bir ıslık sesi çıkarıyordu.

"Satılık mı?" diye sordu Takeo. Adamın "elçilik görevi yapan amcasına bir Teksaslı tarafından verilen" çakmağa bakıyordu.

Bay Nakano sonunda çakmağı almayı kabul etmişti ama adama hatırlatmayı da ihmal etmemişti: "Yalnızca çevrimiçi açık artırma için alıyorum, tamam mı? Ama beş yüz bin beklemek biraz fazla olur, bilesiniz."

"Takeo, alıcı mısın?" diye sordu Bay Nakano karşılık olarak.

Takeo beklenmedik bir ciddiyetle düşünüyordu. Çaktırmadan profilden yüzüne baktım. Ama Takeo'yu gizlice izlemek canımı sıkıyordu, o yüzden hemen bakışlarımı kaçırdım. Neyi bu kadar rahatsız edici bulduğumu bile bilmeden, elbisemin eteğini tutup iki elimle silkeledim.

Üstümdeki elbise, o fırtınalı günde Bay Nakano'nun bana 300 yene bıraktığı elbiseydi. Etiketinde yüzde yüz Hint patiskası yazıyordu ama patiska olduğundan kuşkuluydum çünkü bir kez yıkadıktan sonra boydan bir hayli çekmişti. O zamandan beri zaman zaman dükkânda kotun üstüne önlük niyetine giyiyordum.

"Alabilir miyim?" diye sordu Takeo.

Düşündüm de Takeo o güne kadar dükkândan hiçbir şey almamıştı galiba. Bay Nakano gözlerini kocaman açıp Hitomi'nin çalışan indiriminden nasıl yararlandığını görüyorsun, dedi.

Çalışan indirimi dediği, tamamen o anın heyecanıyla ve Bay Nakano'nun keyfine göre yapılıyordu. Belirlenmiş bir oran falan yoktu. Ama kabul etmem gerekirdi ki Nakano dükkânından bir sürü günlük eşya ve mobilya almıştım. Arada evdeki sarı tabure ve üstümdeki elbise gibi şeyler de alıyordum ama asıl en çok sepet alıyordum. Geniş sepetler, küçük sepetler,

açık dokuma sepetler, sıkı dokuma sepetler; türlü çeşit sepet alıp varımı yoğumu o sepetlere dolduruyordum. O sepetler sayesinde evim dağınıklıktan kurtulmuştu.

"Ederi beş yüz binmiş," dedi Bay Nakano ağzı kulaklarında.

Takeo yanıt verirken yüzü ifadesizliğini korudu: Öyle mi?

Takeo susunca, Bay Nakano da başka bir şey söylemedi. Bay Nakano, Yanlış bir şey mi söyledim, dercesine bir bakış attı bana. Oracıkta öyle duran Takeo, Bay Nakano'nun yüz ifadesini fark etmemiş gibiydi.

Takeo gibilerinden nefret ediyorum, diye geçirdim içimden. Onun gibiler hep böyledir. Başkalarına neredeyse hiç aldırış etmedikleri halde, başkalarını onları düşünmeye zorlarlar.

"Beş yüz binim yok," dedi Takeo bir süre sonra. Yanakları biraz kızarmıştı.

Bay Nakano yüzünün önünde aceleyle elini salladı.

"Zaten çevrimiçi açık artırmaya çıkacak, yani istersen pey sürebilirsin."

Takeo, Bay Nakano'ya boş gözlerle baktı.

Bay Nakano tekrar avucunu sallayarak, "İnternet kullanmıyor musun?" diye sordu.

"Kullanıyorum," dedi Takeo kısaca.

"Peki, o halde sana açık artırmaların nasıl işlediğini anlatayım. Önce pey sürüyorsun. Kazanırsan, kargo ücretini bile ödemen gerekmiyor!" dedi Bay Nakano, bir yandan da kıpır kıpır beresiyle oynuyordu. Bay Nakano'nun beresiyle oynaması, az önceki, elbisemin eteğiyle oynamam türünden bir hareketti.

Takeo'dan gerçekten nefret ediyorum, diye geçirdim içimden bu kez. Şimdi o duyguyu öncekinden de güçlü hissediyordum. Neden onun gibi işe yaramaz birini düşünüp duruyordum? Kendime kızmaya bile başlamıştım. Takeo'yu tamamen unutacak, yeni birini bulup deliler gibi âşık olacak ve neşeyle Takeo'yla güzel anılarımız oldu, diyecektim... Evet, sebze, yosun ve baklagiller ağırlıklı beslenecektim, her günüm aydınlık ve parlak geçecekti, hayatım sağlık ve yaşam sevinciyle dolup taşacaktı.

Bunları düşünürken içimi yine genel bir üzüntü kapladı. Kesinlikle Takeo'yu düşündüğüm için üzgün değildim. Kesinlikle.

Aklıma gelmişken, acaba Masayo iyi miydi? Onu en son üç gün önce görmüştüm. Çakmaklı adam gittikten sonra bir hayli beklemiştim ama Masayo öğle yemeğinden dönmemişti. Ablam işte, hep böyle yapar. Bir anda ortadan kaybolur, sonra hiçbir şey olmamış gibi çıkagelir, diye mırıldandı Bay Nakano dükkânı kapatırken, kendini ikna etmeye çalışıyordu sanki.

Bay Nakano'nun o gün Masayo'dan "ablam" diye söz edişi her zamankinden biraz farklıydı. Söylemesi zor ama sanki küstah, orta yaşlı Bay Nakano'nun değil, henüz büyümemiş, hâlâ masumiyetini koruyan bir çocuğun ablasından söz edişi gibiydi.

"Gidip evine bakayım mı?" diye sordum Bay Nakano'ya. Bay Nakano hâlâ beresiyle oynuyordu. Bu arada ben de Takeo'ya bakmamak için elimden geleni yapıyordum.

"Tamam. İyi olur," dedi Bay Nakano kaygıyla. Takeo hafifçe kıpırdadı. O sırada ne düşündüğüne dair en ufak bir fikrim yoktu. Oysa eskiden ne düşündüğünü anladığımı sanırdım. Bir nevi.

"Eve giderken uğrarım," dedim.

Bay Nakano bir elini oynatarak bana teşekkür etti, öbürüyle de kasadan 5.000 yenlik bir banknot çıkardı. İstersen biraz tatlı falan al, dedi banknotu elime tutuşturarak.

Para buruştu. Takeo hâlâ orada öylece duruyordu.

Masayo şaşırtıcı derecede iyiydi.

Ne iyi ettin de geldin, teşekkürler, dedi beni içeri buyur ederek. *Şiir* çay dükkânından aldığım bir kutu tatlıyı uzatınca, Masayo hemen kutunun kapağını açtı.

"Ah, yine bir sürü tart almışsın!" diyerek güldü.

"Yine mi?" diye sordum.

Masayo kaşlarını kaldırdı. "Haruo'nun Maruyama ile neler olup bittiğini öğrenmek için seni gönderdiği zamanı kastedi-

yorum," dedi Masayo limonlu tartı önündeki tabağa koyarak. Buyur, Hitomi, istediğini al.

Şimdi o söyleyince fark ettim, önceki gelişimde de *Şiir*'den aynı tatlıları almıştım. Aradan neredeyse bir yıl geçmişti.

"Zaman su gibi akıyor, değil mi?" dedi Masayo aklımı okumuş gibi.

Evet, deyiverdim şaşırarak.

"Vişneli tart, tabii ya!"

Evet, dedim yine.

"Son gelişinde de vişneli tart yemiştin."

Öyle mi, dedim bocalayarak. Masayo başını pek düşünceli salladı.

Bir süre tatlılarımızla ilgilendik. Aklıma geldi: O zaman Bay Nakano bana ne kadar vermişti? 5.000 yen mi, yoksa 3.000 mi? Bunu düşünerek çatalımı tarta sapladım. Pek hatırlayamıyordum.

"E, Hitomi, sence cinsel arzu önemli midir?" diye sordu Masayo aniden.

"Ne?"

"Cinsel arzu olmayınca, işin tadı tuzu kalmıyor, öyle değil mi?

Ne yanıt vereceğimi bilemediğimden, sessizce vişneli tartımın kıtır hamurunu çiğneyip yuttum.

"Senin hâlâ cinsel arzun çoktur, Hitomi! Sana imreniyorum!" dedi Masayo rüyadaymış gibi, bir yandan çatalıyla limonlu tartının kremasını karıştırırken. Bu arada, *Şiir*'in tatlılarının kalitesi son günlerde biraz azaldı mı, nedir, diye sürdürdü konuşmasını kayıtsız bir sesle.

"Ben normalde yemiyorum, o yüzden bilemem," diye yanıtladım kibarca.

Öyle mi, diyen Masayo, limonlu tarttan koca bir parça kesip dudaklarına götürdü. Tanrım ama bugünküler oldukça güzel! Acaba bunun benim fiziksel durumumla bir alakası var mıdır? Yaşlanmak gerçekten de eğlenceli değil!

Masayo gevezelik ederken sesinde tuhaf bir neşe vardı. Cinsel arzu. O sözcükleri kafamda tekrarlamaya çalıştım. Masayo'nun söyleyişine benzer bir tını kazandılar ama garip denecek kadar canlı bir titreşimleri vardı. Aslında vişneli tartı o kadar da sevmem, diye düşündüm. Ama elimde değildi işte, o vıcık vıcık ıslak kırmızılık beni kendine çekiyordu.

Tartın kıtır hamurunun yaydığı tereyağı kokusu ağzıma doldu. Masayo çenesini oynatarak lokmalarını çiğnedi.

Bay Maruyama'nın öyküsü başladı.

Ama Masayo önce limonlu tartı silip süpürdü. "Bir tane daha," dedi ve milföylüyü de götürdü.

"Neyse işte, Maruyama ortadan kayboldu," dedi Masayo.

Ge-gerçekten mi, dedim tereddüt ederek. Ya bu sohbet bir yaşam danışmanlığı seansına dönüşürse, ne yaparım, diye düşündüm. Tavsiye almakta da, vermekte de pek iyi değildim.

"Belirtiler vardı."

Maruyama iki hafta önce gitmişti ve Masayo'ya göre, önceki ay gideceğine dair birtakım işaretler vermişti. Dalgınlık. Dakik olmama. Ama nedense morali acayip yüksekmiş.

"Bunlar tam da ilgisi başka bir kadına kayan bir erkeğin davranışları, öyle değil mi?" diye sordu Masayo, bana bir bakış atar gibi oldu.

E-evet. Yine tereddütle kekelemekten başka bir şey yapamadım çünkü "ilgisi başka bir kadına kayan bir erkeğin davranışları" nasıl olurdu, bilmiyordum.

"Sonra Maruyama gitti. Son." Masayo anlatısını kısa ve öz sonlandırdı.

"So-son mu?" diye sordum.

"Evet, Maruyama ortadan kayboldu!" Masayo'nun sesi, bir şekerleme için annesine diller döken bir çocuğun sesine benziyordu.

Ne yanıt vereceğimi bilemediğimden, elmalı tartı tabağıma aldım. *Şiir*'in elmalı tartı çok mayhoştu. Eskiden Jonathan

elmasıyla yaparlardı, biliyorsunuz, demişti Masayo bir ara. Haruo, Jonathan elması yiyemez. Bizimki mayhoş ve ekşi şeylerden nefret eder. Damak zevki çocuk gibidir.

Sessizce elmalı tartımı yedim. Masayo kalan iki tatlıdan birini –profiterolü– önce tabağına aldı, sonra da kutuya geri koydu. Profiterolün içinde normal krema değil, pastacı kreması olmasını tercih ederim, dedi alçak sesle.

Elmalı tartımı bitirdikten sonra, "Bay Maruyama evine dönmemiş mi?" diye sordum emin olmak için. Bay Maruyama aslında Masayo ile birlikte yaşamıyordu, kirada oturduğu bir dairesi vardı. Masayo ile ilişkisini bitirmiş olsa bile kendi evine dönerdi, öyle değil mi? Sonunda biraz kafamı toparlayınca bu düşünce aklıma gelmişti.

"Evet. Evine de hiç dönmemiş."

Her gün kontrol ediyor musunuz, sorusu dilimin ucuna kadar geldi ama kendimi tuttum.

"Sizi hiç mi aramadı?"

"Kaçıp gitti, arayacak hali yok ya, değil mi?"

"Not falan da mı bırakmadı?"

Hiçbir şey bırakmadı. Bir anda ortadan kayboldu, o kadar.

Bir anda, diye tekrarladım aptal gibi.

"Kavga falan mı ettiniz?" diye sordum temkinle.

"Etmedik."

"Akrabalarından biri mi öldü?"

"Ölseydi bana söylemez miydi?"

"Kaçırılmış olabilir mi?"

"Üç kuruş parası olan birini kim niye kaçırsın ki?"

"Hafıza kaybı?"

"Emekli cüzdanını hep yanında taşır."

Belki de Masayo bu kadar rahat bir ses tonuyla konuştuğundan, onu hiç kaygılandırmayan biri hakkında konuşuyormuşuz hissine kapılmaya başlamıştım. Bir gün tekrar çıkıp gelmeyeceği ne malum? İnsanları bilirsiniz, bazen kendi başlarına bir yolculuğa çıkma arzusuyla yanıp tutuşurlar, değil mi?

Derken bir baktım, adeta kendi tavsiyeme karşılıklar yağdırıyorum. Masayo ise arada sırada onaylarcasına başını sallıyordu.

Gitme zamanı geldi, diye geçirdim içimden ve tataminin önünde dizlerimin üstünde oturduğum yer minderinden kalktım. Tam başımı eğerek, "Şey, ben... artık..." diye lafa girmiştim ki bir anda aklıma geldi.

Göçüp gitmek. Masayo'nun kullandığı sözcükler.

Birinden uzun süre haber alamayınca, aklıma ilk göçüp gitmiş olabileceği geliyor. Takeo cep telefonuna yaptığım aramalara yanıt vermediğinde, Masayo böyle mırıldanmıştı.

Küçük bir çığlık kopardım ve susmuştum. Masayo beni kuşkulu kuşkulu süzüyordu. Az önce kalktığım mindere tekrar oturdum ama otururken alçak masayı sarsınca, elmalı tartın altına konmuş alüminyum folyo kırıştı.

Bırr, diye belli belirsiz bir ses çıkardım.

"Açık artırmada pey sürdün mü?" diye sordu Bay Nakano, Takeo'ya.

"Henüz değil ama niyetliyim."

Bak sen, gerçekten pey sürecek misin? Bay Nakano'nun gözleri büyüdü. Gerçekten güzel bir çakmak, ne dersin, diye sordu Bay Nakano, sanki çakmağı açık artırmaya koyan kendisi değilmiş gibi.

"Güzel, tabii. Benim tipim galiba," diye yanıtladı Takeo.

"Tipin mi?" Bay Nakano'nun gözleri yusyuvarlak oldu.

Üçümüz –Bay Nakano, Takeo ve ben– arka odada toplanmıştık. Masayo yoktu. Evine ziyarete gittiğimin ertesi günü, Masayo tekrar dükkâna gelmeye başlamıştı ama sabah veya öğleden sonra bir saatliğine falan uğruyor, sonra evine dönüyordu.

"Bir bilgilendirme toplantısı yapsak mı?" demişti Bay Nakano az önce, kepengi kaparken. Bildirilecek pek bir şey yok, demiştim. Ondan bir şey yapmasını istemiştim, demişti Bay Nakano başıyla Takeo'yu işaret ederek. Takeo benim için Maruyama'nın evine bakmaya gitti.

Bay Nakano telefonla üç kâse *katsudon* sipariş etmiş, sonra da *kotatsu*nun altına girmiştik. Aslında yeni ama üst modelini almaya karar verdim, demişti önceki gün *kotatsu*yu satmaya gelen müşteri. İkinci el gazlı ısıtıcı ve *kotatsu* gibi eşyalar kapış kapış gidiyordu.

Bay Maruyama'nın evindeki posta kutusunda birikmiş gazete veya mektup yoktu. Elektrik sayacının ibresi dönüyordu. Ne zaman gitsem perdeleri kapalıydı. Başka pek bir şey yok.

Takeo kısa "raporunu" verdi, sonra ben de benimkini verdim. Masayo, Bay Maruyama ile görüşmeyeli iki haftadan fazla olmuş. Bay Maruyama gideceğini önceden bildirmemiş. Ortadan kaybolmasının nedeni bilinmiyor (Masayo'nun, Maruyama'nın ilgisinin başka bir kadına kaymasına dayanan teorisini aktarmadım).

Üçümüz uzun zamandır böyle bir araya gelmiyorduk. Yazdan önce bazen hep birlikte öğle yemeğine çıkardık. O zamanlar Bay Nakano yalnızca cam kapıyı kilitleyip giderdi, kapıya YEMEĞE GİTTİM tabelası falan asmazdı. O zamanlar satışlar yeterliydi; Takeo ile benim maaşlarımız şimdikinden farklı olarak aydan aya hesaplanırdı. Dükkân son günlerde işlerini düzene koymaya başlamıştı.

"Polise gittim," dedi Bay Nakano sözleri ağzının içinde geveleyerek.

Polise mi, diye sordu Takeo, yüzünde gergin bir ifadeyle.

"Ceset bulup bulmadıklarını öğrenmek için."

"Bulmuşlar mı?" diye haykırdı Takeo. Yok, dedi Bay Nakano. Üçümüz de oh çektik.

Ama son günlerde ablam biraz daha iyice gibi, değil mi? Bay Nakano yine sözcükleri ağzının içinde geveliyordu.

Kesin öyle, geçen gün uzun süredir ilk kez bana "sevgili Takeo'cuğum" dedi. Sözcükleri ağzının içinde geveleme sırası Takeo'daydı.

Bense evine ziyarete gittiğimde Masayo'nun bana söylediği bir şeyi anımsadım. Milföy tartını bitirdikten sonra, çatalıyla

alüminyum folyoya yapışmış hamur kırıntılarını karıştırırken şöyle demişti:

Biliyor musun, bence Maruyama'yla birlikte olmamın nedeni cinsel arzuydu, demişti. Evet, Hitomi, kadınların ve erkeklerin şehvani ihtiyaçları vardır, insanlar o arzularını tatmin etmek için âşık olurlar, öyle değil mi? Adına aşk, tutku ya da başka bir sürü şey diyebiliriz ama ne kadar güzel bir ambalaja koyarsanız koyun, nihayetinde insanları birbirine iten başlıca kuvvet, yine o şehvettir; ben hep böyle düşünmüşümdür.

Öyle mi, diye karşılık vermiştim.

"Ama asıl mesele ne biliyor musunuz?" diye devam etmişti Masayo. "Beni Maruyama'ya götüren şey arzu olmayabilir." Masayo o esnada kaşlarını yay gibi kaldırmıştı. Doğruca yüzüme bakmıştı.

Okulda öğretmenimle özel bir görüşme yapıyormuşum gibi hissediyordum kendimi ve hiç düşünmeden her zamanki belirsiz "öyle mi"mi terk edip kati bir "evet"le karşılık vermiştim.

Üstelik Maruyama ortadan kaybolduğundan beri, kendimi yalnız hissediyorum, elimde değil, demişti Masayo ve burnunu çekmişti.

"Cinsel arzuyla yalnızlık arasında bir bağlantı var mı?" diye sormuştum.

Şimdiye kadarki deneyimlerime göre, cinsel arzu varken, insan yalnız hissetmez, tedirginlik duyar.

Tedirginlik, diye mırıldanmıştım.

En azından başlangıçta. Ama biraz zaman geçtikten sonra, işte o zaman yalnız hisseder kendini.

Hep böyle mi olur?

Böyledir. Gerçekten, böyledir, diye devam etmişti Masayo. Ama gel gör ki ben ilk kez yalnızlık çekiyorum, demişti basit ve masum bir ifadeyle. Bu benim için gerçekten bir ilk.

Eğer Masayo ile Bay Maruyama'nın ilişkisinin temelinde cinsel arzu yoksa aşkları neye dayanıyordu o halde? Masayo'nun evinden uzaklaşırken içimden böyle geçirmiştim.

Biri kepenge tıkladı. Bay Nakano arka kapıdan başını uzatıp kuryeyi çağırdı.

Soba dükkânının *katsudon*u pirzola dükkânınınkinden daha iyi, dedi Bay Nakano, kâsesindekileri höpürdeterek yiyordu. Takeo ve ben ise başlarımız kâselerimizin üstüne eğilmiş, yemeğimizi sessizce yiyorduk.

Çevrimiçi açık artırmanın son katılım tarihi ertesi akşam saat sekizdi. Akşam olunca Takeo eve gitti ve eski model bir dizüstü bilgisayarla geri geldi. Dükkânda internete bağlanıp Bay Nakano'nun yönlendirmesiyle pey sürmeyi başardı.

"Şu anki teklif, bin yüz yenmiş." Bay Nakano bağlandıklarında açılan ekrana bakıp güldü. Tokizo siteyi en düşük teklif 1.000 yen olacak şekilde oluşturmuştu. O açık artırmalarda teklif verenler, sunulan malların değeri hakkında bir hayli bilgiliydi, o yüzden fiyatların akıl almaz derecede yüksek veya düşük olduğu pek görülmezdi.

"Şu yüz yen şaka mı?" dedi Bay Nakano fare imlecine tıklayarak. Ağzındaki sigaranın külü düştü, klavyenin üstüne saçıldı. Bay Nakano, kusura bakma, diyerek özensizce külleri eliyle süpürdü. Takeo irkildi.

"Üstelik yalnızca iki katılımcı var," dedi Bay Nakano.

Saat sekize beş kalayı gösterdiğinde bile çakmağa üçüncü bir teklif verilmemişti. Rekabet yüksek olunca, teklifler son dakikaya kadar artar, biliyorsun ama bu durumda sen alabilirsin, dedi Bay Nakano hantal hareketlerle klavyeyi tuşlayarak. Gel, bak! Bay Nakano yana çekilince, Takeo omzu üstünden ekrana baktı.

"Bin dört yüz yen," diye mırıldandı Takeo. "Kimse almak istemiyorsa geri çekilmek en iyisi gibi gözüküyor."

"Ama biliyorsun, çakmağı açık artırmaya koymak isteyen müşterinin kendisiydi," dedi Bay Nakano haşin bir sesle ve fareyi tekrar kavradı.

Bay Nakano hafif bir ses çıkarınca, ben de omzunun üstünden ekrana baktım. Çakmağın yanında şimdi 1.700 yazıyordu.

İlk katılımcı Takeo'nun teklifine karşı fiyat yükseltmişti. Bay Nakano tekrar klavyeyi tuşladı. Yer değişelim mi, diye sordu Takeo ama Bay Nakano arkasını dönmeden, "Böyle iyi," diye kestirip attı. Ekrandaki sayı 2.000 oldu. Hızla 2.500'e fırladı; Bay Nakano tekrar klavyeyi tuşlayınca ekranda 3.000 yazdı.

Takeo'nun yanında durdum, gözlerimiz ekrana sabitlenmişti. Ona bu kadar yaklaşmayalı kaç hafta olmuştu? Takeo sabun kokuyordu. Bana gelirken de üstünde aynı koku olurdu.

Dong! Dükkândaki satılık bir duvar saati sekizi vurdu. Daha uzamadığı iyi oldu, dedi Bay Nakano dişlerinin arasından. Bir süredir ekranın başında oturuyordu ama şimdi ayağa kalkmıştı. "Takeo, denemek ister misin?" dedi.

Evet, diyen Takeo lök diye sandalyeye oturdu. Şimdi daha alçakta kaldığından, şampuanın kokusu burnuma geliyordu.

Takeo dikkatle ekrana bakıyordu. Klavyeye doğru hiçbir hamle yapmadı. Bilgisayar ekranının üst köşesindeki saat, sekizi üç geçtiğini gösteriyordu. Sessizce Takeo'dan uzaklaştım.

Yaklaşık on dakika geçti. "Kazandım," dedi Takeo usulca. "Dört bin yüz yen."

Adam da beş yüz bin yen diyordu, dedi Bay Nakano gülerek. Takeo cebinden 5.000 yenlik buruşuk bir banknot, başka bir cebinden de 100 yenlik bir bozuk para çıkardıktan sonra, paraları Bay Nakano'ya verdi.

Takeo bir süre düşünceli düşünceli baktıktan sonra, üstü kalsın, dedi. Müşteriye o fiyata satıldı dersiniz.

Çok cömertsin. Bay Nakano tekrar güldü, sonra da çakmağı gazete kâğıdına sardı. Takeo çakmağı alıp önce dizüstü bilgisayarıyla birlikte kocaman sırt çantasına koydu ama sonra çakmağı tekrar çıkardı. Gazete kâğıdını yırtıp çakmağı arka odadaki rafın üstüne koydu.

Burada bıraksam olur mu, diye sordu.

Bay Nakano yüzünde meraklı bir ifadeyle başını salladı. Neden burada kalsın ki?

Takeo bir süre bir şey söylemedi ama sonunda yanıt verdi: Evde içmiyorum, burada bırakayım, herkes kullansın.

Bay Maruyama eve döndü.

Umutsuzluğun eşiğindeymiş, öyle dedi. "Aniden yolculuk tutkusuna kapılmış." Bay Maruyama çıkıp gidişinin nedeni olarak bu basit ve sade açıklamayı yapmıştı.

"Elbette inanmadım," dedi Masayo.

İkimiz birlikte arka odada *tanmen* yiyorduk. *Tanmen* Masayo'yla özdeşleşmiş bir yemekti, hep *tanmen* yapardı. Masayo burnunu çekerek, çubuklarıyla erişteyi havaya kaldırdı. Soğuk havalarda en çok *tanmen* yerken insanın burnu akar, dedi cansız bir sesle.

"Ona inanmıyor musunuz?"

"Yalan söylüyor. Yani Maruyama kaçıp gitti, bundan eminim," dedi tane tane.

"Kaçıp gittiğini nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü onu seviyorum, oradan biliyorum," dedi Masayo tam bir sükûnetle.

Onu seviyorum, diye tekrarladım mırıldanarak.

"Haksız mıyım?"

Ha-hayır, dedim ve erişteme yedim. Erişteler sıcaktı, neredeyse boğulacaktım.

Kamyon motorunun sesi duyuldu. Takeo'nun gitme zamanı gelmişti demek. Takeo'nun rafın üstüne bıraktığı ağır pirinç çakmağa bir bakış attım. Adam çakmağın yalnızca 5.100 yene satıldığını öğrenince biraz mızmızlanmıştı. Her şeyin olabileceğini biliyordum ama... demişti Bay Nakano'ya gözleriyle ateş püskürerek.

Adam sızlanmayı bitirince, ama beyefendi, altında *Made in China* yazıyordu, demişti Bay Nakano sakince. Adamın beti benzi atmış, sesi kesilmişti.

"Aşk beni korkutuyor," dedi Masayo şarkı söyler gibi.

"İlk kez mi korktunuz?" dedim.

"Ah, Hitomi, ne güzel dedin!" dedi Masayo gülerek.

"Senin gibi genç bir kadın, arzusunu kaybetmek üzereyken kendini istikrarsız bir aşk ilişkisinde bulmanın nasıl bir his olduğunu anlayabiliyor demek!" dedi Masayo ve höpürdeterek eriştesini yedi. Ben de öyle yaptım.

Yemeğimi bitirdikten sonra lavabonun önünde durup bir bardak su içtim. Boş kâseleri getiren Masayo bana bir elma uzatıp, al, dedi. Yerimden kıpırdamadan, elmadan bir ısırık aldım. Jonathan elması, dedi Masayo, o da kendi elmasını ısırdı.

Doğrusunu söylemek gerekirse Takeo'nun başkalarını çok düşündüğünü gayet iyi biliyordum.

Ondan asla nefret edemezdim.

Elmamı çiğnerken bunu düşündüm. Jonathan'ın mayhoşluğu zindelik veriyordu. Masayo ile ikimiz, elmalarımızı çöpüne kadar katur kutur yedik.

Cin

Hani, Ortaçağ Avrupa tablolarında falan olur ya, şişman, yaşlı bir adam içkisini şişeden içer? Hadi ama biliyorsundur!

Sakiko başını yana eğmiş, Bay Nakano'nun betimlemesini kuşkulu gözlerle dinliyordu, oysa Bay Nakano ne dediğini bildiğinden emindi.

Hani, birlikte resim yapan bir baba oğul vardır, adları da Peter, Pieter ya da öyle bir şey, bildin mi? Onların tablolarında, köyde festival tarzı bir şey olur, adamın biri kocaman kıllı elleriyle bir güğümün boynunu kavramıştır, içindeki içkiyi kafaya diker, işte ondan bahsediyorum.

Peter mi? Sakiko tekrar başını eğdi. Peter muhtemelen Japonya'daki Taro kadar yaygın bir isimdir, dedi gözlerini kısarak. Gözlerinin altındaki kısım her zamanki gibi tombul ve dolgundu.

Demem o ki adamın adı Bru– ile başlıyor, Bru– bir şey. Bruegel? Apış arası koruyucusu falan takmış bir sürü orta yaşlı adamın birlikte içip dans ettiği bir tablosu vardır.

O tablo herhalde Bruegel'in atölyesinde yapılmıştır, dedi Sakiko, şimdi kocaman açtığı gözlerini Bay Nakano'nun yüzüne dikmişti. Bay Nakano, Sakiko'nun bakışlarına karşılık verdi ama bir an için taş gibi katılaştı.

Bir müşterinin birkaç gün önce satmak için dükkâna getirdiği gazlı ısıtıcıdan yayılan sıcak hava vücudumun sağ tarafını ısıtıyordu, tuhaf bir duyguydu. Kış gelmesine karşın, yeni yıla rastlayan ani ısı düşüşüne kadar, hava pek soğumamıştı.

Şimdiyse diğer tek ısı kaynağı dükkânın işe yaramaz kliması olduğundan, donan ellerimle ayaklarıma bir çare bulamıyordum.

Bunu vermeyiz, dükkânda kullanırız, demişti Bay Nakano ısıtıcıyı getiren müşterinin arkasından. Takeo'yu gazyağı almaya göndermiş, sonra da gözle görülür bir mutlulukla ısıtıcıyı hemen yakmıştı. Hediye gelen kurmalı oyuncakla hemen oynamak isteyen bir çocuk gibi.

Bay Nakano sıcak hava dalgası yüzüne vursun diye çömeldi. Şimdiki gazlı ısıtıcılar eskisi gibi yapılmıyor. Bakın, alevin ısısı yüzünüzü yakmıyor! Bay Nakano'nun yanına çömelen Masayo da aynı ölçüde etkilenmiş görünüyordu.

İşte, geçen gün öyle bir şarap güğümü gördüm. Bay Nakano kaldığı yerden devam etti, Sakiko'yla sohbet etmekte ısrarcıydı. Oysa akebi bitkisiyle dokunmuş bir sepeti inceleyen Sakiko, gönülsüzce karşılık veriyordu.

"Sepet çok güzel, değil mi?" dedim. Sakiko başını salladı. Öyle. Üstelik yepyeni sayılır.

Sakiko'nun yepyeni sayılır deyişine kıkır kıkır güldüm. Bizimki tuhaf bir dünyaydı, yeni ve eli yüzü düzgün ne varsa değer kaybediyordu. Bay Nakano aniden sohbeti kesip tavana bakmaya koyuldu. Yüzü yukarı dönük, bir süre öyle durduktan sonra yavaş yavaş –duruşunu hiç bozmadan, yalnızca bacaklarını hareket ettirerek– dükkânın bir köşesine doğru yürümeye başladı, köşeye gelince el yordamıyla duvara dayalı duran saplı bambu süpürgeyi buldu. Aynı şekilde ilk durduğu noktaya döndü ve bir çığlık atarak süpürgenin ucuyla tavana vurdu.

"Ne oldu?" diye sordu Sakiko, dudaklarını hafifçe aralamıştı. Dudakları çiçek yapraklarına benziyor, diye geçirdim içimden.

Fare, diye yanıtladı Bay Nakano. Şansımız varsa sarsıntıdan bayılmıştır!

O kadarıyla bilincini kaybedeceğinden şüpheliyim. Sakiko güldü.

Bay Nakano, tavandaki fareyle ilgili başka bir şey söylemeden, Ortaçağ şarap güğümleri hakkında konuşmaya devam etti.

Nedense bir anda o güğümü istedim, anlıyor musun?

Ne kadarmış, diye sordu Sakiko.

Çok para.

Yüz bin falan mı?

İki yüz elli bin.

Yüksek bir fiyat, dedi Sakiko hayretle, ardından tekrar gözlerini kıstı. Sakiko'nun çeşit çeşit göz kısması vardı, bu seferki ona bir tüccar havası vermişti. Tuhaftır, bu kez gözlerini kısınca, gözlerinin altı dolgunlaşmamıştı, dudakları da normalden ince bir hal almıştı.

Aşırı pahalı, dedi Bay Nakano.

Benim uzmanlığım Japon mallarıdır, o yüzden güğümün gerçek piyasa fiyatı nedir, ne değildir bilemem, dedi Sakiko ama yüzündeki ifadeden o fiyatı çok bulduğu anlaşılıyordu.

Bay Nakano kaşlarını birleştirdi. Kaşlarını çattıran şeyin güğümün fiyatı olduğunu sandım ama fareydi. Kahretsin, yine gelmiş! Dinleyin, bakın, sesi duyuluyor, dedi Bay Nakano kederli bir sesle.

Sıcak hava doğruca sağ tarafıma vurmasın diye, gazlı ısıtıcının yerini biraz değiştirdim. Bay Nakano yaptığımı görünce hemen çıkıştı. Dikkat et, yangın çıkarma, dedi. Tamam, diye karşılık verdim. Bay Nakano kafasını kaşıdı. O kadar üzgün bir sesle konuşma, dedi.

Özel olarak üzgün değilim, dedim.

Bay Nakano tekrar başını kaşıdı. Gel gör ki ben üzgünüm.

Neden üzgünsünüz, Bay Nakano?

Çünkü kış geldi, hava soğudu. Param da yok.

Sakiko oturduğu satılık sandalyeden bacaklarını sallandırmıştı. Üstüne siyah bir tayt giymişti, bacakları uzun ve narindi.

Aa, fare, dedim. Bay Nakano ile Sakiko aynı anda dönüp tavana baktı. Şaka yapıyordum, diye itirafta bulundum. İkisi de

hayal kırıklığı içinde, eski hallerine geri döndü. Isıtıcıdan hafif bir uğultu yükseliyordu.

Bay Nakano beklenmedik bir şekilde güğüme kafayı takmıştı.

Tam beline kadar eğilmiş, kepengi açarken, "Gerçekten aşırı pahalı," diye mırıldanıyor veya bir sohbetin sonunda, ben başka bir şey söyleyecek sanırken, kendi kendine, "Acaba gerçek fiyatı nedir?" diyordu.

İş öyle bir raddeye geldi ki Takeo bana, "Bay Nakano son günlerde biraz tuhaf görünüyor, değil mi?" bile dedi.

"Böyle söylemen hoş mu sence?" dedim lafımı esirgemeden.

"Kusura bakma," dedi Takeo önüne bakarak.

Özür dilemen için söylemedim, dedim sözcükleri yutarak.

Takeo bakışlarını kaçırdı. Vücudunda hiç derman kalmamış gibi görünüyordu. Bu yaşam tarzı sağlığın için hiç iyi değil, diye geçirdim içimden. Belki işten ayrılırım. Son zamanlarda arada sırada aklımdan böyle şeyler geçiyordu.

Masayo dükkâna geldi. Bay Maruyama döndüğünden beri, Masayo –nasıl desem?– eskisinden de şık giyinir olmuştu. Bugün bileklerine kadar inen, mor tonlarında, halk sanatı tarzı bir etek giymiş, boynuna da ağaç ve çimen boyalı bir eşarp bağlamıştı. Eşarp, Masayo'nun kendi boyadıklarındandı.

"Hitomi, Haruo son günlerde biraz tuhaf davranmıyor mu, ne dersin?" diye sordu Masayo, kasanın yakındaki sandalyeye oturur oturmaz.

"Tuhaf mı?" Ne yanıt vereceğimi bilemediğimden, zayıf bir sesle Masayo'nun sözünü tekrarladım. Takeo garip bir ses çıkardı. Arkamı dönüp baktım, başı hâlâ önünde, gülmesini bastırmaya çalışıyordu.

"Tuhaf, kesinlikle çok tuhaf," diye tekrarladı Masayo, yere sürünen eteğinin ucunu yukarı çekerek. Eteğinin uçlarını *furoşiki* bağlar gibi kıvırıp dizlerinin üstünde birleştirdi.

"Acaba böyle söylemeniz..." diyecek oldum ama Takeo cümlemi bitirmeme fırsat vermeden bir kahkaha patlatınca beni de bir gülme tuttu.

Ne oluyorsunuz yahu, diye sordu Masayo. Yok, şey, Takeo... Bay Nakano... diye geveledim. Ne olmuş Takeo'cuğumla Haruo'ya? diye üsteledi Masayo, saf bir ifadeyle Takeo'ya dönerek.

Yok, şey, ben... Bay Nakano neden, son zamanlarda tuhaf... Takeo'nun sözleri bir yanıta dönüşmedi.

Gerçekten çok tuhaf, bu dükkândaki herkes bir tuhaf. Masayo omuzlarını silkti. Takeo bir kahkaha kopardı. O esnada ben de güldüm ama çok değil. Takeo'yu uzun zamandır bu kadar içten gülerken görmemiştim. Nedense Masayo da bizimle birlikte gülmeye başladı. Düşününce, Takeo'nun omuzları ilk tanıştığımız zamanlardakine kıyasla genişlemişti. Masayo yukarı çekilmiş eteğini tekrar indirdi ve oturduğu yerden dizlerini hoplatarak eteğini dalgalandırdı. Morun koyulaştığı ve açıldığı kısımlar dalga dalga inip kalkıyordu, bakınca uykum gelmeye başladı.

Bay Nakano'nun tuhaf tavrı güğümle sınırlı kalmadı.

Her şeyden önce, artık pazarlara daha az gidiyordu. Evden eşyalarının alınmasını isteyenler aradığında, teklifleri daha sık geri çeviriyordu. Eskiden Takeo'yu tek başına göndermeyi gayet olağan bulurken, artık tek tük kalmış mal alınacak yerlere muhakkak tek başına gidiyordu. Dükkâna döner dönmez bir sandalyeye çöküp, yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle, burada alınacak hiç güzel bir şey yok, Hitomi, diye homurdanıyordu.

"Galiba ne olduğunu biliyorum," dedi Masayo.

"Ne olduğunu biliyor musunuz?" diye tekrarladı Takeo.

Evet, biliyorum. Anlayacağınız, Haruo işinden ayrılıp bu dükkânı açtığında da tıpkı böyleydi, dedi Masayo fısıltıyla.

"Böyleydi demek?" diye tekrarladı Takeo. Düşününce, Takeo'nun sesi de eskisinden daha net çıkıyordu.

"Evet, bir nevi hissedilemeyen gerilim, anlıyor musunuz?" dedi Masayo bir sigara yakarak.

Öğleden sonraları Bay Nakano bankaya gidiyordu. Eskiden Takeo ile benim Sakiko için bir parola olarak kullandığımız "Banka"ya değil, gerçek bankaya.

"Haruo iş planlarını değiştirmeyi düşünüyorsa hiç şaşırmam. Bana öyle geliyor," dedi Masayo, hâlâ fısıltıyla konuşuyordu.

Ne? Takeo'nun nefesi kesildi. Ben Masayo'nun ne demek istediğini hâlâ anlamadığımdan tepki verememiştim.

"O zaman bize ihtiyacı kalmayacak yani?" dedi Takeo alçak sesle.

Hemen bir sonuca varmayalım. Masayo güldü. Tüm o görünüşüne karşın, Takeo'cuğum bir endişe kumkumasıymış meğer!

Kusura bakmayın, diye özür diledi Takeo.

Özür dilenecek bir şey yok, dedi Masayo tekrar gülerek.

Özür dilemek bende bir alışkanlıktır, kusura bakmayın.

"Vay canına, Takeo'cuğum bir anda büyüdü sanki!"

Masayo bunu deyince, Takeo'nun yüzünde anlık bir hayret belirdi. Hiçbir mantıklı neden olmaksızın, Takeo'nun kotumu çıkardığı zamanı anımsadım. Ne zamandı? Asırlar öncesiymiş gibi geliyordu. Sanki beş milyon yıl öncesiymiş gibi, sanki o kadar eskiymiş ki Takeo ve ben daha doğmadan, insan ırkı bile daha ortada yokken yaşanmış gibi.

"Bizimki dükkânı yenilemek için bankadan borç mu alıyor acaba?" dedi Masayo sigarasının dumanını uzun uzun üfleyerek.

Öyle mi dersiniz, diye sordu Takeo.

Bilmem, benimki yalnızca bir tahmin, dedi Masayo.

Tahmin, diye tekrarladım dalgın dalgın. Hâlâ Masayo'nun söylediklerinin anlamını tam kavrayamamıştım. Beynimin bir yarısı beş milyon yıl önce Takeo ile yaşadığım kısa sevişme sahnesiyle sıvanmış gibiydi. Öbür yarısı ise gazlı ısıtıcının verdiği sıcak hava gibi bunaltıcı bir sıcaklıkla kaplanmıştı.

Sersemlikten kurtulmak için başımı salladım ama işe yaramadı. Takeo'nun çıplak sırtı, benim ters çevrilmiş kotumun açık mavi rengi, küçücük parçalar halinde beynimin dört bir yanına saçılmıştı.

Şey, ben kısa bir mola vereceğim, dedim ve ön kapıyı açıp dışarı çıktım. Çevremde Takeo'dan bir iz kalmayınca zihnim anında boşaldı. Belki de gerçekten istifa etmeliyim, diye geçirdim içimden bininci kez. Eskiden kedinin sürekli işediği yerde, eriyen buz iğneleri vardı. Üstlerine basınca, katur kutur ederek, kolayca parçalandılar.

Var ya, şimdiden o güğümü elime almış gibi hissediyorum. Bay Nakano telefonla konuşuyordu. Evet. Evet. Aynen. On iki buçuk. Mita hattı. Anladım. Bir sorun çıkarsa seni cepten ararım. Para mı? Yani çok yok ama...

Görünüşe göre Sakiko'yla konuşuyordu. Konuştuğu kişiye arada sırada "aşkım" demesi insana böyle düşündürtüyordu.

Telefonu kapatınca, Masayo, "Mita hattını daha önce hiç kullandın mı ki?" diye sordu.

"Dalga geçme be-nimle!" dedi Bay Nakano, nedense şarkı söyler gibi konuşmuştu. Ah, Momo'cuğum! diyen Masayo da şarkıya katıldı. "Dalga geçme be-nimle!" Anlaşılan 1980'lerden kalma bir pop şarkısıyla nostalji yapıyorlardı.

"İnsanın becerikli bir metresi olması iyidir," dedi Masayo şarkısını bitirdikten sonra.

Bay Nakano burnundan güldü. Sakiko bağlantılarını kullanarak, Bay Nakano'yu Tokyo'da batı antikaları satan birinci sınıf antikacıların toplandığı bir "takas toplantısına" götürüyordu.

"Takas toplantısı nedir?" diye sordu Takeo.

"Ya işte birinci sınıf diyorlar ama aslında hep gittiğimiz pazarlardan bir farkı yok," dedi Bay Nakano.

"Açık artırma yapılıyor mu?" diye sordu Takeo.

Takeo satıcıların mallarını açık artırmaya sunduğu, meslek içi pazarlara zaman zaman Bay Nakano ile birlikte giderdi. Dükkânda çalışmaya başlar başlamaz, olaydan tamamen habersiz olduğumdan, ne tür pazarlar bunlar, diye sormuştum.

Takeo yanıtlamadan önce biraz düşünmüştü. "Baraka gibi bir yerde toplanmış bir grup orta yaşlı adam yarı fiyatına eşya alıp satıyorlar, işte öyle yerler."

Bay Nakano gittiği pazarlardan neredeyse yok pahasına satın alınmış eksik tabak ve kâse takımlarıyla, eski aynalarla, yüzyıl ortasından kalma oyuncaklarla ve bilumum ıvır zıvırla dönerdi. Küçük "retro" eşyalar, dükkânın iyi satan mallarındandı.

"Yani takas toplantısı pazarla aynı şey değil, öyle mi?" diye sordu Takeo.

"Aynı şey değil." Bay Nakano muhtemelen soruları yanıtlamaktan sıkılmıştı, çünkü Takeo'nun konuşmasını taklit ediyordu.

"Ne farkı var?" Takeo usanmadan yağdırdığı sorulara bir yenisini daha ekledi.

Burada hepimiz yetişkin miyiz, ne dersin, diye sorarak karşılık verdi Bay Nakano, kafası karışmış gibiydi.

"Ne?" Takeo aslında her zamanki ses tonuyla konuşuyordu ama öncekinden farklı olarak, bu kez yılmak bilmiyordu.

"Bu durumda, belki hep birlikte gidebiliriz?" dedi Bay Nakano, yüzünü Takeo ile bana dönerek.

"Sence bu kadarı biraz fazla olmaz mı? Sakiko seni özel bir davete çağırmış sonuçta," dedi Masayo kınarcasına.

"Sorun olmaz bence," dedi Bay Nakano ağzında yanmamış bir sigarayla. Hem zaten benim becerikli bir metresim var, biliyorsun, dedi sigarasının filtresini çiğneyerek.

Ah ah, ufaklık bir de dalga geçiyor! Masayo güldü.

Hiç de değil! Bay Nakano sigarasını çiğnemeyi sürdürerek suratını sallandırdı. Takeo ile Hitomi için iyi bir tecrübe olur.

"Tecrübe mi?" dedi Takeo ağzı bir karış açık. Yine o eski haline dönmüştü. Yarın sabah on bir sularında yola çıkarız. Tecrübe edinmek isteyen geç kalmasın, dedi Bay Nakano bir öğretmen tavrıyla. Takeo hâlâ ağzı bir karış açık, oracıkta duruyordu. Bense boş gözlerle Bay Nakano'nun beresinin ponponuna bakıyordum.

O gün rüzgâr çok şiddetliydi. O kadar şiddetliydi ki Bay Nakano'nun beresi neredeyse kafasından uçacaktı. O günkü berenin rengi koyu kırmızıydı.

Bay Nakano, rüzgâr uzun binaların arasından esiyor, deyince Bay Awashima alçak sesle, öyle, dedi. Sakiko, Bay Awashima'nın yanındaydı; Bay Nakano, Takeo ve ben de yanlamasına onların arkasından yürüyorduk.

Bay Awashima soluk benizliydi. Batı antikaları satan antikacı tabirini duyunca hayalimde canlanan –şahsen benim aklıma favorileri düzgünce kesilmiş, becerikli, esmer bir adam geliyordu– imgeden tamamen farklıydı. Otuzlarının başlarında olduğunu söylemişti ama saçları şimdiden seyrekleşmeye başlamıştı. Hafif bir kamburu ve pörtlek gözleri vardı; derin sularda yüzen bir balığa benziyordu. Bay Awashima'da beni rahatlatan bir şey var, dedi Takeo sonra, takas toplantısının ardından dükkâna dönerken. Bende de aynı izlenimi bırakmıştı. Ama Takeo'nun söylediklerini duyan Sakiko, soğukkanlılıkla şöyle dedi: İşte iyi satıcı dediğiniz böyle olur. Eğer gardınızı düşürmenizi sağlarsa o kazanmış demektir.

Bay Awashima köşedeki bir binaya girmişti. Girişin ilerisinde, bir basamakla çıkılan halı kaplı bir alan vardı. Bay Awashima eğilerek resepsiyondaki siyahlı kadını selamladıktan sonra, ayakkabılarını çıkarıp ayakkabılığa koydu. Biz de onu izledik. Terlik yoktu, o yüzden halıya çoraplarımızla bastık.

Toplantı odalarındaki gibi, önüne sandalyeler dizilmiş uzun bir masa vardı. Satıcı görünümlü insanlar ikişerli üçerli gruplar

halinde yemek yiyordu. Her ikili veya üçlü grubun önünde marketten alınmış pirinç topları, beyaz strafor köpük kutulara doldurulmuş kızarmış tavuklar, kutu kutu çaylar, vesaire vardı. Takeo'nun karnı duyulur bir sesle guruldadı.

"Lütfen, toplantı başlayana kadar keyfinize bakın," dedi Bay Awashima alçak sesle, sonra da bir tanıdığının yanına gitti.

Takas toplantısının yapılacağı oda kırk beş metrekare civarındaydı. Duvarların önüne beyaz yer minderleri dizilmiş, salonun ortası tamamen boş bırakılmıştı.

Bay Nakano huzursuzca etrafına baktı. Sakiko sessizce bir kenarın orta yerindeki bir mindere oturdu. Sakiko ile aramda bir minder bırakarak ben de oturdum. Takeo yanıma oturdu. Sakiko'nun bacakları ve kalçaları incecikti, böyle topuklarının üstüne oturunca iyice minyon gözüküyordu. Takeo ile benden neredeyse bir baş kısaydı.

Salonda genel bir karmaşa vardı. Bay Nakano amaçsızca dolanıyordu. Takeo aniden oturduğu yerden kalkıp Bay Nakano'nun peşinden gitti.

"Söylesenize, Hitomi," diye fısıldadı Sakiko.

Efendim? Sakiko alçak sesle konuştuğundan, ben de onun gibi kısık sesle yanıt vermeye çalıştım.

"İşten mi ayrılacaksınız?"

Ne?

"Haruo'nun dükkânında çalışmayı bırakacaksınız, öyle değil mi?"

Yok, ben…

Dükkândan ayrılmaya hazır olduğumu henüz kimseye söylememiştim.

"Neden böyle dediniz?" diye sordum sesimi alçak tutarak.

"Bilmem, içime doğdu," dedi Sakiko. Esrarengiz bir sesi vardı, fısıldamasına rağmen söylediklerini çok net duyabiliyordum.

İçinize mi doğdu?

"Ben de ayrılmayı düşünüyorum, belki ondandır."

Sakiko'nun yüzüne bir bakış attım. Gözlerindeki ışık her zamankinden parlaktı.

Ayrılmak mı, nereden?

"Haruo'dan," dedi kısaca.

Ama daha önce ayrılmayacağınızı söylememiş miydiniz, diye sordum, sesimi iyice alçaltmıştım. Bay Nakano ile Takeo'nun döndüğünü görebiliyordum.

"Evet. Ama sonunda ondan ayrılmaya hazırım galiba."

"Sonunda mı?" deyiverdim kendimi tutamadan. Tam o sırada Bay Nakano, Sakiko ile aramızdaki mindere küt diye oturdu.

Sakiko, Bay Nakano'ya dönerek gülümsedi. Yüz ifadesi nazikti. Gülümsemesi geniş ve yumuşaktı; bir keresinde dükkânı Asukado'da gördüğüm, Kamakura döneminden kalma bir tanrıça heykelini andırıyordu.

Eşyalar geniş dikdörtgen tepsilere konmuştu, tepsiler elden ele geziyordu. Baktıktan sonra tepsiyi yanınızdaki satıcının önüne koyuyordunuz. Önümüzden bir üretim bandı geçiyormuş gibi, birer birer tabaklara, lambalara ve gravürlere baktık.

"Bu tam size göre, değil mi?" dedi Sakiko, Bay Awashima'ya. Bay Awashima bir ara yanımıza gelmişti, Sakiko'nun öbür yanında bağdaş kurmuş oturuyordu.

"Hım, gerçekten öyle ama bunlar aşırı pahalandı, o yüzden satılmıyor," dedi Bay Awashima her zamanki gibi alçak sesle. Yine de Sakiko'nın "tam ona göre" bulduğu eşyayı –avucuna cuk oturan, karmaşık renkli bir cam– tepsiden alıp yakından baktı.

"Şurası kırık mı?" dedi Bay Awashima kendi kendine başını sallayarak.

Takeo önünden geçen her eşyayı eline alıyordu. Bay Awashima gibi işinin ehli satıcılar her şeyi rahatça, gelişigüzel tutuyordu, bir tek Takeo aşırı ihtimam gösteriyordu.

"Böyle yapmak daha iyi, elbette," dedi Sakiko nazik bir sesle. Takeo'nun ensesi kıpkırmızı kesildi.

Öte yandan, Bay Nakano önünden geçen hiçbir eşyaya dokunmuyordu; başını tepsilerin üstünde tutarak, her şeye bakmakla yetiniyordu.

"İstediğiniz bir şey olursa lütfen söyleyin," dedi Bay Awashima Bay Nakano'ya. Her konuşmalarında aralarında oturan Sakiko geri çekilip kollarına dayanarak arkasına yaslanıyordu.

"Soğuk havalara rağmen, umarım herkesin keyfi yerindedir." Mezatçı açılışı böyle yaptı. Kısa bir girişten sonra, açık artırma başladı. Bir gong veya *taiko* davuluyla başlamasını beklediğimden değil ama bu toplantı için o kadar birinci sınıf demişlerdi ki açılışın daha törensel bir şekilde yapılacağını düşünmüştüm.

"Çok sade, değil mi?" diye fısıldadım Takeo'ya, başıyla onayladı.

Evet, bildiğimiz pazarlardan bir farkı yok gibi. Tek fark, baraka yerine binada toplanılması.

Takeo uzun zamandır ilk kez benimle dostça veya özür dilemeden konuşuyordu, şaşırmıştım. Anlık bir mutluluk kapladı içimi. Seni aptal, diye geçirdim içimden, bir yandan da bu duygunun tadını çıkarıyordum.

"Başlıyor," dedim. Başka ne diyeceğimi bilememiştim ve Takeo yine o ketum haline bürünmüştü. Aptal, dedim yine içimden.

Takas toplantısı açılış fiyatı 3.000 yen olan bir eşyayla başladı. Mezatçı kısık sesle konuştuğundan, cümlelerinin sonu ve başı zor duyuluyordu.

Beş bin yen, yedi bin yen... Fiyat hızla artıyordu. Takeo dikkatle mezatçının ellerini izliyordu.

Bugün ortalık pek sakin, diye mırıldandı Bay Awashima. Birkaç eşya teklif üstüne teklif almıştı ama çoğu, 10.000 yen açılış

fiyatıyla satışa sunulan ve yalnızca iki teklif geldiğinden, satış fiyatının 17.000 yeni geçmediği eşyalardı.

Fiyat istikrarlı bir şekilde on bin veya yüz bin yenlere çıktığında, mezatçının arkasında bir kenarda dikilmiş duran asıl satıcı, başını ağır ağır aşağı veya yukarı kaldırıyordu.

"Sattım!" diyordu mezatçı. Bir süre seyrettikten sonra bu baş sallamanın satış fiyatını belirleyen bir işaret olduğunu anladım.

Pey süren bir sürü antikacı vardı ama zar zor teklif alan eşyalar da vardı. 5.000 yen, 7.000 yen, 10.000 yen, 11.000 yen, 15.000 yen... sanki fiyat cımbızla çekiliyormuş gibi.

Bir ses duyuldu.

"Ne dedi?" diye sordu Takeo, Bay Nakano'ya.

"Bir altı beş demek o," dedi Bay Nakano, Takeo'ya bakmadan. Gözlerini mezatçıdan ayırmıyordu.

"Bir altı beş mi?" diye tekrarladı Takeo.

"Bu durumda, 16.500 demektir," dedi Sakiko. Takeo'nun yüzüne bakarak konuşuyordu.

"Yani teklif on bine çıkmıştı ya, şimdi doğruca 16.500'e fırladı," diye açıklamaya devam etti Sakiko. Takeo şaşakaldı.

"Eğer teklif yüz bine çıksaydı, o zaman yüz altmış beş bin olacaktı."

Olamaz, dedi Takeo, ağzı bir karış açık.

Çıtayı yükselten o sesten sonra, tekliflerin arkası kesildi. Kimse elini cebine atmıyor, diye söylendi Bay Nakano. Ama ekonomik durgunluk var, satışlar iyi değil, dedi Bay Awashima başını iki yana sallayarak. Asıl satıcı son fiyattan pek memnun kalmamış olacak, kaşlarını çatmıştı.

Mezatçı omzundan geriye bakarak, asıl satıcının talimatını bekledi. Satıcının elini hafifçe salladığını görünce, "Yetersiz!" diye bağırdı ve eşya satıştan çekildi.

Tablolar satıldıktan sonra, açık artırma porselen ve seramiklerle devam etti. Bu bir Rosenthal, duydunuz mu? Rosenthal

porseleni. Beş tane kaldı. Bir dakika, ne? Dört tane kalmış. Tıpkı bir önceki gibi, yalnızca dört tane. Bugün böyle gidecek anlaşılan. Hazırcevap mezatçı neşeli bir sesle konuşuyordu.

Porselen satıldıktan sonra, sırada envaiçeşit eşya vardı. Pembeli mavili dekoratif lambalar, aristokratlar ve av köpeklerinin çerçeveli küçük portreleri, kadehleriyle birlikte şaraplıklar, hepsi de dip dibe bir tepsinin üstünde sergileniyordu. Tastamam! İki otel odasını donatmaya yeter, diye bağırdı mezatçı.

Mezatçı kısık sesiyle "Otel lotunun" açılış fiyatının 30.000 yen olduğunu bildirdi ama kimse pey sürmedi. Bunların nasıl bir otelde kullanılmasını bekliyor ki, diye sordu Sakiko gülerek Bay Awashima'ya. Aşırı lüks bir otelde, elbette, diye yanıtladı Bay Awashima alçak sesle. İkisinin sesinde bir benzerlik vardı. Fısıldayarak konuştuklarında bile sözleri çok rahat anlaşılıyordu.

"Takas toplantılarında Japon eşyaları genelde ne kadara gidiyor?" Bu kez Bay Awashima, Sakiko'ya soruyordu.

"Geçen haftaki toplantıda altmış milyonu geçmiş diye duydum," dedi Sakiko.

"Etkileyici," dedi Bay Awashima tatlı bir sesle ama hiç o kadar etkilenmişe benzemiyordu.

Bay Nakano öne eğilmeye başlamıştı. Az kaldı, dedi Bay Awashima. Size güveniyorum. Bay Nakano, Bay Awashima'ya dönüp hafifçe eğildi. Önceki tepsilerin birinde isle kaplanmış gibi görünen bir şişe vardı, bana göre hiçbir özelliği yoktu ama içimden bir ses, Bay Nakano'nun izini sürdüğü güğüm o, diyordu.

Biraz daha sabır, dedi Bay Awashima. Bay Nakano tekrar başını eğdi. Pazarlara gittiğinde bizzat kendisinin alt tarafı 1.000, hatta 500 yen için ne taktikler yaptığını unutmuşa benziyordu.

Mezatçı şarkılı bir sesle, gülerek konuştu. "Ne yapacağız?" Fiyatlar yükseldi. Satıştaki eşya Pug biçiminde bir kâğıt

ağırlığıydı. Bu sevimli köpeği alıp evinize götürmelisiniz, dedi. 60.000 yen, dedi bir ses. Sonunda Pug kâğıt ağırlığı 150.000 yene kadar çıktı.

Bir sonraki eşya, sonunda, Bay Nakano'nun güğümüydü. Açık artırmadan önce tepside elden ele gezerken, Takeo'nun yanındaki minderde oturan adamla kadın –muhtemelen bir çifttiler– güğümü uzun süre ellerinde tutup incelemişti.

"Lot değişimi!" diye bağırdı mezatçı. Pug kâğıt ağırlığı ve sonrasında satışa sunulan aynı satıcının diğer altı eşyası satılmıştı. Anlaşılan sıra, sonunda Bay Nakano'nun göz diktiği güğümü getiren satıcıya gelmişti.

20.000 yen. Mezatçının kısık sesi odada yankılandı. Bay Nakano ciddi bir ifadeyle öne eğildi.

Gövdesi ve boğazı isten kapkara kesilmişti ama baş aşağı çevrilince kaba saba tabanı ayna gibi parlaktı. Yakından bakılınca yanardöner olduğu görülüyordu.

"Siyah bir incinin yüzeyi gibi," dedi Takeo.

"Ne akıllıca bir betimleme," dedi Bay Awashima, neşeyle Takeo'ya baktı.

Bay Nakano 70.000 yene açık artırmayı kazanmıştı. Beklendiği gibi, Takeo'nun yanında oturan alıcı çift güğüm için hararetle pey sürmüştü ama Bay Nakano, toplantı bitiminde hâlâ heyecanını koruyan bir sesle açıkladığı üzere, güğümü umduğundan daha düşük bir fiyata alabilmesini tamamen Bay Awashima'nın üstün uzmanlık becerilerine borçluydu.

"Bu bir cin şişesi, biliyorsun," dedi Sakiko usulca.

"Cin mi?" dedi Bay Nakano dalgın dalgın.

"Cine bayılırım," dedi Sakiko. Son derece normal bir şey söylemişti ama kalbim hızla atmaya başladı. Bay Nakano ağzında bir şeyler geveledi.

Güğüm, balonlu naylona ek olarak Bay Nakano'nun yanında getirdiği gazete kâğıdına sarıldıktan sonra, kutu biçimli bir

çantaya konmuştu. Bay Nakano o çantanın üstüne pat pat vurarak, cin diyorsun, ha, diye tekrarladı. Sakiko gülümsüyordu. Bay Nakano mutlu görünüyor, dedi Takeo imrenerek.

Mutlu görünüyor, resmen Takeo'nun sözlerini tekrarlamıştım. Bakışlarımı hemen önüme çevirdim.

Sakiko'nun açık artırma başlamadan önce söyledikleri, onca zamandır kafamda yankılanıyordu.

Sonunda ondan ayrılmaya hazırım galiba.

Tekrar başımı kaldırıp Sakiko'ya bir bakış attım. Bana göz kırptı, hâlâ gülümsüyordu. Sağ gözünü kapatınca dudaklarının sağ kenarı da yukarı kıvrılmıştı, o yüzden gülümsemesine rağmen ağlıyormuş gibi görünüyordu.

İyi misiniz, dedim ses çıkarmadan, yalnızca dudaklarımı oynatarak.

Sakiko başını salladı. İyiyim, dedi, o da yalnızca dudaklarını oynatmıştı. Gülümsemeyi bırakıp tekrar göz kırptı. Ağzının sağ kenarı yine aynı şekilde yukarı kıvrıldı ama artık gülümsemediğinden, yüz ifadesi, az öncekinin tersine, tebessüm ediyormuş gibi görünüyordu.

"Size de iyi şanslar, Hitomi!" dedi Sakiko yüksek sesle. Sesi her zamankinden de yüksekti.

Şaşıran Bay Nakano, Sakiko'ya baktı. Sakiko bakışlarına karşılık vererek, gözlerini Bay Nakano'nun yüzüne dikti. Bay Awashima ile Takeo soluklanmadan bir şey konuşuyorlardı. Sakiko'nun yanakları içten gelen bir ışıkla parlıyordu. Tıpkı cin güğümünün tabanı gibi, yanaklarından koyu ve güzel bir parlaklık yansıyordu.

Şubat başlarındaki *Setsubun* bayramından yaklaşık bir hafta sonra, Bay Nakano dükkânın bir süreliğine kapanacağını bildirdi.

Sabahtan beri kar bir yağıyor, bir duruyordu. Bu kadar ince ince yağıp rüzgârda sürükleniyormuş gibi görünen kara, *kazahana* denir, dedi Masayo. Takeo dışarı çıkıp gökyüzüne baktı.

Dükkânın önünde öylece durmuş, kafasını da havaya dikmiş, doğruca yukarı bakıyordu. Tıpkı bir köpek gibi, diyerek güldü Masayo.

Bay Nakano o gün akşamüstüne doğru geldi, o geldiğinde kar çoktan durmuştu.

"Çalışan toplantısı!" Bay Nakano böyle garip bir buyruk verdi.

Ben de o gün alınacak hiç mal olmamasına rağmen, Takeo'nun neden sabahtan beri dükkânda olduğunu merak ediyordum. Bay Nakano dükkânın kapanacağını açıkça söyledi. Yürüttüğü iş kolunda küçük bir değişiklik yapmak istiyordu. Bunun için de para gerekiyordu. Vitrini bir süreliğine başkasına kiralayacaktı, şimdilik yalnızca Tokizo'nun internet sitesinde iş yapacaktı. Bize kıdem tazminatı ödeyemeyecekti ama aylık maaşlarımıza ek olarak, yüzde elli prim verecekti.

Bay Nakano ay başından beri biraz daha kilo vermişti. Önceki gün Masayo'dan duyduğum kadarıyla, Sakiko Bay Nakano'ya her şeyi bitirmek istediğini söylemişti. Görünen oydu ki erkek olsun kadın olsun, yaşlı olsun genç olsun, aşk ilişkisi biten herkes kilo veriyordu. Acaba neden böyleydi?

Öyle işte, dedi Bay Nakano ve toplantı çok geçmeden dağıldı. Masayo, Takeo ve ben sırayla birbirimize baktık. Masayo o gün en sevdiği eşarbını –daha şık giyinmeye başladığından beri taktığı, ağaç ve çimen boyalı olanı– birkaç kat boynuna dolamıştı. Uzun kahverengi eteğinin altına yine kahverengi bilek hizasında botlar giymişti.

"Hitomi," dedi Masayo.

Efendim, dedim.

Masayo söylemek istediği bir şey varmış gibi, bir anlığına dudaklarını araladı ama sonunda adımı bir kez daha tekrarlamaktan başka bir şey yapmadı. Efendim, dedim tekrar. Akebi dokuma sepeti alsana, Masayo'nun tekrar sessizliğe gömülmeden önce tek söylediği bu oldu.

Takeo ile birlikte dükkândan çıktım. Bay Nakano hiçbir şey söylemedi. Duruşunu bozmadan, ağzında yine yanmamış sigarası, Masayo ile birlikte bizi uğurladıkları yerde, dükkânın önünde dikilmeye devam etti. Takeo ile birlikte köşeyi dönerken arkama bakınca Bay Nakano'nun beresinin ponponunu gördüm. Bay Nakano'nun o günkü beresinin rengi, Masayo'nun eteği gibi kahverengiydi.

Şimdi ne yapacaksın? dedim.

Takeo başını yana eğdi, bir süre sonra da, ya sen, diye sordu.

Konuşmadan yan yana yürüdük. Akebi dokuma sepeti taşıdığım eski süpermarket poşetini sıkı sıkı kavradım. *Kazahana* karı tekrar yağmaya başladı.

Kum Torbası

Bir an için nerede olduğumu anlamadım.

Perdelerin arasından soluk gün ışığı sızıyordu. Komodinin üstündeki çalar saatin alarmı yavaş yavaş şiddetlendi. Kesik kesik bir zırıltıdan sürekli bir vızıltıya döndü, derken sonunda uzanıp alarmı kapattım.

Uykuyla uyanıklık arasındaki o bulanıklıkta, artık Nakano dükkânının semtinde bulunmadığımın ayırdına vardım. Şimdi derli toplu beyaz bir apartmanın üçüncü katında oturuyordum. Dairem eskisinden de sıkış tıkıştı ama yeri çok iyiydi, tren istasyonuna beş dakikalık yürüme mesafesindeydi. O istasyondan özel tren hattına aktarma yapabiliyordum.

Buraya taşınalı iki yıldan fazla olmuştu.

Yavaş yavaş yataktan çıkıp gözlerimi kırpıştırdıktan sonra, ayaklarımı sürüye sürüye banyoya gittim. Yüzümü bol suyla yıkadım, dişlerimi fırçaladım. Dün gece kullandığım yüz temizleme kreminin kapağını açık bırakmıştım. Çevreme bakınınca, üçgen kapağın küvetin öbür ucuna düştüğünü gördüm. Kapağı yerden alıp tüpe geri taktım.

Buzdolabından bir kutu domates suyu çıkardım. Kutuyu açtıktan sonra, bardağa koymadan doğrudan kafama diktim. Ama sallamayı unutmuşum, ilk yudumum su gibiydi, sonra da aniden aşırı yoğunlaştı.

Kâküllerimden sular damlıyordu. Domates suyunu bitirdim, kutusunu da çalkaladıktan sonra ters çevirip rafa koydum. Ardından yatağın yanındaki küçük aynaya bakmaya gittim. Kulak-

larımın uçları kızarmıştı. Parmak uçlarımla dokundum. Üşümüşlerdi.

Camı açınca rüzgâr içeri doldu. Kış ortasına özgü, nemle dolu, soğuk bir rüzgâr vardı. Hemen pencereyi kapatıp giyindim, üstüme uzun kollu bir tişört, tayt, ağır bir etek ve kalın bir süveter geçirdim. Gardırobun üst rafından önceki hafta bit pazarından aldığım bej paltoyu çıkarıp yatağın üstüne attım.

Tekrar aynaya döndüm ve parmaklarıma biraz fondöten alıp iki yanağıma, burnumun ucuna ve alnıma sürdüm. Tıklım tıkış trenlerde gidip gelmeye, kadrolu kadın çalışanlarla mesafemi korumaya, hatta Excel'i en iyi şekilde kullanmaya bile şaşırtıcı bir hızla alışmıştım ama her sabah "doğru dürüst" makyaj yapmaya bir türlü alışamamıştım.

Nakano dükkânında çalışırken, fondöten diye bir şeyin varlığından bile haberim yoktu neredeyse. Yüzümü tonikle temizlerdim, havamdaysam belki biraz da renkli dudak parlatıcısı sürerdim. O zamanlar makyaj anlayışım bu kadardı.

Nakano dükkânı kapanalı neredeyse üç yıl olmuştu.

Altı aydır bu işteydim. Shiba'da bulunan bir sağlıklı gıda firmasında çalışıyordum.

Sözleşmem zaten iki kez uzatılmıştı ama muhtemelen daha fazla uzatılmayacaktı. Çalışma ortamım rahattı ama yapacak bir şey yoktu.

Omuzlarımı aşağı yukarı döndürerek, yüzüme gelişigüzel allık sürdüm. Muhtemelen gün içinde bilgisayar ekranına bakarak saatler geçirdiğimden, omuzlarım kaskatıydı. Belki bu cumartesi tren istasyonunun yanında açılan yeni masaj salonuna bir bakarım, diye düşündüm omuzlarımı döndürmeye devam ederek.

Bir süre önce Masayo'yla içmeye çıkmıştım. Uzun zamandır görüşmüyorduk.

"Şu haline bakın, Hitomi, tam bir iş kadını olmuşsun!" dedi Masayo bardağına sıcak sake koyarken.

"Kadrolu eleman değilim, geçici elemanım," dedim.

"Ne farkı var?" diye sordu.

Ben anlatınca, Masayo başını sallayarak dinledi. Ama söylediklerimin bir kulağından girip öbüründen çıktığına şüphem yoktu.

Söylediğine göre, son günlerde başını kaşıyacak vakti yoktu. Bebek kreasyonlarından biri, o dünyada oldukça iyi bilinen bir ödül kazanmıştı.

"Ödül parası fazla değil, 50.000 yen," dedi. "Ama prestij kazandırıyor," diyerek kaşlarını yarı yarıya kaldırdı.

Yeni prestiji sayesinde yerel bir kültür merkezinde konferans vermeye çağırılmıştı, ayrıca farklı sosyal merkezlerde toplamda üç konuşma yapacaktı.

"O yüzden kafamı kaşıyacak vaktim yok! Hoşuma gitmiyor," dedi Masayo, Seven Stars sigarasından bir nefes çekerek. Gerçekten de pek mutlu görünmüyordu.

"Ama para kazanmak iyidir," dedim.

Masayo güldü. "Hitomi, yaşlı kadınlar gibi konuşuyorsun!"

"Yaşlı bir kadınım zaten!"

"Aman, bırak canım! Otuzunda ya varsın ya yoksun."

Ardından da, çoktan kafayı bulmamıza karşın, kadeh kaldırdık.

"Şerefine Hitomi, yaşlılığa adım atmana!" dedi Masayo küçük sake fincanını kafasına dikerek.

"Yapmayın, lütfen!" Bardağımda yaklaşık üçte bir oranında sıcak suyla karışık *şoçu* vardı, onu da bir dikişte bitirdim. İçki boğazımdan inerken, erik turşusu garnitürünün yumuşak ve hafif sıcak tadını aldım.

Masayo'yu son gördüğüm zamanı düşündüm.

"Taşınmışsın." Masayo beni ilk aradığında, sesini anında tanımıştım.

Önceki dairemden taşınmamın hemen akabindeydi. Masayo bildirimi aldığını söyledi. Adres değişikliğimi bildirmek

için yaklaşık on kişiye elde yazdığım kartlardan göndermiştim, gönderdiklerim arasında Masayo da vardı. Bay Nakano ile Takeo'ya gönderip göndermemeyi düşünmüş, göndermemeye karar vermiştim.

"Azıcık birikimim vardı, onu da harcadım," dedim.

Hattın öbür ucundaki Masayo imalı imalı içini çekti. Onca zaman, Masayo'nun sesinin fazlasıyla baştan çıkarıcı olduğunu düşünmüştüm.

"İyi olmuş."

"Öyle mi dersiniz?"

"Evet. İyi yapmışsın."

Son derece sıradan bir sohbetti ama Masayo'nun sesinde her zamankinden farklı bir şey vardı. Biraz lafladık, havadan sudan konuştuk, tam ben kapatma zamanının geldiğini düşünürken, Masayo, "Bugün cenazenin başında beklenecek, yarın da tören var," dedi.

Ne, diye sordum.

"Maruyama için."

Maruyama için, diye tekrarladım papağan gibi.

"Kalbi. Onu üç gündür görmemiştim, o yüzden evine gittim. Bu havada hiç bozulmamıştı."

Düzenlemeleri Maruyama'nın eski karısı Keiko yaptığı için aslında pek gitmek istemiyorum ama... Bir nevi sosyal zorunluluk. Haruo yarınki cenaze törenine benimle birlikte gelecek ama bu gece bir müşteri için mutlaka yapması gereken bir iş var. Acaba, Hitomi, benimle gelmeyi düşünür müydün?

Sesi ipek gibi pürüzsüzdü. Yabancı bir müşteri dükkâna geldiğinde, onu rastgele bir eski eşyayı almaya ikna ederken de birebir aynı ses tonunu kullanırdı.

"Gelirim," dedim usulca.

"Oh!" Masayo yine imalı imalı içini çekti.

"Oturduğu evin sahibi ortalığı birbirine kattı, inanabiliyor musun? Ev sahipleri konusunda gerçekten çok şanssızdı!" Masayo ilk kez kendi gibi konuşuyordu.

Ama ardından tuhaf, neredeyse masumane bir şekilde mırıldanmaya başladı. "Maruyama, gerçekten öldü!" Masayo'nun hiç bu kadar afalladığını duymamıştım.

"Her neyse, yeni evin hayırlı olsun," dedi Masayo, konuşmayı sonlandırmak için tuhaf bir cümle seçmişti.

Maruyama gerçekten öldü! Masayo'nun garip bir cazibeye sahip, neşesiz sesi bozuk plak gibi kafamda yankılanıp durdu.

Sonrasında, buluşmayı kararlaştırdığımız istasyon turnikelerine vardığımda, Masayo çoktan gelmişti. Kahverengi paltosunun altına bilek hizasındaki kahverengi botlarını giymişti, bir de dükkânın kapandığı gün birkaç kat dolayıp boynuna taktığı ağaç ve çimen boyalı eşarbı vardı ama bu kez boynuna değil, başına takmıştı.

"Kıyafetiniz cenaze evi için uygun mu?" diye sordum kendimi tutamadan.

Masayo kederle başını salladı. Eşarbı hafifçe dalgalandı.

"Eğer cenaze evine fazlasıyla münasip yas giysileriyle giderseniz ölmesini bekliyormuşsunuz gibi olur, o yüzden kıyafetim son derece uygun," dedi ve kıyafetimi gözden geçirdi. Tepeden tırnağa, çoraplarıma kadar siyahlara bürünmüştüm, paltom bile koyu renkti.

"Münasip yas giysileri giymese miydim?" diye sordum gergin bir sesle.

"Evet," dedi Masayo tereddüt etmeden, başını sallayarak.

Cenaze, istasyona on beş dakika yürüme mesafesinde bulunan, küçük bir cenaze evindeydi. Aynı gün cenazelerinin başında bekleyen üç aile vardı: Midorikawa ailesi, Maruyama ailesi ve Akimoto ailesi. Sürekli gidip gelen insanların konuşma sesleri kesintisiz bir uğultuya dönüşmüştü.

"Boş olmadığına sevindim," dedi Masayo hızla sıraya girerek.

Mihrabın yanında iki kızla birlikte orta yaşlı bir çift oturuyordu, onların yanında oturan beyaz saçlı kadın, herhalde Bay

Maruyama'nın eski karısı Keiko'ydu. Hepsinin yüzü ifadesizdi. Kızların üstünde yerel bir özel ilkokulun forması vardı.

Masayo, Keiko ile göz teması kurmadan taziyelerini sunduktan sonra, hemen mihraba döndü. Ben de Masayo'yu izleyerek bir tütsü yaktım, tütsüyü yakarken başımı kaldırınca, Bay Maruyama'nın geniş tebessümüyle poz verdiği renkli fotoğrafı gördüm. Fotoğraf Bay Maruyama bir hayli gençken çekilmişti. Alnında veya ağız çevresinde tek bir kırışık yoktu, yüzünün hatları da ince ve sertti.

"Eve gitmeden bir içki içmek ister misiniz?" dedim salondan çıktıktan sonra. Masayo yanıt vermeden, yanımda yürümeye devam etti.

"Böyle iyiyim," dedi bir süre sonra. Yaklaşık beş dakikadır yürüyorduk, o yüzden başta ne demek istediğini anlamadım ama çok geçmeden salondan çıktığımızda yaptığım teklife yanıt verdiğini fark ettim.

"Öldü, ha?" dedim. Masayo sessizce başını salladı.

İçki içmeye gitmedik. Konuşmadan, istasyona kadar yürüdük. Ben tam bilet alıp turnikelere gidecekken, Masayo arkamdan seslendi: "Bu dünyada en sevdiğim insan." Fısıldamamış ya da sesini yükseltmemişti; sohbetimize devam ediyormuşuz gibi bir sesle konuşmuştu.

"Ne?" diye sordum omzumun üstünden bakarak.

Masayo, yüzünde aynı kederle, sözlerini tekrarladı: "Bu dünyada en sevdiğim insan."

Arkamı dönüp doğruca Masayo'nun yüzüne baktım ama başka bir şey söylemedi. İş çıkışı saatiydi, turnikelerden geçenler bize çarpıp duruyordu.

"Maruyama'ya söyleme fırsatım yok artık," dedi Masayo alçak sesle; insan kalabalığı bir an için kesildi, istasyona arkasını dönüp yürümeye başladı.

Masayo'nun başını örten ağaç ve çimen boyalı eşarbın garip rengi, sokak lambalarının ışığında daha da tuhaf görünüyordu. Masayo, dimdik sırtıyla giderek uzaklaştı.

* * *

Cenaze evindeki o geceden sonra, annemi aradığım geceye kadar, Masayo'yla hiç görüşmedim.

"İkinci seviye sınavını geçtim!" deyince annem belli belirsiz bir sesle adımı fısıldadı, sonra da sustu.

"Pek önemli bir şey değil," diye sürdürdüm ama annem hâlâ yanıt vermiyordu, belki de hattın öbür ucunda ağlıyordu.

İşte bu yüzden... diye düşündüm, içimi çekmemeye çalışarak.

"Benim için gerçekten endişelendin mi?" diye sordum, özellikle neşeli bir sesle konuşmuştum.

"Senin adına çok sevindim, Hitomi," dedi annem soruma yanıt vermeden. Sesi nazik çıkıyordu, anne sevgisinin abidesi gibi. Aslında yalnızca sesi şefkatli değildir; annem, şefkatin bizzat kendisidir.

Annemle uzunca bir süre haberleşmemiştik, derken geçen yıl telefon edip muhasebecilik kursuna başladığımı söylemiş, maddi destekte bulunmasını istemiştim. Annemin sesi kaygılıydı. Yine de çok geçmeden parayı hesabıma yatırmıştı. İstediğim miktardan 150.000 yen fazla gönderdiğini görünce biraz canım sıkılmıştı. Benim adıma endişelendiği için kendimi mahcup hissediyor değildim; daha çok –nasıl desem?– bu hareketi bana bir uyarı, yaşamın gerçeklerine bir çağrı gibi gelmişti. Elbette minnettardım ama minnettarlığımın yanı sıra garip bir işe yaramazlık hissediyordum, oturduğum yerde büzülmüştüm. Nakano dükkânı kapandığından beri, ne zaman bir şey olsa, duygular resmen içimde yankılanıyordu. Tıpkı şimdiki gibi.

"Şimdi de birinci seviye sınavına girmeyi planlıyorum," dedim daha da neşeli bir sesle. Sonunda annem heyecanlı bir sesle konuştu. Aferin, Hitomi! Sıkı çalışacağını, öğrenimine devam edeceğini biliyordum zaten.

Babamla erkek kardeşimin yüzlerini gözümün önüne getirebiliyordum. Hitomi muhasebecilik kursunu asla bitiremez,

sıkılıp bırakır, dediklerini duyar gibiydim. Ama annem bunlardan hiç bahsetmezdi.

Masayo'yu özledim, diye düşünmüştüm. Annemle konuştuktan hemen sonra onu aramıştım.

Görüşmeyeli çok oldu! Benimle birlikte bir şeyler içmek ister misiniz, demiştim lafı dolandırmadan; iki yıl önce Bay Maruyama'nın cenazesini ziyaret ettiğimizden beri görüşmüyorduk.

Çok isterim, demişti Masayo istifini bozmadan.

İşte böylece buluşmuştuk, bir şeyler içiyorduk.

Masayo çakırkeyif olmuştu.

"Bay Nakano nasıl, iyi mi?" diye soracak cesareti buldum. Gözünü bile kırpmadan Bay Nakano'nun iyi olmadığını söyler diye korktuğumdan, sormaktan çekinmiştim.

"İyi!" dedi canlı bir sesle.

"Hâlâ çevrimiçi açık artırmalara devam mı?" diye sordum.

"Tokizo'nunkinden ayrıldı, kendi sitesini açtı," dedi.

İki sake daha! Isıtmanıza gerek yok, soğuk olsun. Ama hemen getirin, dedi Masayo taramalı tüfek gibi. Garson baştan savma bir yanıt verdi, siparişi alıp almadığını anlayamadık.

"Nesi var bu adamın? Bana Takeo'cuğumu hatırlattı," dedi Masayo menüyü yelpaze gibi önünde sallayarak.

"Siz 'Takeo'cuğum' deyince eski anılar gözümde canlandı," dedim.

Masayo bakışlarını yüzüme dikti. "Söylesene, Hitomi, Takeo ile siz... şey gibi miydiniz?"

"Ne gibi miydik?" dedim Takeo'nun konuşma tarzını taklit ederek.

"Ah, şimdi gerçekten anılar gözümde canlandı!" dedi Masayo, ardından kendisi de Takeo'yu taklit etti: "Yani, öyle işte!" Gerçi onunki pek benzemedi.

"Haruo da, söylediğine göre, çevrimiçi açık artırmalardan o kadar sağlam bir kazanç elde etmiş ki küçük bir miktar iş kredisi bile alabilmiş."

Soğuk sake beklediğimizden de çabuk gelince, Masayo içkiyi bir bira bardağına bolca koydu. Biradan kalan yoğun köpükler tutam tutam sakenin üstünde yüzdü.

Sağlam bir kazanç elde ettiği için mi kredi almış? Bu fazla basit bir açıklama değil mi, diye sordum.

Masayo gülerek elini hızlı hızlı önünde salladı. Vay canına, Hitomi; ikinci seviye muhasebecilik sınavını geçtiğin nasıl da belli!

Masayo'nun anlattığına göre, Bay Nakano kazancı ve kredisiyle, Nishiogi'de vitrinli bir dükkân kiralamış ve batı antikaları satan bir dükkân açmıştı.

"Harika, öyle değil mi?" diye haykırdım yumuşak bir sesle.

Masayo acı acı güldü. "Benim kuşkularım var ama Haruo söz konusu olunca, neyin ne olacağı hiç bilinmez!"

Bardaklarımızı tokuşturduk. Ardından yiyecek bir şeyler söyledik, sake üstüne sake içtik ve gece hızla ilerledi.

Kapanış saati geldi, dediler, bardan çıktık. Artık ben de iyice kafayı bulmuştum.

"Yani Takeo'cuğumla hiç görüşmüyor musunuz?" diye sordu Masayo yüksek sesle.

Bağırmanıza gerek yok, sizi duyabiliyorum, diye bağırdım ben de.

"Hiç görüşmediniz mi?" diye tekrarladı Masayo. Yüzünde yarı gülümser, yarı kızgın bir ifade vardı, boynunda da yine o ağaç ve çimen boyalı eşarp sarılıydı.

Görüşmedik, diye kestirip attım.

"Gerçekten mi?" dedi sesinde hayal kırıklığıyla. Acaba Takeo'cuğum neler yapıyordur? İşleri yolunda gitmiş midir? Umarım bir yol kenarında falan ölmemiştir, dedi kaşlarını çatarak.

Ağzınızdan yel alsın, dedim telaşla.

Masayo ağız dolusu bir kahkaha attı. Gördün mü, bak; tam bir yaşlı kadın gibi konuştun!

E, söylemiştim size, yaşlı bir kadınım ben!

Evet ama gerçek bir yaşlı kadın, kendinden yaşlı kadın diye söz etmez.

Masayo, siz biraz kilo mu aldınız?

Aldım, evet! İşlerim yoğun olunca şişmanlıyorum, ne yapayım?

Şiir'den tatlıları götürüyorsunuzdur.

Şiir demişken, işi oğulları devraldığından beri, her şey değişti. Şimdi tüm tatlıların saçma sapan uzunlukta, fiyakalı adları var!

Şiir'in el değiştirdiğini duyar duymaz, nedense takatimin kesildiğini hissettim. Takeo'nun yüzünün neye benzediğini hatırlamaya çalıştım ama gözümün önüne getiremedim. Ama ucu kopmuş sağ küçük parmağı, korkunç bir netlikle, gözümün önünden gitmiyordu.

Son tren... dedim ve koşmaya başladım.

"Hoşça kal!" dedi Masayo heceleri uzatarak. Neredeyse hemen nefes nefese kalmıştım ama koşmaya devam ettim.

Bu dünyada en sevdiğim insan. Benim böyle anacağım kimse yoktu. Hayatım boyunca birini böyle anma arzusu bile duymamıştım, koşarken bunları düşündüm.

Son trenin kalkmasına daha vardı ama durup soluklanmadan, istasyona kadar koşmaya devam ettim.

Ertesi ay, mali dönemin sonunda sözleşmem sona erdi. Diğer kadınlar bana bir buket çiçek yaptırmıştı. Başıma ilk kez böyle bir şey geliyordu, çiçeği görünce resmen gözlerim yaşardı.

"Şimdi çalışacağınız firma ne firması?" diye sordu Bayan Sasaki adlı bir kadın. Benden birkaç yaş gençti.

"Bilgisayar firması, galiba."

"Galiba mı? Bayan Suganuma, çok nevi şahsına münhasır bir insansınız, değil mi?" dedi Bayan Sasaki gülerek.

Nevi şahsına münhasır. Buketi sıkı sıkı tutmuş eve doğru yürürken bu sözleri kafamda tekrarladım. Sekiz aydır bu genç

kadınlarla bir aradaydım. Bazıları biraz acımasızdı, bazıları oldukça kibardı, bazıları ayrı telden çalıyordu, bazıları da biraz garipti. Ama onca kişinin arasında, bir ben mi "nevi şahsına münhasırdım"?

Sanki herkes kendini azar azar ortaya koyuyordu. Kimse bir kez olsun, tamamen açık olamıyordu.

Dükkândakileri yad ettim, hepsinden kısa sahneler geldi aklıma.

Tüm buketi evimdeki vazoya sığdıramayınca, boş bir mayonez kavanozunu suyla doldurup kalan çiçekleri içine koydum. Önümüzdeki hafta başında yeni firmada işe başlayacaktım. Yarın kesinlikle o masaj salonunu denemeliyim, diye geçirdim içimden. Yeni işimle ilgili belgelerin durduğu zarfı almak için çekmeceyi açınca bir kâğıt parçası havada uçarak yere kondu.

Kâğıtta Takeo'nun beni çizdiği eskizlerden biri vardı; "giyinik" olanı.

Demek buradaymış, diye mırıldanarak kâğıdı yerden aldım. Üstümde tişörtle kot pantolon vardı, yüzümde ciddi bir ifadeyle gerinmiştim. Eskiz ustaca çizilmişti. Şimdi düşününce, Takeo'nun sandığımdan da iyi resim yaptığını fark ettim.

Takeo bir yol kenarında ölmüş olabilir miydi?

Bu düşünce aklıma gelince, müstahaktır, diye geçirdim içimden. Ama çok geçmeden böyle hissetmenin, hatta aslında yaşamanın ne kadar dertli olduğunu fark edince, halimden duyduğum hoşnutluk kayboldu. Aşkla işim olmazdı! Omuzlarımdaki sertlikten kurtulmak istiyordum. Bu ay muhtemelen birikimlerime biraz para ekleyebilirdim. Bu düşünceler minik baloncuklar gibi, birer birer kafamda süzüldü.

Vazoya koyduğum çiçekler yapay gibi duruyordu. Oysa mayonez kavanozundakiler normal, gerçek çiçeklere benziyordu.

Eskizi yerine kaldırıp zarfın altına koydum. Acaba bilgisayarla uğraşan bir firmada çok bilgisayar olur muydu? Bilgisayarlar dikdörtgendir. Mikrodalgalar da dikdörtgendir. Ben Nakano dükkânından ayrıldığımda, kullandığımız gazlı ısıtıcı da

dikdörtgendi, öyle değil mi? Birbiriyle alakasız düşünceler kafamdan geçip giderken, çoraplarımı çıkarıp top haline getirdim.

Bir bilgisayar firmasında, "Bayan Suganuma, masanız burada," diyecek halleri yoktu elbette. "Bayan Suganuma, bilgisayarınız burada," diyeceklerdi.

Söyledikleri şeyler farklı olabilirdi, üstelik bu firma daha önce çalıştığım sağlıklı gıda firmasına kıyasla küçüktü ama yaptığım iş özünde çok farklı değildi. Fotokopi çekiyor, ayak işlerine koşturuyor, makbuzlar dolduruyor, belgeler oluşturuyordum. Üç gün içinde işin inceliklerini öğrendim ve çok geçmeden kendimi, firmada uzun süredir çalışıyormuşum gibi hissetmeye başladım. Ortama çabucak ayak uydurmanın bir nedeni de genç kadınların öğle yemeğine hep birlikte çıkmaması olabilirdi. Bu tarz şeyler bana yorucu geliyordu.

Firmadaki herkes –kadın olsun, erkek olsun– masasına yapışık yaşıyor, kimse bilgisayarlarının başından bir an olsun kalkmıyordu. Bazen, "Hayır, olamaz!" veya "Hadi be!" gibi seslerin ofisi çınlattığı duyuluyordu. İşin ilginç yanı erkeklerin sesleri tiz, kızlarınkiyse çok daha pes çıkıyordu.

İşe normal mesai saatlerinde gidip geliyordum ama çalışanların çoğu günün ilerleyen saatlerinde, ben eve gittikten sonra geliyordu. Ya da sabah ofise geldiğimde, gece boyunca çalışmış elemanların marketten alınmış katı yumurtaların kabuklarını hararetle soyduğunu görüyordum.

Firmada işe başlayalı yaklaşık on gün olmuştu, koridorda Takeo'ya rastladım.

"Selam, Hitomi," dedi Takeo. O kadar doğal bir şekilde konuşmuştu ki gören her gün görüşüyormuşuz, hatta daha dün birlikteymişiz sanırdı.

Bense nefesim kesilmiş bir halde, olduğum yerde kalakaldım.

"Neyin var?"

"Asıl senin neyin var?" dedim sonunda.

Koridorda put gibi duruyordum. Takeo'nun iki elinde de parlak renkli dosyalar vardı: Turuncu, sarı, eflatun ve yeşil.

"Hitomi, makyaj yapmışsın," dedi Takeo her zamanki gibi hayret dolu bir sesle.

"Ne?" diye terslendim. Hâlâ aynı şekilde konuştuğunu duyunca, bir anda Nakano dükkânında geçirdiğim günlere dönmüştüm.

İkimiz koridorun orta yerinde, mıhlanmış gibi kalakaldık.

O günden kısa bir süre sonra, Nakano dükkânının yeniden açılışına davetiye aldım.

"Tam Bay Nakano'nun yapacağı iş, muziplik ediyor belli ki." Gelen davetiyeyi gösterdiğimde, Takeo hemen hükmünü vermişti. Yeniden açılış tarihi, 1 Nisan'dı.

Dükkânın adı artık "Nakano dükkânı" değil, sadece "Nakano"ydu.

"Bistro adı gibi olmuş." Masayo'nun fikri böyleydi.

Koridorda rastlaştığımız gün, Takeo bana kartını vermişti.

"Web tasarımcısı." Takeo'nun karttaki unvanını tekdüze bir sesle okumuştum.

"Lütfen, sesli okuma!" demişti Takeo huzursuzca. Dosyalar düşecekmiş gibi elinden kaymaya başlamıştı.

"Bu sen misin gerçekten, Takeo?" diye sormuştum.

"Benim," demişti boş bir ifadeyle.

"Ya, bana pek öyle gelmedi," demiştim ters ters.

"Neden böyle dedin?" diye sormuştu.

"Konuşman bile değişmiş."

"Burada öyle konuşamam ki," demişti eski konuşma tarzına dönerek. Tam o sırada, dosyalardan ikisi elinden kaymıştı. Almak için eğilmiştim ve Takeo da aynı anda eğilince omzumun üstünde nefesini hissetmiştim.

"Kötü bir televizyon dizisi gibi," diye homurdanmıştı Takeo dosyalarını geri alırken. Omuzları eskisinden daha genişti. Bu gerçekten Takeo değil, diye geçirmiştim içimden.

Derken bir anda Takeo gidivermişti. Anlaşılan masası, yani bilgisayarı, koridorun hemen karşısındaki bir odadaydı.

Rastlaşmamızdan sonra, Takeo neredeyse bir hafta benimle hiç konuşmadı.

Alt tarafı eski bir tanıdıktı sonuçta.

Mesai bitiminde ofisten çıkıyordum, muhasebe kursunda ise Takeo'nun koridorda karşılaştığımız zamanki yüzünü hatırlamaya çalışıyordum. Yüz, onun yüzüydü ama benim görmeye alışık olduğum yüz değildi.

Nasıl web tasarımcısı oldun? diye sormuştum.

Meslek okuluna gittim, diye yanıtlamıştı.

Karşımdaki gerçek Takeo değilmiş gibi geliyordu.

Zaman geçtikçe buna daha çok ikna oldum. Bir yerlerden insan hücrelerinin her üç yılda bir yenilendiğini duymuştum. Adı hâlâ Takeo olabilirdi, dışardan bakıldığına ona tıpatıp benziyor da olabilirdi ama bu adam bambaşka biriydi.

Yaklaşık on gün sonra, ofisten çıkma saatime az bir zaman kala, bir anda Takeo'nun bilgisayarımın önünde dikildiğini fark ettim ve karşımda duran kişinin bir yabancı olduğunu apaçık hissettim.

Merhaba.

Ben yabancıyı selamlarken, o da, şey, geçen gün için kusura bakma, dedi pat diye.

İşte o an, yabancı, yeniden Takeo'ya dönüştü.

Uzun zaman oldu, dedim. Ardından başımı kaldırıp yan yan Takeo'nun yüzüne baktım.

Çenesi gergindi, kirli sakalı biraz koyulaşmıştı. Bir an için dudaklarının kenarları mahcup mahcup yukarı kıvrıldı. Gerçekten makyaj yapmaya başlamışsın, diye mırıldandı.

Evet, öyle, dedim ve dudaklarımın kenarlarını yukarı kıvırarak, onu taklit ettim.

* * *

1 Nisan cumartesiye denk geliyordu.

Bu arada Takeo ile iki akşam birlikte yemek yemiştik.

"Teslim tarihi yaklaşıyor, o yüzden ofise dönsem iyi olur. Daha geniş bir zamanda birlikte bir şeyler içersek, memnun olurum."

"Teslim tarihi mi? Takeo'cuğum böyle mi dedi?" Masayo kahkahalarla güldü, Takeo'nun söylediklerini kelimesi kelimesine aktarmıştım.

"Nakano", Nakano dükkânından küçüktü. Ama önceki halinden çok daha ferah görünüyordu.

"Sonunda boş mekânın kıymetini anladım," dedi Bay Nakano.

Dükkânın duvarları boydan boya raflarla kaplıydı, raflara da aralıklarla eşyalar yerleştirilmişti. Bay Nakano Hollanda, Belçika ve İngiltere'den kâseler ve kap kacaklar getirtmiş, ayrıca mutfak eşyaları, cam objeler, birkaç parça da mobilya almıştı. Dükkândaki her şey on dokuzuncu yüzyıl ile yirminci yüzyıl arasına tarihleniyordu.

"Dergilerde gördüğümüz dükkânlara benziyor, değil mi?" dedim.

"Burası dergilerdeki dükkânlardan daha güzel," dedi Bay Nakano siyah ponponlu beresini düzelterek.

"Burayı ne kadarlığına tuttun?" diye sordu Masayo.

"Göreceğiz. Altı aylığına olabilir," dedi Bay Nakano ağzı kulaklarında. Onları hiç anlayamayacaktım.

Yeniden açılış gününe bir sürü kişi gelmişti.

Bazıları ilk kez geliyordu ama Nakano dükkânının en iyi müşterilerinden de epey vardı.

Sabah Bay Leylek uğradı. Dükkâna bir bakış attıktan sonra, "Benim gibi yaşlı bir adam, böyle bir dükkânda rahat edemez ama sanırım kendince güzel olmuş," dedi ve o içten kahkahalarından birini attı.

Masayo'nun yaptığı çaydan iki fincan içtikten sonra, her zamanki yürüyüşüyle yalpalayarak dükkândan çıktı.

Öğleden sonra gelen ilk kişi, Tadokoro'ydu. Teker teker eşyaları ezberliyormuşçasına, dükkânı uzun uzadıya gözden geçirdikten sonra, sakince Masayo'nun çayından bir fincan içerken, Birinci sınıf bir dükkân, dedi.

"Cam obje satışı kazançlı olabiliyor," dedi Masayo zoraki bir içtenlikle.

Başını iki yana sallayan Tadokoro, her zamanki rahat tavrıyla, "Fakirlerin hiç boş zamanı olmaz," dedi.

Tadokoro dükkânda iki saate yakın oyalandı. Pişmiş kelle gibi sırıtarak, birbiri ardına dükkâna gelen yeni müşterileri izledi.

Sırf dikkat çekmek için artık neredeyse rengi kaçmış yeşil çaydan herhalde beşinci fincanını içmek isteyen Tadokoro'ya çay götürdüğümde, bana, "Hitomi, yine burada mı çalışıyorsun?" diye sordu.

Hayır, dedim haşin bir tavırla, Tadokoro ise gülümseyerek ayağa kalktı.

"Terslemene gerek yok, bu yaşlı adam yakında ölüp gidecek," dedi ve beni öylece bırakıp gitti.

Bay Awashima akşamüstüne doğru geldi. Dükkâna bir göz gezdirdikten sonra, kısaca, "Güzel olmuş," dedi. Sonra da, ikram ettiğim çayı bile içmeden, aceleyle çıkıp gitti.

Michi Hala, eskiden *Şiir* çay dükkânının başında bulunan aile reisiyle birlikte geldi. Bay Nakano'ya üstünde YENİ DÜKKÂNIN HAYIRLI OLSUN yazan, kırmızılı beyazlı *mizuhiki* kurdelesiyle bağlanmış bir paket verdi. Etrafa birkaç kaçamak bakış attıktan sonra hızlı adımlarla çıktı.

Akşamüstüne doğru, bir süreliğine müşteri akınının arkası kesilince, tanıdık gelen ama hiçbirimizin adını bir türlü hatırlayamadığı genç bir adam geldi.

"Bu kimdi?" diye sordu Masayo alçak sesle.

"Kimdi, hakikaten?" Bay Nakano'nun da sesi alçaktı.

Hitomi, gençsin, muhakkak hatırlarsın, diye ağzımı aradılar. Adamın adı dilimin ucundaydı ama bir türlü çıkaramıyordum.

"Gördüğüm kadarıyla, dükkânı batı eşyalarıyla doldurmuşsunuz," dedi genç adam hoşnut bir gülümsemeyle.

"Meslekten misiniz?" diye sordu Bay Nakano, yalandan kayıtsız bir ses takınarak.

"Hayır, değilim." Sohbetleri orada kesildi, adam Masayo'nun ikram ettiği çayı içerken dükkânda çıt çıkmıyordu.

Adam çayını bitirdikten sonra ayağa kalktı ve etrafı kolaçan ediyormuşçasına, ikinci kez gözlerini dükkânda gezdirdi.

"Muhteşem bir dükkân," dedi sonunda.

Adam gittikten ancak yarım saat sonra hatırladım: Adı Hagiwara'ydı, bizden Goryeo seladonunu saklamamızı istemişti.

"Kız arkadaşının başına lanet saldığı çocuk!" dedim. Ardından üçümüz şamatalı bir sohbete koyulduk, derken kapı sessizce açıldı.

Bay Nakano başını kaldırıp bakınca hafif bir nida kopardı. Az sonra Masayo da, ben de aynı anda başımızı kaldırıp baktık.

Gelen Sakiko'ydu.

"Selam," dedi o iyi kurgulanmış, yumuşak sesiyle.

"Selam," dedi Bay Nakano. Sesi biraz çekingendi ama mücadeleci ruhundan da bir iz taşıyordu.

Sakiko bir süre konuşmadan Bay Nakano'nun yüzüne baktı. Masayo kolumdan çekiştirince, onunla birlikte gazlı bir ocakla bir lavabonun bulunduğu arkadaki küçük bölmeye gittim.

"Asukado'nun sahibesi her zamanki gibi güzel," dedi Masayo su kaynatırken.

"Daha da çekici olmuş, öyle değil mi?" dedim.

Masayo düşünceli bir havayla başını sallayarak, "Sana da mı öyle geldi?" dedi.

Bir aralıktan içeriye göz attığımda, Sakiko ile Bay Nakano gülümseyerek, tasasızca sohbet ediyordu. Yetişkinler gibi.

Nakano dükkânındaki mazilerine karşın, diye düşünmeden edemedim.

Sakiko yalnızca yarım saat kalıp gitti. Bay Nakano, Sakiko'yu uğurlamak için onunla birlikte biraz yürüdü.

"Ne iyi etmiş de, gelmiş," dedim Bay Nakano geri dönünce.

İçini çekti. "Ne kadın ama!" diye mırıldandı kendi kendine konuşurcasına. "Her şeyi ben mahvettim."

"Neden barışmıyorsunuz?" dedi Masayo.

"Barışmak istediğini sanmam, istiyor mudur sence?" diye homurdandı.

Sakiko'nun sandal ağacı parfümü dükkânın havasına sinmişti.

Saat yedide, onlar dükkânı kapamaya hazırlanırken, sokağa çıktım, karşıdan biri geliyordu. Hava çoktan kararmıştı ama çok geçmeden gelenin Takeo olduğunu fark ettim.

Takeo da beni tanımış olacak, adımlarını hızlandırdı. Ona doğru elimi sallayınca, Takeo koşmaya başladı.

"Dükkân kapandı mı?" diye sordu.

"Kapanmak üzere," dedim, Takeo ise camdan içeri bir bakış attı.

Koşmasına rağmen hiç soluk soluğa kalmamıştı.

"Form tutmuşsun anlaşılan," dedim. Takeo güldü.

"Omuzların bile genişlemiş."

Öyle mi, dedi tekrar gülerek. Firmada işe başladığımdan beri spora gidiyorum.

"Spora mı?" diye tekrarladım şaşkınlıkla. Takeo ve spor. Milyon yıl geçse birbiriyle bağdaştıramayacağım iki şey bir araya gelmişti. Ama düşününce, Takeo benden habersiz web tasarımcısı olmuştu, spora neden gitmeyecekti?

"Kum torbasını seviyorum," dedi.

"Kum torbası mı?" diye tekrarladım tekrar.

"Hani, boks antrenmanı yaparken kullanılır ya? Kum dolu bir torbadır, yumruk atınca ileri zıplar, sonra geri gelir."

"Ha." Başımı salladım. Boks, yumruk. Takeo anlatırken, ben dalgın gözlerle boğazının dibindeki loş gölgeye bakıyordum.

"Oo, Takeo'cuğum gelmiş!" dedi Masayo kapıyı açarak. Bay Nakano da dışarı çıktı.

Duyduğuma göre işler iyiymiş, Takeo, dedi Bay Nakano. Eve zaferle dönen bir kahraman gibi, dedi Masayo. Takeo başını kaşıdı.

Dördümüz dükkâna girerken, Bay Nakano ön kapıya dönüp kepengi kapattı. Takeo dükkânda gözlerini gezdirdi. Yüzünde yine şaşkın bir ifade vardı.

İçeride yalnızca iki sandalye vardı, o yüzden Bay Nakano arkadan katlanır bir sandalye getirdi, bir de satılık antika bir sandalyeyi çekti. Ardından bir şişe şarap açıp çay fincanlarına doldurdu.

"Uzun zamandır içmemiştim," dedi Takeo.

"Teslim tarihi yüzünden mi?" diye sordu Masayo muzip bir ifadeyle.

"Son giren, ilk çıkar. En alttakinin de canı," dedi Takeo tekrar başını kaşıyarak.

Şarabın yanında bir şey olmadığından, dördümüz de içkilerimizi çabucak bitirdik. Nakano dükkânında şarap içmek, ha, dedi Takeo, yanakları al al olmuştu. Bay Nakano ikinci bir şişe açtı. Burada şarap içeriz! Canımızın istediğini yaparız, dedi iftiharla.

Masayo çantasını karıştırıp yarısı ezilmiş bir paket atıştırmalık soya fasulyesi çıkardı, fasulyeleri kâğıt bir tabağa koydu.

İkinci şarap da çok geçmeden bitti.

İlk Bay Nakano sızdı. Başını masaya dayayıp horlamaya başladı. Az sonra Masayo'nun da içi geçmişti. Takeo ise esniyordu.

"Teslim tarihine yetiştirebildin mi?" diye sordum. Takeo hafifçe başını salladı.

İnsanın aklına Nakano dükkânındaki günler geliyor, değil mi, dedim. Takeo başını salladı. Görüşmeyeli nasılsın? İyi

misin, diye sordum. Yine başını salladı. Dördümüz yine bir aradayız, eski günlerdeki gibi, dedim. Takeo bu kez başını sallamak yerine ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi.

Bir süre konuşmadık.

Kusura bakma, dedi Takeo alçak sesle.

Ne?

Sana çok kötü davrandım, Hitomi. Kusura bakma, diyerek başını eğdi.

Hayır, asıl ben çocuk gibi davrandım.

Ben de.

Ardından ikimiz de başlarımız önümüze eğilmiş, oracıkta öyle oturduk.

Belki çakırkeyif olduğumdan, ağlayacağımı hissettim. Gözlerimi yerden kaldırmadan birkaç damla yaş akıttım. Ama bir kez başlayınca, çok geçmeden gözlerimden yaşlar boşandı.

Kusura bakma, dedi Takeo tekrar tekrar. O kadar üzülmüştüm ki, dedim. Takeo ellerini omuzlarıma koyup bana hafifçe sarıldı.

Bay Nakano uykusunda döndü. Çaktırmadan Masayo'ya bir bakış atınca gözlerinin aralık olduğunu gördüm, bizi gözetliyordu. Göz göze gelince, Masayo hemen gözlerini kapatıp uyuyormuş gibi yaptı.

"Masayo!" dedim. Masayo gözlerini kocaman açıp bana dil çıkardı. Takeo sessizce yanımdan uzaklaştı.

"Durma! Daha sıkı sarıl!" dedi Masayo dili dolanarak, parmağını Takeo'ya doğrultmuştu.

Hadi, sıkıca sarıl, dedi Masayo tekrar Takeo'ya.

Bay Nakano aniden yerinden kalkıp ablasına katıldı: "Hadisene!"

Fincanlarımızda kalan şarabı kafamıza diktik. Dördümüz birbirimize bakıp gülmeye başladık. Şarabın tekrar damarlarımda dolaştığını hissettim, havada yürüyor gibiydim. Takeo'ya bir bakış attım, o da beni izliyordu.

Nakano dükkânı artık yok, dedim. Herkes onaylarcasına başını salladı.

Ama Nakano dükkânı ölmez, diye mırıldandı Bay Nakano ayağa kalkarken. Bu bir işaretmiş gibi, dördümüz de gevezelik etmeye koyulduk, oysa kimse kimseye ne diyeceğini bilmiyordu. Allak bullak bir halde, tekrar Takeo'ya baktım; hâlâ bana bakıyordu.

Tam o sırada, ilk kez, Takeo'yu gerçekten sevdiğimi hissettim. Aklımın bir köşesinde nedensizce bu düşünce belirdi.

Yeni açılan şarabın şişesi, fincanımın kenarına çarparak tıngırdadı.

Yazar Hakkında

Japonya'nın en önemli çağdaş romancılarından **Hiromi Kawakami**, *Strange Weather in Tokyo* isimli romanıyla 2001 Tanizaki Ödülü'nü almış, 2013 Man Asian Edebiyat Ödülü ve 2014 Uluslararası Yabancı Kurgu Ödülü finalisti olmuştur. Aynı zamanda denemeleri ve öyküleriyle de büyük övgü toplayan Kawakami, Pascal Öykü Ödülü ve Akutagawa Ödülü'nü kazanmış, öyküleri *Paris Review* ve *Granta*'da yayımlanmıştır.